

သိပ္ပံမောင်ဝ

စစ်အတွင်း နေ့စဉ် မှတ်တမ်း

သိပ္ပံမောင်ဝ (ဦးစိန်တင်) ၁၈၉၉-၁၉၄၂

မော်လမြိုင်မြို့ ၊ မုပွန်နတ်ကျွန်းရပ်တွင် အဖဦးအုန်းရွှေ၊ အမိဒေါ်တင့်တို့မှာ

၁၈၉၉ ခုနှစ် ၊ ဇွန်လ ၅ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ ငယ်နာမည် မောင်စိန်တင် ၁၉၂၀ တွင် ဒသမတန်း(ဆယ်တန်း) အောင်မြင်ခဲ့၊ ၁၉၂၁ တွင် ဗဟန်းကြားတောရနှင့် သရက်တောကျောင်း တိုက်တို့ရှိ ဗဟိုနေရှင်နယ် အမျိုး သားကျောင်းတို့၌ ကျောင်းဆရာအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၃ ပထမကျောင်းသားသပိတ်အပြီး၌ ဥပစာဝိဇ္ဇာ အောက်တန်းကျောင်းသား(အိုင်အေဂျူနီယာ)အ ဖြစ် ပညာသင်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၄ တွင် အိုင်အေအထက်တန်းစာမေးပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့သည်။ သာဓိး အောင် ဆုတံဆိပ်နှင့် ကောလိပ်ပါဠိဆုတံဆိပ်တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၂၇ တွင် ဘီအေစာမေးပွဲကို မြန်မာဘာသာ၌ ပထမတန်းဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့၊ မြန်မာစာဂုဏ်ထူးတန်းတွင် တစ်ဦးတည်းသော ကျောင်းသားအ ဖြစ် ပထမတန်းကို ပထမအဆင့်ဖြင့် အောင်မြင်၊ အမ်အေတန်းကို တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၇ တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံဝန်ထမ်း(အိုင်စီအက်စ်) အ ဖြစ် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်တွင် ၂ နှစ် ပညာသင်ကြားခွင့်ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၁၉ခု ဆယ်တန်းမအောင်မီ ကျောင်းသားဘဝမှစ၍ “ဝဇီရာတင့်” အမည် ဖြင့် စတင်၍ ရေး သားခဲ့၊ ဂန္ထလောက၊ ယူနီဗာစတီ ကောလိပ်မဂ္ဂဇင်း၊ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက် မဂ္ဂဇင်း၊ သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ သူရိယ သတင်းစာ၊ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း၊ ကြီးပွားရေး မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်ကျော် စသော စာနယ်ဇင်းများ တွင် စာပေအမြောက်အမြားကို ကလောင်အမည် ခွဲ၍ ခုခန့်ဖြင့် လုံးချင်း စာအုပ်၊ ဝတ္ထု၊ ဝတ္ထုဆောင်းပါးများ ၊ ခရီးသွားဆောင်းပါးများ ၊ ပေးစာဆောင်းပါးများ ၊ ပြဇာတ်များ နှင့် အခြားသော စာပေမျိုး စုံကို ရေး သားခဲ့သည်။ “အောက်စဖို့ဒ်နေ့စဉ်မှတ်တမ်း” အမည် ရှိ ခရီးသွား ဆောင်းပါး၊ မောင်လူအေး ဇာတ်ဆောင်ပါ ဝတ္ထုဆောင်းပါးများ ၊ ပေးစာများ နှင့် တင့်တင့်အမည် ဖြင့် ရေး သားသော ပြဇာတ်များ မှာ ထင်ရှားသည်။ ဇော်ဂျီ မင်းသုဝဏ်တို့နှင့် အတူ ခေတ်စမ်းစာပေ လှုပ်ရှားမှု ကို ဆရာဦးဖေမောင်တင်၏ အားပေးမှု ဖြင့် စတင်၍ မြန်မာစာပေကို

မြင့်တင်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၉ မှ ၁၉၄၂ အထိ နိုင်ငံဝန်ထမ်းအဖြစ် မြို့၊ အုပ်၊ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်၊ အရေးပိုင်၊ ဒုတိယအတွင်းဝန် စသည့် ရာထူးများဖြင့် မြို့၊ ပေါင်း ၁၂ မြို့၊ နယ်တို့၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၄၂ ဇွန်လ ၆ ရက်နေ့တွင် စစ်ပြေးရင်း ရွှေဘို၊ ကန်ဘလူရှိ ဂါးတာရွာဗိုလ်တံတွင် လူဆိုးခါးပြတို့၏ မှားယွင်းမှုကြောင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

စာရေးသူ

၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၅ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွား၊ ငယ်နာမည် မောင်စိန်တင် ၁၉၂၀ တွင် ဒဿမတန်း(ဆယ်တန်း) အောင်မြင်ခဲ့၊ ၁၉၂၁ တွင် ဗဟန်းကြားတောရနှင့် သရက်တောကျောင်းတို့ရှိ ဗဟိုနေရှင်နယ်အမျိုးသားကျောင်းတို့၌ ကျောင်းဆရာအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့၊ ၁၉၂၃ ပထမကျောင်းသားသပိတ်အပြီး၌ ဥပစာဝိဇ္ဇာ အောက်တန်းကျောင်းသား (အိုင်အေဂျူနီယာ) အဖြစ် ပညာသင်ခဲ့၊ ၁၉၂၄ တွင် အိုင်အေ အထက်တန်းစာမေးပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့၊ သာဗိုးအောင်ဆု တံဆိပ်နှင့် ကောလိပ်ပါဠိဆုတံဆိပ်တို့ကို ရရှိခဲ့၊ ၁၉၂၇ တွင် ဘီအေစာမေးပွဲကို မြန်မာဘာသာ၌ ပထမတန်းဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့၊ မြန်မာစာဂုဏ်ထူးတန်းတွင် တစ်ဦးတည်းသော ကျောင်းသားအဖြစ် ပထမတန်းကို ပထမအဆင့်ဖြင့်အောင်မြင်၊ အမ်အေတန်းကို တက်ရောက်ခဲ့၊ ၁၉၂၇ တွင် အင်္ဂလန်အောက်စဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်တွင် ၂ နှစ် ပညာသင်ကြားခွင့်ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၁၉ ခု ဆယ်တန်းမအောင်မီ ကျောင်းသားဘဝမှစ၍ “ဝဇီရာတင့်” အမည်ဖြင့် စတင်၍ ရေးသားခဲ့၊ ဂန္ထလောက၊ ယူနီဗာစတီ ကောလိပ်မဂ္ဂဇင်း၊ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၊ ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်ကျော် စသော စာနယ်ဇင်းများတွင် စာပေအမြောက်အမြား ရေးသားခဲ့၊ ကလောင်အမည် ၉၅၇ ခုခန့်ဖြင့် လုံးချင်းစာအုပ်၊ ဝတ္ထု၊ ဝတ္ထုဆောင်းပါးများ၊ ခရီးသွားဆောင်းပါးများ၊ ပေးစာဆောင်းပါးများ၊ ပြဇတ်များနှင့် အခြားသော စာပေမျိုးစုံကို ရေးသားခဲ့၊ “အောက်စဖို့ဒ်နေ့စဉ်မှတ်တမ်း” အမည်ရှိ ခရီးသွားဆောင်းပါးနှင့် မောင်လူအေး ဇာတ်ဆောင်ပါ ဝတ္ထုဆောင်းပါးများနှင့် တင့်တင့် အမည်ဖြင့် ရေးသားသော ပြဇာတ်များမှာ ထင်ရှားသည်။ ဇော်ဂျီ၊ မင်းသုဝဏ်တို့နှင့် အတူ မြန်မာစာပေလှုပ်ရှားမှုကို

ဆရာဦးဖေမောင်တင်၏ အားပေးမှုဖြင့် စတင်၍ မြန်မာစာပေကို မြှင့်တင်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၉ မှ ၁၉၄၂ အထိ နိုင်ငံဝန်ထမ်းအဖြစ် မြို့၊ အုပ်၊ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်၊ အရေးပိုင်၊ ဒုတိယအတွင်းဝန် စသည့်ရာထူးများဖြင့် မြို့၊ ပေါင်း ၁၂ မြို့၊ တို့၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၄၂ ဇွန်လ ၆ ရက်နေ့တွင် စစ်ပြေးရင်း ရွှေဘို၊ ကန်ဘလူရှိ ဂါးတာရွာဗိုလ်တံတွင် လူဆိုးခါးပြတို့၏ မှားယွင်းမှုကြောင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

နိဒါန်း

နှစ်ပေါင်းအစိတ်ခန့် ကြာပြီဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံတွင်းသို့ ဂျပန်များဝင်ပုံ၊ မြန်မာနိုင်ငံတွင်းမှ အင်္ဂလိပ်များထွက်ပုံ၊ ထိုအခိုက် မြန်မာတိုင်းရင်းသားတို့တွေ့ကြုံခံစားရပုံတို့ကို အတော်မေ့သွားကြပြီ။ သတိရမိသမျှမှာလည်း ဝိုးတိုးဝါးတားဖြစ်ကုန်ပြီ။ သို့သော်လည်း ကံအားလျော်စွာ ထိုကာလအတွင်းက ရေးမှတ်ခဲ့သော မှတ်တမ်းတစ်စောင်ရှိနေပေသေးသည်။ ထိုမှတ်တမ်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိတို့မှာ ဤသို့တည်း။

ဦးစိန်တင်၊ အိုင်စီ၊ အက်သည်(ဝါ) စာရေးဆရာသိပ္ပံမောင်ဝသည် ကျောင်းသားဘဝစဉ်ကပင် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းရေးလေ့ရှိသည်ဟု ရင်းနှီးသူတို့ကပြောသည်။ အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်စာအုပ်မှာ သက်သေဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်သောအခါလည်း မှတ်တမ်းတစ်ခုကို ဂရုတစိုက်ရေးပြန်သည်။ ၁၉၄၁ ခု ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်တနင်္ဂနွေနေ့ အမေရိကန်တို့၏ ပစ်ဖိတ်ရေတပ်စခန်းပါးလိဟာဘာကို ဂျပန်တို့တိုက်ခိုက်သည့်နေ့တွင် စ၍ သိပ္ပံမောင်ဝသည် စစ်အတွင်းနေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ကျမ်းတစ်စောင်တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်အောင် ရည်ရွယ်ကာရေးသည်။ ပထမပိုင်းသည် လျှောက်လွှာစက္ကူအရွယ် စာမျက်နှာ ၃၀၀ ခန့်ရှိသည်။ နောက်ဒုတိယပိုင်းကို ဆက်ရေးသည်ဟုဆိုသည်။ ယခုတွေ့ရှိရသော မှတ်တမ်းမှာ ၁၉၄၂ ခု ဇန်နဝါရီလ ၅ ရက်နေ့ (၁၃၀၃ ပြာသိုလဆုတ် ၅ ရက် တနီလာနေ့) မှစကာ ၁၉၄၂ ခု ဇွန်လ ၅ ရက်နေ့တွင် အဆုံးသတ်သော မှတ်တမ်းစုဖြစ်သည်။

ဒုတိယပိုင်းဆိုသည်မှာ ဤအပိုင်းပင် ဖြစ်တန်သည်။ ပထမပိုင်းအကြောင်းကို

စုံစမ်းကြည့်ရာ ဂါးတာဗိုလ်တို့ကို ဓါးပြတိုက်ရာတွင် သေတ္တာနှင့် ပါသွားသည်ဟု သိရသည်။ ဓါးပြတိုက်စဉ်က ရေး မှတ်ဆဲ ဖြစ်သော ဤဒုတိယပိုင်းမှာ ကြမ်းပေါ်တွင် ပြန့်ကြဲကျန်ရစ်ခဲ့၍ တစ်ရွက်ချင်း ပြန်ကောက်သိမ်းယူခဲ့ရသည်ဟု ဆိုသည်။

ဦးစိန်တင်သည် ဤဒုတိယပိုင်းကို ရန်ကုန်မြို့

ပြည်ထောင်စုရိပ်သာလမ်း(ယခင်ဟယ်လပင် လမ်း) အမှတ် ၁၁၉ ဦးလှရှိန်၏ နေအိမ်တွင် စတင်ရေး မှတ်သည်။ ထိုစဉ်အခါက ဦးစိန်တင်သည် ကာကွယ်ရေး နှင့် ပြည်ထဲရေး ဌာနတွင် ဒုတိယအတွင်း ဝန်အဖြစ် အမှု ထမ်းနေသည်။ ရန်ကုန်မြို့ နှင်းဆီကုန်းလမ်း (ယခင်ရိုးဇာင့်လမ်း)အမှတ် ၉၉တွင် သားမယားများ နှင့် အတူနေထိုင်သည်။ စစ်ဖြစ်လာသော အခါ ဇနီးဒေါ်ခင်မြမြနှင့် သားသမီးများ ဖြစ်သော မောင်မွှေး၊ မယ်မွှေး၊ မယ်ကေးတို့ကို ပြည်မြို့ သို့ပို့ထားကာ အိမ်တွင် တပည့်များ နှင့် အတူ တစ်ဦးတည်းနေသည်။ ခဏကြာသော အခါ သားမယားများ ကို ပြည်မြို့ မပြန်ခေါ်၍ မအူပင်မြို့ တွင် ထားသည်။ ၁၉၄၁ ခု ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်ကို ဂျပန်တို့ ပထမအကြိမ်လေကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်သော အခါ ဦးစိန်တင်သည် ဦးလှရှိန်တို့ အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်သည်။ ဦးလှရှိန်တို့ အိမ်မှာ အပေါ်ထပ် တွင် အိမ်သားများ နေ၍ အောက်ထပ်ကို ခေတ်ကာလအခြေအနေအရ ရုံးလုပ်ထားသည်။ ဦးစိန်တင်သည် ရုံးသို့ အကြမ်းရေး မှတ်စုစာရွက်အလွတ်များ ကို လက်ဆွဲသားရေအိတ်တွင် ထည့် ထားပြီးလျှင် ညအချိန် နေ့တာကုန်၍ လူခြေတိတ်သော အခါ စာရွက်ထုတ်ကာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ရေးလေ့ရှိကြောင်း သိမှီလိုက်သူတို့ထံမှ ကြားရသည်။ သူ၏ လက်ရေး များ ကို မူလေ့လာကြည့်သော အခါ အပြင်၊ အဖြည့်၊ အဖျက်၊ အလွန်နည်းသည်ကို တွေ့ရ၏ ။ မျဉ်းဖြောင့် ဖြောင့် လက်ရေး ညီညီရေး သည်ကိုတွေ့ရ၏ ။ ဤနေ့စဉ်မှတ်တမ်းများ ကို မည်သည့်အရပ်တို့တွင် ရေး သည်၊ မည် မှုကြာကြာရေး သည်ကို မှတ်တမ်းများ ကို ဖတ်သွားသော အခါ အတိအကျတွေ့ရပါ လိမ့်မည် ။ သို့သော် လည်း ဦးစိန်တင် ၂၂၊ ၄၂ ရက်စွဲနှင့် ရေးခဲ့သော သူတို့မိသားစု၏ စစ်ပြေးခရီး စဉ်သည် ဤနေ့စဉ်မှတ်တမ်း၏ အကျဉ်းချုပ် ဖြစ်ပါတော့သည်။

“မြင်းနှင့် ကလေးများ မှာ လက်ဦးဆုံး ရန်ကုန်မှပြည်သို့ ပြေးခဲ့ကြရ၏ ။

ပြည်မှမအူပင်၊ မအူပင်မှမန္တလေး၊ မန္တလေးမှရွှေဘို၊ ရွှေဘိုမှကန်.ဘလူ၊ ကန်.ဘလူမှ ဂါးတာ၊ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြေးခဲ့ရရှာလေပြီ။သမီးအငယ်ကလေး မယ်ကေးမှာ တစ်လသမီးအရွယ်ကတည်းက ပြေးနေလိုက် သည်မှာ ယခု လေသမီးအရွယ်သို့ ရောက်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ပြေးရတုန်းပင်။ သို့ ဖြစ်သော ကြောင့် မယ်ကေးကို မယ်ပြေး ဟူ၍ သာ နာမည် ပြောင်းလိုက်ချင်တော့သည်”

ဦးစိန်တင်သည် မိမိအတွေ့ ၊ မိမိအကြား၊ မိမိအတွေ့ :တို့ကို ဤသို့သော ကာလပျက်ချိန် ဒုက္ခသုက္ခများ အကြားတွင် (ရက်အနည်းငယ် ပျက်ကွက်သည်မှ တစ်ပါး) နေ့စဉ်ရက်ဆက် စီကာ ပတ်ကုံးရေး မှတ်ခဲ့ရာ ၁၉၄၂ ခု ဇွန်လ ၅ ရက်နေ့ညအထိ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်း အားကြီးအချိန် သူ၏ မှတ်တမ်းတို့တွင် အကြိမ်ကြိမ်ဖော်ပြခဲ့သော သူ့အလွန်မြတ်နိုးသည့် သားမယားတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုး ညှာတိမိတ်သင်္ဂဟတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဤတိုင်းဤပြည် ဤဌာနီကလည်းကောင်း၊ ဦးစိန်တင်စွန့်ခွာသွားရရှာသည်။

နှစ် ပေါင်းအစိတ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်၍ ဤမှတ်တမ်းတို့ကို ဆွေမျိုး သားချင်းတို့သည်လည်း အသင့်အတင့် နှလုံးသွင်းနိုင်စရာ ရှိလောက်ပြီ။ စာဖတ်ပရိသတ်သည်လည်း ချင်ရဲပြောအောင် ဖတ်ချင်လှ လေပြီ။ သမိုင်းဆရာတို့သည်လည်း သမာဓိတရားရှေ့ထား၍ လေ့လာနိုင်လောက်ပြီဟု ယူဆကာ စက်တင်ပုံနှိပ်ဖြန့်ဝေပါသည်။ ဤမှတ်တမ်းတွင် ပါဝင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ အကြောင်းကို မေးမြန်း ရှာဖွေ၍ အောက်ခြေမှတ်ချက်ဖြင့် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ မှာ ထင်ရှားဆဲ ဖြစ်၍ အောက် ခြေမှတ်ချက်ဖြင့် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ မှာ ထင်ရှားဆဲ ဖြစ်၍ ဤတွင် မဖော်ပြတော့ပါ။ ပုဂ္ဂိုလ်အချို့ မှာ ရှာဖွေရန် အချိန်မရ၍ မဖော်ပြလိုက်နိုင်ပါ။

ဤမှတ်တမ်းကိုဖတ်၍ မိမိတို့၏ စစ်အတွင်း : အတွေ့ အကြုံများ နှင့် ဆက်စပ်ကာ အဖိုးအဖွားတို့သည် မြေးများ ကိုလည်းကောင်း၊ အမိအဖတို့သည် သားသမီးများ ကိုလည်းကောင်း၊ အကိုအမတို့သည် ညီ ညီမများ ကိုလည်းကောင်း မျက်မှော

က်ခေတ်မြန်မာ့ အရေး တော် ပုံကြီး တစ်ရပ်အကြောင်းကို ဝေဖန်သုံးသပ်
ပြောပြနိုင်ကြပါလိမ့်မည် ဟု ယုံမှတ်ပါကြောင်း။

နိဂုံးအနေဖြင့် ကား ဤမှတ်တမ်းတို့ကို ပုံနှိပ်ခွင့်ပြုသော ဒေါ်ခင်ခင်မြင့်နှင့်
သား သမီးတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဝိုင်းဝန်းကူညီကြသော စာပေဗိမ္မာန်ဒေါ်တင်ထွေး၊
ဆရာဇော်ဂျီ၊ ဆရာမင်းသုဝဏ် စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
မှတ်တမ်းတင်ပါ၏ ။

၁၈ ရက်၊ ၁၁ လ၊ ၁၉၆၆
ပုဂံစာအုပ်တိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ။

စစ်အတွင်း :နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ဒုတိယအကြိမ်အတွက်
သိပ္ပံမောင်ဝမိသားစု၏ အမှာ စာ

သိပ္ပံမောင်ဝ(ဦးစိန်တင်)၏ စာပေမြတ်နိုးသော စာပေဝါသနာရှင်များ အားလုံး
မင်္ဂလာအ ပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံ၍ ကျန်းမာရွှင်လန်းကြစေရန် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့အပ်ပါသည်။

ကျွန်တော် -ကျွန်မတို့၏ ဖေဖေ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ စာပေများ ကို ယခုထက်တိုင်
နှစ် ပေါင်းများစွာ ထင်ပေါ်ထိမ်းသိမ်း ဆောင်ရွက်ပေးကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ အား၎င်း၊
သိပ္ပံမောင်ဝ၏ ရာပြည့်အထိမ်းအမှတ်ကို ယဉ်ကျေးမှု ဗိမ္မာန်တွင် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ
ကျင်းပပေးခဲ့ကြသည့် ယဉ်ကျေးမှု ဝန်ကြီးဌာနနှင့် ဌာနဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ အား၎င်း၊
ရာပြည့်ပွဲတော် တွင် စေတနာအပြည့် ဖြင့် စာတမ်းများ ဖတ်ကြား ဟောပြောပေးခဲ့ကြသည့်
နိုင်ငံကျော်စာရေး ဆရာကြီးများ အား၎င်း၊ ရာ ပြည့်ပွဲတော် တွင် တက်ရောက်လာကြသော
ဖေဖေ၏ စာပေချစ်မြတ်နိုးသူ ပရိသတ်ကြီးအား၎င်း၊ ဖေဖေ၏ သားသမီးများ ဖြစ်ကြသော
မောင်လူမွှေး၊ (ဦးတင်မောင်မြင့်)၊ မယ်မွှေး(ဒေါ်တင်မေမြင့်)နှင့်
မယ်လေး(ဒေါ်တင်ဆွေမြင့်)တို့မှ အထူးကျေးဇူး ဥပကာရ တင်ရှိပါကြောင်း အကြောင်းသင့်၍
ဤ နေရာမှ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ၊ ကျွန်မတို့၏ ဖေဖေကလည်း အရွယ်ရောက်သည့်နေ့မှ

ကွယ်လွန်ချိန်မတိုင်မီ တစ်နာရီအလို(၁၉၄၂ခု၊ ဇွန်လ ၆ ရက်၊ နံနက် ၃:၀၀ နာရီ) အထိ ဖေဖေချစ်မြတ်နိုးသည့်ကလောင် ကို လက်ကမချဘဲ မြန်မာလူမျိုး တို့အတွက် မြန်မာစာပေကို အားမာန်အပြည့်၊ ဇွဲသတ္တိအပြည့်ဖြင့် ရေး သားခဲ့သည့်စာဆိုကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကွန်လွန်သူ မေမေ၏ တင်ပြချက်အရ ဤစာအုပ်ပါ “စစ် အတွင်း : နေ့စဉ်မှတ်တမ်း” ကို ထိုကဲ့သို့ရေး သားမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြောင်း သိခဲ့ရပါသည်။

ဖေဖေသည် သူ၏ တိုတောင်းလှသော သက်တမ်းအတွင်း : (၁၉၀၀ ပြည့်မှ ၁၉၄၂ ခုနှစ် အထိ) ဘက်ပေါင်းစုံမှ စာပေအမျိုး အစား စုံလင်စွာ ကို ကလောင်အမည် အမြောက်အများ နှင့် ရေး သားပြုစု ခဲ့သည့် ထူးကဲသော ပါရမီကို ဂုဏ်ယူမဆုံး အံ့ဘနန်း ဖြစ်မိခဲ့ကြပါသည်။ တိုင်းပြည်မငြိမ်မသက် ဖြစ် စဉ်အတွင်း : သက်တမ်းတိုတိုဖြင့် ရန်သူမဟုတ်သည့် သူတပါး လက်ချက်ဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့သော ဖေ ဖေအတွက် ဝမ်းနည်းနုမျောတမ်းတမိခဲ့ရခြင်း အမှန်ပါ။ ကောင်းစွာ မှတ်မိခဲ့ရခြင်း မရှိသော စာပေ သူရဲကောင်းကြီးဖေဖေသည် ဘဝဆက်တိုင်းဆက်တိုင်း ကြုံတွေ့ ခဲ့ရသော အ ဖြစ်ဆိုးမျိုး မှ ကင်းဝေးစေရန် ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သယုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပါ။

ဖေဖေရေး သားခဲ့သော စာပေများ နှင့် ပတ်သက်၍ အကူအညီများ လိုအပ်သော ကျွန်တော် ၊ ကျွန်မတို့မှ ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် အားပေးကူညီမည် ဖြစ်ပါကြောင်း သတင်းကောင်းပါးရင်းဖြင့် ဤကဲ့ သို့ ရေး သားတင်ပြခွင့်ရခဲ့သည်ကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း။

လေးစားစွာ ဖြင့်

မောင်လူမွှေး(ဦးတင်မောင်မြင့်)

မယ်မွှေး(ဒေါ်တင်မေမြင့်)

မယ်ကေး(ဒေါ်တင်ဆွေမြင့်)

ဇနဝါရီလ၊ ၁၉၄၂။

၅၊ ၁၊ ၄၂။

ပြာသိုလဆုတ် ၅ ရက်၊ တနင်္လာနေ့၊ ၁၃၀၃ ခု။

၁။ နံနက်စောစော ၂ နာရီတွင် အိပ်ရာမှထပြီးလျှင် ပုသိမ်အမြန်နှင့် မအူပင်မှ မြင့်မြင့်နှင့် အတူလိုက်လာခဲ့လေသည်။

၂။ မြင့်မှာ တစ်လနီးပါး လင်နှင့် ကွဲကွာနေရပြီးနောက် ရန်ကုန်တွင် ၂ ရက်မျှတွေ့ .ရ၊ ထို .နောက် ထပ်ကာ တစ်လနီးပါးခွဲခွာနေရသော ကြောင့် ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် လင်နှင့် အတူ ရန်ကုန်တွင် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်ခန့် ဆိုးတူကောင်းဖက် အရဲစွန့်ကာနေမည် ဟူသော သဘောနှင့် လိုက်လာခြင်း ဖြစ်၏ ။

၃။ ပထမတန်းတွင် လူချောင်သော ကြောင့် အလွယ်တကူ နေရာရလေသည်။

၄။ ၁၀ နာရီခန့်တွင် ရန်ကုန်သို့ရောက်၏ ။ မော်တော် ကား မောင်းသမား မောင်ညွန့်မောင် အား မေးကြည့်သော အခါ နံနက် ၁ နာရီခန့်တွင် လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩမှု တ်ကြောင်း မင်္ဂလာဒုံလေယာဉ်ပျံကွင်းပေါ် ဗုံးချသည်ထင်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

၅။ အိမ်ပြန်ရောက်လာအခါ ကိုလှရှိုန်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ပြန်မရောက်သေးပေ။ ဦးစောဟန်လည်း ပြန်မရောက်သေး။

၆။ ၁၁နာရီကျော်မှ ကိုလှရှိုန်တို့ ဇနီးမောင်နှံ သူတို့၏ တပည့်ကျော် မထွေးနှင့် ပေါက် လာကြ၏ ။

၇။ မြင့် ပါလာကြောင်းကို သိကြသော အခါ အံ့အားလည်း သင့်နေကြ၊ ဝမ်းလည်းမြောက်ကြ ပေသည်။

၈။ ဒေါ်လှရှိုန်မှာ ဗုံးကိုကြောက်သည် မှန်၏ ။ ဗုံးကိုကြောက်သည်ထက် လင်ကိုချစ်သဖြင့် သူတကာပြောင်းကြသော် လည်း လင်နှင့် မခွာဘဲ ရန်ကုန်တွင် လင်နှင့်

ဆိုတူကောင်းဖက် နေလေ သည်။ မြင့် ရောက်လာသော အခါ မိန်းမဖော်ရသော ကြောင့် များစွာ အားတတ်ရှာလေသည်။ ဒေါ်လှရှိန်မှာ ကိုလှရှိန် တစ်ယောက် အတွက်သာပူရ၏ ။ မြင့်ကား လင်အတွက်လည်းပူရ။ သားသမီးများ အတွက်လည်း ပူရ။ လင်နှင့် အတူ ရန်ကုန်မှာပင် ဆိုးတူကောင်းဖက် နေချင်ပါ၏ ။ သားငယ်သမီးငယ်များ အတွက် ငဲ့ရလေသည်။ ဒေါ်လှရှိန်က ဗုံးကျသည့်အကြောင်းကို ဖောက်သည်ချ၏ ။

မနက်စာမစားမီ နှင်းဆီကုန်းလမ်း(ယခင်ရီ.ဘင့်လမ်း)ယခု ဗုံးချက်ကြောင့် အတော် အတန် ပျက်စီးနေသော နေအိမ်သို့ မြင့်နှင့် အတူ သွားကြည့်ကြလေသည်။ မြင့်အတော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်၏ ။ အံ့လည်းအံ့သြ၏ ။ မီးမလောင်သော ကြောင့် ပစ္စည်းများ ပြန်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာရာ၏ ။

နံနက်စာစားပြီးလျှင် ရုံးသို့ သွားရ၏ ။ နေ့ခင်း ဥနာရီခန့်တွင် လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩမှု တ်သော် လည်း ဦးကျော်နှင့် စကားကောင်းနေသော ကြောင့် မကြားရ။ စကားပြောပြီး၍ အခန်းပြင်ထွက်သော အခါကျမှ ဦးခင်မောင်တို့က ဆီးပြောသော ကြောင့် ခေတ္တလုံခြုံရာ အခန်းတစ်ခန်းတွင် ဦးခင်မောင်တို့နှင့် အတူ စကားပြောနေကြရ၏ ။ ငှနာရီ ထိုးလျှင် လေဘေးကင်း ဥဩမှု တ်၏ ။

၅ နာရီအိမ်ပြန်ရောက်သော အခါ ညနေက လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩမှု တ်သော ကြောင့် မြေတွင် ဂူအတွင်း ပြေးဆင်းရကြောင်းကို ရယ်ရယ်မောမောနှင့် မြင့်နှင့် ဒေါ်လှရှိန်တို့က ပြောပြကြ လေသည်။ ရန်ကုန်တွင် နေထိုင်ရပုံအကြောင်းကလေးကို မြင့်အတော် ကလေးရိပ်မိသွားပြီ။

ညစာ စားသောက်ပြီးနောက် စကားပြောနေခိုက် လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩမှု တ်သော ကြောင့် ဆင်းပြေးရသေး၏ ။

ရန်ကုန်တွင် ဗုံးမကျ။ ရန်သူလေယာဉ်ပျံများ ရန်ကုန်သို့ မရောက်။

နံနက် ၁ နာရီအချိန်တွင် လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩမှု တ်သော ကြောင့် ဆင်းပြေးရ သေး၏ ။ မင်္ဂလာဒုံဘက်ဆီမှ ဗုံးသံများ ကြားရလေသည်။

မြင့်ခမျာမှာ ဗုံးသံကြားဖူးရှာလေပြီ။ ဗဟုသုတ တစ်မျိုး ပင်။ နောင် ပြောစမှတ်ရလေပြီ။

တစ်နာရီကျော်ကျော် ကြာသော် အခါကျမှ လေဘေးကင်း ဥဩမှု တ်၍ အိမ်ပေါ်ပြန်တတ် ကာ အိပ်ကြရလေသည်။ လသာလိုက်သည်မှာ ထိန်လျက်နေ၏ ။

လသာသာနှင့် လာ၍ ဗုံးကြဲလေသည်။ ရှေးအခါက လသာလျှင် စိတ်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်း ၏ ။ ယခုအခါ လသာသည်မှာ စိတ်ကြည်နူးဘွယ်မကောင်း။ ကြောက်စရာပင် ကော်းတော့၏ ။ လသာခြင်းသည် ရန်သူ့ လေယာဉ်ပျံလာရန် အကြောင်းပင်တည်း။

၉ နာရီ ရုံးသွားပြီးလျှင် အတွင်း :ဝန်ကြီးရုံးမှ ဆရာ ဖြစ်သင်ကောလိပ်သို့ ရုံးသို့ ပြောင်းရန် စီမံရ၏ ။ စစ်လော်ရီ ၁၀စင်း ဖြင့် အခေါက်ခေါက်အခါခါ သယ်ယူရ၏ ။ နေရာတကျဖြစ်အောင် စီမံရ လေသည်။ ဦးဘသန်းမှလွဲ၍ မည် သည့်အရာရှိ၊ မည် သည့် စာရေး ၊ မည် သည့် ပြတာကိုမျှ အားမကိုးရ။ လတ်လျားလတ်လျားနှင့် လျှောက်နေကြလေသည်။ အလွန်စိတ်ပျက်စရာ ကောင်း၏ ။ ဗုံးကြဲပြီးကတည်းက စာရေး ၊ ပြာတာ၊ အရာရှိတို့မှာ စည်းကမ်းကို ရိုသေခြင်းမရှိ။ ပေါ့ပေါ့ဆဆနှင့် ဖြစ်နေကြ လေတော့သည်။ ဗုံးကြောက်သည်မှတစ်ပါး ဘာကိုမျှမလုပ်လိုကြကုန်။ အချောင်သာခိုချင် ကတော့သည်။ ဗုံးကျသည့် နေ့ကတည်းက ပြေးနေကြသော စာရေး ၊ ပြာတာတို့လည်း မနည်းပြီ။

တစ်နေ့လုံး ရုံးပြောင်းနေရသည်နှင့် ပင် အချိန်ကုန်တော့၏ ။

ညနေ အိမ်ပြန်ရောက်သော အခါ ကိုလှရှိန် အစေခံများ နှင့် အတူ မြေတွင် :ဂူတစ်ကို ဆက်၍ တူးကြပြန်၏ ။ အတော် နက်လေပြီ။ သို့သော် မကျေနပ်သေး။ နက်သည်ထက် နက်အောင်သာတူး နေကြလေပြီ။ ၁၂ ပေ မနက်မချင်းတူးရန်

ဆုံးဖြတ်ထားကြလေသည်။

မြေတူးနေခိုက် လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩမှု တ်သော ကြောင့် မြေတွင်
:ဂူဟောင်းသို့ ပြေးကြရသေး၏ ။ ရန်သူ့ လေယာဉ်ပျံများ ပေါ်မလာ။ ဗုံးသံမကြားရ။ ၁၅
မိနစ်အတွင်း : ဘေးကင်း အချက်ပေးမှု တ်၏ ။

မှောင်သော အခါ ညစာ စားကြလေသည်။ ညစာ စားပြီး ဝရန်တာတွင်
ထွက်ကာ ကာဖီ သောက်ရင်း ၄ ယောက် သား စကားပြောနေကြလေသည်။
ဤသို့ စကားပြောနေခိုက် လထွက်၍ လာလေသည်။ ဗုံးအကြောင်းစစ်အကြောင်းကိုသာ
ပြောနေကြလေသည်။ လထွက်လာပြီ။ ရန်သူ့ လေယာဉ်ပျံများ လရောင် နှင့် လာ၍
ဗုံးကြဲမလားမသိဟု ရယ်စရာပြောနေကြကုန်၏ ။ ဤသို့ ပြောနေခိုက်
လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩမှု တ်သော ကြောင့် ဆင်းပြေးရပြန်၏ ။

မြင့် ရောက်လာကတည်းက ဂူအတွင်း : တအောင်းတည်းအောင်းနေရရှာ၏ ။
စစ်အတွင်း : ရန်ကုန်တွင် နေထိုင်ရပုံအကြောင်းကို မြင့် အတော် ကလေး သိလာလေပြီ။

လေဘေးကင်း ဥဩမှု တ်သော အခါ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ကာ အိပ်ကြလေသည်။

၇၊ ၁၊ ၄၂။

၁၃၀၃ ခု၊ ပြာသိုလဆုတ် ၇ ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူး။

နံနက်- နာရီ အချိန်တွင် ကိုဂျပ်နီတို့ လာပြန်၏ ။ မြေတွင်း :ဂူသို့ ပြေးရပြန်၏ ။
ဂူအတွင်း :၌ ခြင်များ ကို သွေးလှူရပြန်၏ ။

မြင့်မှာ လည်း ပြေးရဖန် များ သော ကြောင့် အတော် အကျင့်သားရလေပြီ။ များ
စွာ ထိတ်လန့် ခြင်းမရှိတော့။ ဂျပ်နီဗုံးပင် ဖြစ်လင့်ကစား လာဖန်များ တော့ ရိုးလေပြီ။

ဘေးကင်းဥဩမှု တ်သော အခါ အိမ်ပေါ်ပြန်တတ်၍ စိတ်ချလက်ချ
အိပ်ကြလေသည်။ သူတို့ မလာသေးလျှင် အိပ်ရသည်မှာ တထင့်ထင့်နှင့် နေ၏ ။
သူတို့ ပြန်သွားတော့မှ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ကြလေသည်။ သို့ ဖြစ်သော ကြောင့် လာလျှင်လည်း

မြန်မြန်လာ။ ပြီးလျှင် မြန်မြန်ပြန်ကြ။ သည်တော့မှ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ရသည်ဟု တစ်ခါတစ်ခါ
တွေ့မိသည်။

ရုံးပြောင်း၍ မပြီးသေး။ ဆက်လက်၍ ပြောင်းနေရသေးသည်။ အခန်းများ ကို
နေရာချပေး နေရသည်။

ကျောင်းကြီးကား လှပပါပေသည်။ ခိုင်ခံ့ပါပေသည်။ ပန်းပင်များ မှာ လည်း
လှပသော အပွင့် များ ကို ဆောင်နေပေသည်။

ဒုတိယတန်း ကျောင်းသားကလေးများ ၏ အခန်းတွင် နေရ၏ ။
ကျောင်းမှထွက်ပြီးနောက် ၁၅ နှစ် ကျော်ကျော် အစိုးရအမှု ထမ်းပြီးနောက်မှ ဒုတိယတန်းသို့
ပြန်ရောက် ရပေသည်ဟု တွေ့ပြီး ပြုံး မိသည်။ ဤဆရာ ဖြစ်သင် ကျောင်းကြီးမှာ ရုံးအ
ဖြစ်သို့ ရောက်လိမ့်မည် ဟု ရှေးအခါ က မည်သူတွေ့တော့မိမည် နည်း။ ယခုကား
ကျောင်းကြီးမှာ ရုံးကြီးဘဝသို့ ပြောင်းရရှာလေပြီ။ မည်သည့်အခါမှ ကျောင်းဘဝသို့
ပြန်ရောက် ရပေမည် နည်း။ နောင်အခါ မည်သို့ အသုံးတော် ခံရဦးမည် ကို မည်
သူပြောကြားနိုင်ပါအံ့နည်း။ ဤစစ်ကြီးကား ရှုပ်ထွေးအောင် ပြုလုပ်တတ်ပါပေ၏ ။

၁ နာရီထိုးသော အခါ လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩမှု တ်သော ကြောင့် ကျင်းထဲ
ဆင်းနေရသေး၏ ။

ငါးနာရီ ရုံးဆင်းသော အခါ မြင့်နှင့် အတူ ၂၃၊ ၂၅ နေ့များ က ဗန်းကြွထားသော
နေရာများ ကို လိုက်၍ ကြည့်ကြသည်။

မြင့်ခမျာမှာ လည်း အိမ်မှပစ္စည်းများ ကို တစ်နေ့လုံးသိမ်းဆည်းနေရလေသည်။

၈၊ ၁၊ ၄၂။

၁၃၀၃ ခု၊ ဖြာသိုလဆုတ် ၈ ရက်၊ ကြာသပတေး။

၁။ မနက်က မြင့်နှင့် အတူ မြို့ အတွင်း လိုက်လျှောက်ကြည့်။

၂။ ကိုလှရှိန်နှင့် အတူ ဆရာ ဖြစ်သင်ကောလိပ်သွား။

၃။ သုံးနာရီပြန်လာ။

၄။ မြင့်နှင့် အတူ အိမ်သွား၊ ပစ္စည်းသိမ်း။

၅။ ရုံးသစ်သို့ ထပ်မံသွား။

၆။ စာတန်းများ ကို ဝေရန်စီမံ။

၇။ ငါးနာရီခွဲမှ ရုံးဆင်း။

၈။ ဂူတူး။

၉။ ဦးစောဟန်နှင့် ညီညီ တို့လာ။ ညက ဘန်ကောက်သွားပြီး ဗုံးကြဲကြောင်း၊

ဂျပန်တို့ မုတ္တမမီးရထားဆိပ် ဗုန်းကြဲကြောင်း ပြောကြသည်။

၁၀။ ညစာစားပြီး ရေဒီယိုနားထောင်။ ယိုးဒယား၊ လန်ဒန်၊ ရန်ကုန်တို့ကပါ

ဘန်ကောက် ဗုံးကြဲကြောင်း ပြောကြသည်။

၁၁။ ယနေ့ တစ်နေ့လုံး ရန်သူ့လေယာဉ်ပျံမလာ။ သို့သော် ဘန်ကောက်

သွားကြသည့်အတွက် ည လာမလား ထင်ကြသည်။

ဇ၊ ၁၊ ၄၂။

ပြာသိုလဆုတ် ၉ ရက်။

၄ နာရီခွဲ၊ ၅ နာရီ ၄၅ မိနစ်။ (လေဘေး Air Raid)။ ကာဖီသောက်ပြီး

ဆံပင်ညှပ်ရန် ကိုလှရိန်၊ မြင့်တို့နှင့် အတူ Scott Market သို့ သွားကြသည်။ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်

တစ်ဆိုင်မျှမဖွင့်သေး။ Give and Take လည်း မဖွင့်သေး။ အားလုံးပြန်လာကြသည်။

လမ်းပေါ်တွင် လူစည်ကားပါ၏ ။ Scott Market ဆိုများ မဖွင့်ကြသေး။

အိမ်ပြန် တွင် :တူး။ ပြီးလျှင် ထွက်ကြပြန်သည်။

၁။ ကြေးနန်းရိုက်။ တော် တော် နေရာကျနေပြီ။

၂။ လက်တိုဂျင်တိုက်သွား။ မဖွင့်သေး။

၃။ ရိုးတိုက် အရပ်ဝယ်။ မရှိ။

၄။ ဘဏ်တိုက်သွား။ ချက်မပါသွား။ ငွေမထုတ်ရ။

၅။ U.S Army Car အများ တွေ ရသည်။

၆။ နံနက်စာစားပြီး ရုံးသွား။ နာရီပြန်တစ်ချက် ထိုးတော့မည် ။

၇။ ရုံးသစ် ဖြစ်သော တီတီစီ ရောက်ခါနီး တွင် လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩမှု
တိ။

၈။ အခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း သစ်ပင်များ အောက်တွင် တူးထားသော ကျင်းထဲ
သွားနေသည်။ နာရီဝက်တွင် လေဘေးကင်း ဥဩမှု တိ။

၉။ ၅နာရီခွဲအထိ ရုံးအလုပ်လုပ်။

၁၀။ မြေတွင် ၊ ဂူသစ်တူးရင်း စစ်အကြောင်း စကားပြောကြ။

၁၁။ ဥဩမှု တိ။ ပြေးကြရပြန်၏ ။ လေယာဉ်ပျံများ အသံကြားရ။

ဗုံးသံပေါ်မလာ။

၁၂။ ရေမိုးချိုး ။ ညစာ စား။ ၁၁နာရီ ထိုးသည့်တိုင်အောင် စကားပြောကြ။

၁၀၊ ၁၊ ၄၂။

၁၃၀၃၊ ပြာသိုလဆုတ် ၁၀ ရက်။

နံနက် ၄ နာရီအချိန်တွင် လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩမှု တိ၊ ပြေးဆင်းကြ။

ဝင်ခါနီး လ ရောင် ကြောင့် ထိန်လင်းလျက်နေ၏ ။ ဂူအတွင်း ၊ ခြင်များ မှာ တဝီဝီ။

လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩမှု အသံမှာ ရန်ကုန်သူ ရန်ကုန်သားတို့၏ စိတ်တွင် ငှက်ဆိုး၏
အသံကဲ့သို့ ထင်မှတ်ကြသော်လည်း ရန်ကုန်မြို့ ကျင်းများ မြေတွင် ၊ ဂူများ တွင်

ကိန်းအောင်းနေကြသော ခြင်တို့၏ စိတ်တွင် ကား ဟင်္သာ ကရိတ်ငှက်တို့၏ တွန်ကျူး

သံဟု ထင်မှတ်ကြပေလိမ့်မည် ။ ထိုလေကြောင်း အချက်ပေး ဥဩမှု မှာ ခြင်အပေါင်းတို့၏

ပွဲတော် တည်ရန် အချက်ပေးသော ခေါင်းလောင်းသံပင် ဖြစ်ပေ၏ ။ ဥဩမှု ကြားလျှင်

ခြင်အပေါင်းတို့မှာ လူအပေါင်းတို့၏ သွေးကို သောက်ရတော့အံ့ဟု နှုတ်သီးကို ပြင်နေကြကုန်၏။ သူတို့ကိန်းအောင်းရာ ဂူအတွင်း ကျင်းအတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တဖြိုင်နက် တဝီဝီ နှင့် အောင်စည်အောင်မောင်းကို တီးကာ စားပွဲကြီးကို ခံလေတော့သည်။

ဂူအတွင်းသို့ ရောက်သော အခါ အိပ်ရန်ကြိုးစားသော်လည်း ခြင်အပေါင်းတို့၏ နောက်ရက် ရမ်းကားမှု ကြောင့် မအိပ်နိုင်။ ဆိုဖာပေါ်တွင် အသာလှဲကာနေရ၏။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသော အခါ ခပ်ဝေးဝေးမှ ဗုံးကျသော အသံကို ကြားရလေသည်။ ဗုံးပေါင်း ၆ လုံးခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။ မင်္ဂလာခုံ လေယာဉ်ပျံကွင်းတွင် ကျသည်ဟု ထင်ကြ၏။

၅ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် လေဘေးကင်းဥဩမှု တ်။ ကိုလှရှိန်တို့လင်မယား၊ သူတို့၏ အစေခံ မထွေး၊ မြင့်တို့နှင့် အတူ ဂူမှထွက်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်ကြလေသည်။ လကား သာလျက်ပင်။ ပွဲက ပြန်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ စကားတပြောပြောနှင့် ရယ်လား မောလား။ လေယာဉ်ပျံများ မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် မကြောက်ကြတော့ပြီ။ စောစောက ကြောက်သည်ကိုပင် သတိမရတော့ပေ။

၂။ ပြန်၍ အိပ်ကြ။

၃။ ၈ နာရီကျော်မှထကြ။

၄။ မြင့် မအူပင် ပြန်မည် ဖြစ်၍ ဈေးသွား၊ ဈေးဝယ်ကြ။ Lectogen မရ။ ၄၄ ၃၀၀ ထုတ်။

၅။ ၁ နာရီ ရုံးတတ်။

၆။ ၃ နာရီခွဲ အိမ်ပြန်။

၇။ သင်္ဘောမရှိ။

၈။ နေ့ခင်းနှင့် ညနေခင်း ဂျပန်မလာ။

ပြာသိုလဆုတ် ၁၁ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့။

နံနက် ၄ နာရီခန့်တွင် ဥဩမူ တ်သော ကြောင့် မြေတွင် ဂူထဲသို့ ကိုလှရှိန်၊ Mrs.Hla Shain မထွေး၊ မြင့်တိုးနှင့် အတူ ပြေးဆင်းရ၏ ။

၅ နာရီထိုးပြီးမှ အိမ်ပေါ်တက်ရ၏ ။ ခေတ္တအိပ်ပြီးမှ မအူပင်သို့ သွားရန် ပြင်ရတော့၏ ။ မြင့် ရန်ကုန်သို့ လိုက်လာသည့်နေ့ကတည်းက တစ်ညမျှ မပြတ်ဂူထဲ ပြေးဆင်းခဲ့ရလေသည်။ အတော် ပင် ဂျပန် ဗုံးအကြောင်း သိသွားလေပြီ။ လက်ဦးက လေကြောင်းအချက်ပေး ဥဩသံကို ကြားလျှင် အတော် ကြောက်ပြီး အလန့်တကြား ဖြစ်ခဲ့၏ ။ ကြာသော အခါ အတော် ရိုးလာပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် လက်ဦးကလောက် မကြောက်ရှာတော့ပြီ။ သားသမီးများ က ရှိနေသေးတာကြောင့် ရန်ကုန်တွင် ကြာကြာနေ၍ မရ။ သားသမီးများ ရှိရာ မအူပင်သို့ ပြန်ရဦးတော့မည် ။ မြင့်မှာ သားသမီးများ နှင့် ခွဲနေရမည် လည်း အခက်။ လင်နှင့် ကြာကြာခွဲ၍ လည်း မနေလို။

၆ နာရီခွဲလျှင် သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းကြလေ၏ မိုးပင် ကောင်းကောင်း မလင်းသေးပေ။ ၇ နာရီတွင် သင်္ဘောထွက်မည် ဟု ကြေညာထားလေသည်။ မနေ့ညကလို နောက်ကျသော ကြောင့် သင်္ဘောမမီမှာ စိုးရိမ်ကြသော ကြောင့် ၂ နာရီကျော်မှ သင်္ဘောထွက်လေသည်။ မနေ့ညနေက သင်္ဘောများ ကဲ့သို့ အချိန်မှန်မှန်မထွက်ပါဘဲ ကြေညာထားသော အချိန်ထက် တစ်နာရီနောက်ကျမှ ထွက်လာသည်။ သင်္ဘောအချိန်များ မှာ လိုက်နာရန် ခက်နေလေပြီ။ တစ်နာရီ စောလိုက်သော အစိုးရနာရီများ မှာ အမျိုးမျိုး ရှုပ်ထွေးစေလေသည်။ မည် မှုကြာအောင် ဤသို့ ရှုပ်ထွေးနေမည် မ သိ။

သင်္ဘောဦး ပထမခန်းထဲတွင် ကုလား ၂ ယောက် နှင့် တရားမဝန်ထောက်ဦးစံညွန့်တို့ ပါလာသည်။ ဦးစံညွန့်မှာ အသိဟောင်း ဖြစ်သော ကြောင့် သူနှင့် အတန်ကြာအောင် စကားကောင်း နေကြလေသည်။ တွံတေးသို့ ရုံးပြောင်းရွှေ့ရန် နေရာထိုင်ခင်းများ ကို သွား၍ ကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏ ။ သင်္ဘောထွက်၍ မကြာမီမှာ ပင် ခရီးသည် ကုလား ၂ ယောက် တို့နှင့် အသိ ဖြစ်သွား၏ ။ သူတို့ ၂ ယောက် လုံး မအူပင်သို့ သွားမည် ဖြစ်၏ ။ တစ်ယောက် သော သူတွင် ပစ္စည်းအများ ပင် ပါလာ၏ ။ သား မယားတို့အား

မအူပင်တွင် သွားထားကြသော သူတို့တည်း။

ကံတူအကျိုး ပေးများ ဟု ဆိုရပေမည် ။

တွံတေးတွင် ဦးစံညွန့် ဆင်းသွားသော အခါ အခန်းထဲ အတူပါလာသော ကုလား ၂ ယောက် နှင့် ပင် စစ်အကြောင်း၊ ရန်ကုန် ဗုံးကြဲကြောင်းတို့ကို ပြောကြားဆွေးနွေးကြကုန်၏ ။

မနက်စာ စားချိန်တွင် ကျိုက်ထော်က ဝယ်လာသော ဒဲတံချောင်းနှင့် ငါးဖယ်ကျော်တို့ကို စား၏ ။ ထမင်း ပါမလာ။

၃ နာရီထိုးသော အခါ မအူပင်သို့ ရောက်၏ ။ မြိုင်နှင့် မောင်မွှေးတို့ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ဆင်းလာကြလေသည်။ တဲအိမ်သို့ ရောက်သော အခါ မောင်မွှေးအား သူ၏ ဘိုင်စကယ်၊ ဂေါက်သီး၊ ဂေါက်တုတ်များ ၊ ကစားစရာ သုံးပုံဖဲများ ကို ပေး၏ ။ မောင်မွှေး ဝမ်းသာ၍ မဆုံးတော့ပြီ။ ဘိုင်စကယ်ကို စီး၏ ။ သုံးပုံဖဲပြားကလေးများ နှင့် အိမ်ဆောက်တမ်း ကစား၏ ။ ဂေါက်သီးများ ကို ရိုက်တမ်းကစား၏ ။ မယ်မွှေးကလေးကလည်း သူ့အစ်ကိုနှင့် အတူ သုံးပုံဖဲများ နှင့် ဆော့၏ ။ သူလည်း အလွန်ပျော် နေလေသည်။ ၂ လသမီးကလေး ဖြစ်သော မယ်ကေးကား ပက်လက်ကလေး ရုန်းကန် ရုန်းကန်နှင့် လုပ်နေလေသည်။ သူကား ဘာမျှ မသိရှာပေ။ မွေးပြီး တစ်လကြာတွင် ပြည်သို့ ပြေးခဲ့ရ၏ ။ ပြည်မှ မအူပင်သို့ ပြေးခဲ့ရရှာ၏ ။ သနားစရာကလေးပင်။ သို့သော် ဘာမှ မသိရှာပေ။ ဤသို့ ပြေးရင်းလွှားရင်းပင် အတော် ကြီးပြင်း၍ လာရ၏ ။ ဝဝဖြိုး ဖြိုး ရှိ သည်မှာ အားရစရာကြီးပင်။

တစ်ညနေလုံး ကလေးတွေ နှင့် ပင် အတူကစားရင်း အချိန်ကုန်၏ ။

ညစာ စားပြီးနောက် အတန်ကြာလျှင် ဝင်၍ အိပ်တော့၏ ။ နံနက် အချိန်မတော် ၇နာရီအ ချိန်တွင် သင်္ဘောစီးရဦးမည် ။

၁၂၊ ၁၊ ၄၂။

ပြာသိုလဆုတ် ၁၂ရက်။

နံနက် ၅ နာရီအချိန်တွင် မဟာရန်နှင့် အတူ သင်္ဘောဆင်းခဲ့၏ ။

လူများ လှပေသည်။ ဒုတိယတန်း၊ ပထမတန်းများ တွင် ပြည့်နေလေပြီ။

ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လည်း အိပ်နေကြသည်မှာ အတုံးအရုံး။ ခြေချစရာပင် နေရာမရှိ။ အဘယ်သို့ လုပ်ရမည် နည်း။ အကယ်၍ ဤသင်္ဘောနှင့် မလိုက်လျှင် ကနေ့ ရုံးတတ်နိုင်မည် မဟုတ်။ ဤသို့ အခက်အခဲတွေ့ နေကာ မည် သို့လုပ်ရမည် ကို မသိ ဖြစ်နေခိုက် မိတ်ဆွေ မောင်ဦးကျော်က ဘယ်သွားမလိုလဲ။ နေရာမရှိလျှင် သည်ကို လိုက်ခဲ့ပါလားဟု ခေါ်သော ကြောင့် သူ့နားသွားလေသည်။ သူခင်းထား သော နေရာမှာ ပင် ထိုင်၏ ။ ကိုကျော် သူ့မိတ်ဆွေတို့နှင့် အတူ ဝိုင်း၍ စစ်အကြောင်း ပြောကြသည် မှာ အတော် ပင်ကြာလေသည်။ တစ်သင်္ဘောလုံးတွင် သားမယားတို့ကို ရုံးပိတ်ရက်အတွင်း : သွား ကြည့်ကာ ပြန်လာကြသူချည်း ဖြစ်လေသည်။ သို့ ဖြစ်၍ သင်္ဘောကြပ်နေခြင်း ဖြစ်၏ ။ စနေနေ့ည နေ သင်္ဘောများ တွင် ရန်ကုန်မှထွက်သော သင်္ဘောတို့တွင် လူများ ၏ ။ တနင်္ဂနွေမနက် ရန်ကုန် ရောက်သော သင်္ဘောတို့တွင် လည်း လူများ ၏ ။ ရုံးပိတ်ရက်ကလေးအတွင်း : ရန်ကုန်မှပြောင်းရွှေ့ ထားရသော သားမယားတို့အား သွားကြည့်ကြခြင်း ဖြစ်၏ ။ သင်္ဘောကုမ္ပဏီများ စွာ ပိုက်ဆံဝင်လမ်း ဖြောင့်၏ ။

၁။ ခေတ္တအိပ်။

၂။ မိုးလင်းသော အခါ နှစ် ပေါင်းများ စွာ ကွဲနေသော ကောလိပ်ကျောင်းသား ဘဝက အသိ ဟောင်း ကိုသာထင်၊ ကိုကျော်တို့နှင့် တွေ့ ။ ဝမ်းမြောက်စွာ နှုတ်ဆက်ကြ။

၃။ နင်းသည်းစွာ ကျ။ သင်္ဘောကို ဖြည်းဖြည်းမောင်း။ ကမ်းဘေးတွင် ခေတ္တဆိုက်ထားရ။

၄။ တွံတေးဝသို့ အတော် နေမြင့်မှရောက်။ မြောင်းအရာရှိက မော်တော် ဘုတ်ဖြင့် မြောင်း တွင် ရေနည်းကြောင်းပြောပြီးလျှင် သင်္ဘောများ ကို ရပ်ထား၏ ။ ထိုမျှနှင့် မကျေနပ်သေးဘဲ ညက ရန်ကုန်တွင် အကြီးအကျယ် ဗုံး ကျ၏ ဟု ဖောက်သည်ချ။ လူအများ ယုံကြ။ ၁၁ နာရီကျော်မှ တူး မြောင်းထဲဝင်။ နာရီပြန်တစ်ချက်ခွဲမှ ရန်ကုန်ရောက်။

ပြောင်းတိုင်မှ မီးခိုးထွက်နေသည်ကိုပင် ရန် ကုန်တွင် ဗုံးကျထား၍ မီးလောင်နေသည်ဟု ထင်သူတို့က ထင်ကြသေး။ ဖဲဝိုင်း။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်သို့ တက္ကစီ ၅ ကျပ်တောင်း။ ကိုသာထင်တို့ လင်မယားကို ကားနှင့် အ တူခေါ်ခဲ့။ ခေတ္တနေထိုင်ရာ ကိုလှရှိန်တို့အိမ်ရောက်။ ကတိုက်ကရိုက် အဝတ်အစားလဲ။ ရုံးထွက်ခဲ့။ ကိုသာထင်တို့ကို အပိုလွှတ်လိုက်။ ရုံးတွင် အလုပ်များ ။ ၅ နာရီခွဲမှ နေအိမ်သို့ ပြန်လာ။ လမ်းထဲ တွင် R.A.F တပ်သား တစ်ယောက် မော်တော် ကားကို ရပ်ခိုင်း။ ရုပ်ရှင်ရုံသို့ လိုက်ပို့ပေးရန် ချီသာစွာ ပြောသော ကြောင့် Elite ရုံသို့ ပို့လိုက်။ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို အလွန်ချီးမွမ်း။ မနေ့ကပင် အိန္ဒိယပြည်က ရောက်လာ။ ဝင်ဒါမီယာ ဥယျာဉ်တွင် နေရသည်ဟုဆို။ ရုပ်ရှင်ရုံသို့ ရောက်သော အခါ များ စွာ ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြား။

၆ နာရီ အိမ်ပြန်ရောက်။ ကိုလှရှိန်၊ ကိုစိုးတင့်တို့နှင့် ပြောင်းရွှေ့ရေး မှု ကို ဆွေးနွေးကြ။ ညစာ စားပြီး စစ်သတင်း နားထောင်။ အိပ်။

၁၃၊ ၁၊ ၄၂။
ပြာသိုလဆုတ် ၁၃ ရက်။

နံနက် ၄ နာရီခန့်အချိန်တွင် ကိုရွှေဂျပ်တို့ ကောင်းကင်ယံမှ ပျံသွားကြသဖြင့် မြေတွင် ၊ ဂူထဲ ဆင်းပြေးရသေးသည်။ ခြောက်နာရီထိုးခါနီး မှ ဘေးကင်းဥဩမှု တ်လေသည်။ သည်အခါကျမှ အိမ်ပေါ်ပြန်တတ်ပြီးလျှင် စိတ်ချလက်ချအိပ်ရ၏ ။ ကိုရွှေဂျပ်တို့ နံနက်တိုင်းလာပြီး ဒုက္ခပေးကြ သည့်အတွက် အိပ်ပျက်သည်မှာ ကြလေပြီ။ ရန်ကုန်တွင် ကား အထိအခိုက်မရှိ။ မင်္ဂလာဒုံမှာ သာ ဗုံး ကျလေသည်။ မည် မှုကြောအောင် ဤသို့ လာပြီးဒုက္ခပေးမည် မသိတော့ပြီ။ သူတို့လာသည်မှာ အချိန်မှန်နေပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် သူတို့မလာမီအချိန်မှာ ပင် နီးနေလေ့ရှိလေသည်။

ရုံးတွင် အတော် ကလေးအလုပ်များ လာလေပြီ။ ရန်ကုန်မြို့ အတွင်း ၊ ဗုံးကျစအခါကမူကား စာရေး များ ကလည်း မရှိ။ အရာရှိတွေ ကလည်း အလုပ်မလုပ်ကြသော ကြောင့် ရုံးတွင် အလုပ်ပါးလေသည်။ ယခုမူကား အတော် ကလေး အနေအထားကျသွားပြီ။

မိုးနက်ကြီး(ဦးသန့်တင်)ထံမှ စာတစ်စောင်ရလေသည်။ ထူးကြီးမှ (၉၊ ၁၊ ၄၂)ရက်နေ့က ထည့်လိုက်သော စာမှာ (၁၃၊ ၁၊ ၄၂) ရက်နေ့မှ ရောက်လေသည်။ ခါတိုင်းမူကား ၂ရက်အတွင်း : ရ၏ ။ သူ၏ စာတွင် ရန်ကုန်၌ ဗုံးကြဲသော အကြောင်းကို ထူးကြီးစသော တောရွာများ တွင် အမျိုး မျိုး ကားပြီး ပြောနေကြကြောင်း၊ ရန်ကုန်မှ ပြေးသွားသော သူများ မဟုတ်မဟတ် ယုံစရာမရှိသော သတင်းတို့ကို ပေးကြောင်း၊ သတင်းစာများ မရောက်သော ကြောင့် ဤသို့ မဟုတ်သတင်းများ ပြန့်ပွားနေကြောင်း၊ သူတို့က ထိုမဟုတ်သတင်းတို့ကို ဖြေနေရကြောင်း ပါလေသည်။ ယခုအခါ တွင် စာများ လည်း မြန်မြန်မရောက်နိုင်၊ သတင်းစာများ လည်း မြန်မြန်မရောက်နိုင်သော ကြောင့် တောနယ်များ တွင် မဟုတ်မဟတ်သော သတင်းစကားများ ပြန့်ပွားနေသည်မှာ ထူးဆန်းသည် မဟုတ်ပေ။

ဦးစောဟန် ယနေ့ညနေ ပြန်တန်ဆာမှ ပြန်ရောက်လာ၏ ။ အအေးမိပြီး နှာစေးချောင်းဆိုး ဖြစ်လာလေသည်။ ဤအခါမျိုး တွင် ရောဂါ ဘယ ဖြစ်မှာ အလွန်စိုးရိမ်ရ၏ ။

အစောမှာ လည်း တောမှ ပြန်ရောက်လာလေသည်။ သူတို့ရုံး မကြာမီ သုံးခွသို့ ပြောင်းတော့မည် ဟု ပြော၏ ။

ညစာ စားပြီးသော အခါ စစ်သတင်းကို ရေဒီယိုတွင် နားထောင်ရာ မာလာယုကျွန်းဆွယ်တွင် ကွာလာလမ်ပူမြို့ ကျပြီဟု သိရှိရ၏ ။ အင်္ဂလိပ်နှင့် အိန္ဒိယတပ်ကို မိုင်ငါးဆယ်မျှ နောက်ဆုတ်ပေးရသည်ဟုလည်း ကြားရ၏ ။ စင်ကာပူနှင့် မိုင်တစ်ရာ ခန့် ကျော်ကျော်မျှသာ ဝေးတော့သည်။ အတော် ပင် ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရ၏ ။

၁၄၊ ၁၊ ၄၂။
ပြာသိုလဆုတ် ၁၄ ရက်။

ကနေ့ မနက်စောစော ၃ နာရီခန့် အခါကပင် အိပ်ရာမှ နိုးနေလေသည်။ ဂျာနယ်လီယာဥ် ပုံများ သည် နံနက် ၃ နာရီ ၄ နာရီခန့်တွင် နေ့စဉ်ရက်ဆက်လာသည်မှာ ၁၀

ရက်ပင်ကျော်ပြီး ဖြစ်သော ကြောင့် မျက်စိမှာ ကျင့်သားရနေလေပြီ။ ၃
နာရီအချိန်ရောက်လျှင်ပင် အလိုအလျောက် အိပ် ရာမှ နိုးတော့၏။ ကနေ့မနက်မလာလျှင်
အလွန်ကောင်းပေလိမ့်မည် ဟု တွေ့ :တောမိ၏။ သို့သော် စိတ်မချရသော ကြောင့်
စိတ်ချလက်ချပြန်၍ မအိပ်ဝံ့ချေ။

ဤသို့ တွေ့ :တောစိတ်ကူးနေဆဲမှာ လေကြောင်း ဥဩသံကို ကြားရ၏။
အိပ်ရာထဲမှ ကတိုက်ကရိုက်ထပြီးလျှင် ဆွယ်တာအင်္ကျီ၊ ကုပ်အင်္ကျီတို့ကို ထပ်ဝတ်၊ အရေး
ကြီး အဖိုးတန်သော ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသည့် လွယ်အိတ်ကိုဆွဲ၊ သက္ကလပ်
စောင်ထူထူကြီးကိုပိုက်ကာ အိမ် အောက်ထပ်သို့ဆင်းပြီး မြေတွင် :ဂူသို့
သုတ်ခြေတင်တော့၏။ အစော၊ ကိုလှရှိန်၊ ဒေါ်လှရှိန်၊ မိ ထွေးတို့လည်း ရှေ့က
ပြာရာပြာရာနှင့် စိုင်းကြလေသည်။

မြေတွင် :ဂူထဲရှိ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်တွင် ကိုလှရှိန်နှင့် ဒေါ်လှရှိန်တို့ထိုင်ကြ၏။
ကျန်တစ်ခုတွင် အစောနှင့် အတူတူဝင်၍ ထိုင်လေသည်။ မိထွေးကား
ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်၏။

လူများ အရောက်ညီသော အခါ ဂူအတွင်း : စောင့်စားနေကြသော
ကိုရွှေခြင်တို့သည် အောင်စည် အောင်မောင်းကိုတီးကာ ရောက်လာကြသော သူတို့၏
သွေးကို ဖောက်ကာ သောက်ကြကုန်၏။ ဖလစ်ခေါ် ဓါတ်ငွေ့လက်နက်ဖြင့် ခုခံသော်လည်း
ခြင်အပေါင်းတို့မှာ ဖြန့်ပင် မဖြန့်ကြ ချေ။ အောင်ပွဲခံမြဲတိုင်း ခံနေကြသော ကြောင့်
တဝီဝီနှင့် ဆူညံ၍ သာနေတော့သည်။

သူတို့ကို မတတ်နိုင်သော ကြောင့် ပါလာသော သက္ကလပ်စောင်ထူထူကြီးကို
ခေါင်းပြီးခြုံပြီးလျှင် ဆိုဖာပေါ်တွင် လှဲကာ အိပ်လေတော့၏။ အိပ်၍ ကား မပျော်။ သို့သော်
မှိန်းလျက်နေလေသည်။ မသိတစ်ချက် သိတစ်ချက်နေ၏။

ဂူထဲရောက်၍ တစ်နာရီခန့်ကြာသော အခါ ကောင်းကင်တွင် လေယာဉ်ပျံများ
ပျံသန်းနေသော အသံကို ကြားရလေသည်။ အိပ်မပျော်တပျော် ဖြစ်နေသော ကြောင့်

လေယာဉ်ပျံများ ပျံဝဲနေ သည်မှာ အိပ်မက်မက်နေသကဲ့သို့၊ ထင်မှတ်ရပေ၏ ။ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်သွားသော အခါ အတော် ကလေးစိတ်အေး၍ လာလေသည်။ မကြာမီ လေယာဉ်ပျံတို့၏ အသံ ပျောက်သွား၏ ။ အသံပျောက် သွား၍ မျှ မကြာမီပင် အတော် လှမ်းလှမ်းမှ ဗုံးများ ပေါက်ကွဲသံကို ကြားရလေသည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ပင် မင်္ဂလာဒုံ လေယာဉ်ပျံကွင်းတွင် ဗုံးကျသည့်ဟု ထင်မှတ်ကြ၏ ။

ဗုံးဆံများ ကျပြီးနောက် တိတ်လျက်နေ၏ ။ “အင်း တစ်နေ့အဖို့ ပြီးပြန်ပြီ” ဟု တွေးမိသော ကြောင့် ဝမ်းမြောက်ရလေသည်။ မကြာမီ လေဘေးကင်း ဥဩမှု တ်လျှင် အိမ်ပေါ်တက်၍ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ရတော့၏ ။ ဤသို့ တွေးတော ဝမ်းမြောက်နေခိုက် လေယာဉ်ပျံများ ၏ အသံကို ကြား ရ၏ ။ ထိုအသံမှာ တစ်စတစ်စနီးလာပြီးလျှင် ဦးခေါင်းအပေါ်တည့်တည့်သို့ ရောက်လာ၏ ။ ဘုရား ဘုရားဟု ဘုရားကိုသာ တမိလေသည်။

ဤသို့ ဘုရားကို တနေခိုက် ဂျိုင်း၊ ဂျိုင်းဟူသော လေယာဉ်ပျံပစ် အမြောက်သံကို ဘုရင်ခံ အိမ်ဘက်ဆီမှ ကြားရသည်။ အမြောက်ဆံ ကောင်းကင်တွင် ပေါက်ကွဲသော အသံကိုလည်း ကြားရလေသည်။ မီးပန်းလွှတ်သော အခါ ကောင်းကင်တွင် လင်းသွားသကဲ့သို့သော အလင်းရောင် ကိုလည်း ဂူတစ်ဘက်တွင် မြင်ရလေသည်။

ဘုရင်ခံ၏ အိမ်တော် ဘက်မှ လေယာဉ်ပျံပစ် အမြောက်သံများ ကို ကြားရပြီးသည့်နောက် ဗုံးပေါက်ကွဲသော အသံများ ကိုလည်း ကျယ်လောင်စွာ ကြားရလေသည်။ ထိုအသံမှာ ကျယ်လောင်လှသော ကြောင့် မင်္ဂလာဒုံတွင် ကျသော ဗုံးပေါက်ကွဲသံမဟုတ်ကြောင်းကို သိရလေသည်။ ရန်ကုန် မြို့ အတွင်းပင် ကျသည်ဟု အားလုံး တညီတညွတ်တည်း ထင်မှတ်ကြလေသည်။ အနည်းဆုံး ဗုံးပေါင်း ၁၀ လုံးခန့် ရှိပေလိမ့်မည် ။

ဗုံးပေါက်ကွဲသံများ ကြားပြီးသည့်နောက် လေယာဉ်ပျံအမြောက်များ ၏ ပစ်ခတ်သံကို ကြား ရပြန်၏ ။ ပြီးလျှင် ကောင်းကင်ထက်တွင် လေယာဉ်ပျံများ ဝဲနေသော အသံများ ကိုလည်း ကြားရလေသည်။ ထိုအသံများ မှာ တစ်စတစ်စ နီးလာပြီးလျှင် ဦးခေါင်းထက်ပေါ်သို့ ရောက်လာ၏ ။ ဘုရား ဘုရား တမိလေသည်။ ဗုံးသံကို မကြားရ။ သာဓု

ခေါ်မိသည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်ပျံအသံ များ မှာ တစ်စတစ်စ ဝေးသွားလေသည်။ ပြန်၍ လာကြဦးမည် လားဟု စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိကြလေသည်။ သို့သော် ပြန်၍ မလာကြတော့ပြီ။ သူတို့၏ အသံများ ကို မကြားရတော့ပေ။ သို့သော် ဂူတွင် မှ မထွက်ဝံ့သေး။

အားလုံးကပင် ဘုရင်ခံအိမ်တော် အနီးတွင် လည်းကောင်း၊ မြစ်ဆိပ်မှာ သော လည်းကောင်း၊ ဗုံးများ ကျသည်ဟု တညီတညွတ်တည်း ဆိုကြလေသည်။ မည် သည့်နေရာတွင် ဗုံးကျသည်ဟု သိချင်လှပြီ။ သို့သော် ဂူတွင် မှမထွက်ဝံ့ကြသေး။

မိုးလည်း တစ်စတစ်စ လင်း၍ လာလေပြီ။ အလင်းရောင် သည် ဂူမှ ဖြတ်ကျော်ကာ ဂူအတွင်း သို့ ဝင်လာ၏ ။

ခုနစ် နာရီထိုးခါနီး မှ ဘေးကင်းဥဩမှု တ်သံကို ကြားရလေသည်။ ထိုအခါကျမှ ဂူတွင် မှ ထွက်ပြီးလျှင် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လှမ်း၍ ကြည့်ကြကုန်၏ ။ မည် သည့်ဘက်တွင် မှ မီးခိုးကို မမြင်ရပေ။

သို့ဖြစ်သော ကြောင့် ဗုံးကျသော နေရာကို လိုက်ရှာအံ့ဟု လေးယောက် သား မော်တော် ကားနှင့် ထွက်သွားကြလေသည်။ ထိုလေးယောက် တွင် ဒေါ်လှရှိန်လည်း ပါလေသည်။ ပထမ ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် လိုက်၍ ရှာကြလေသည်။ ဗုံးကျသော နေရာကို မတွေ့ ရ။ ထို့နောက် ဗိုလ်တထောင်ဘက်မှ ဖြတ်ပြီးလျှင် ကန်တော် ကြီးဘက်ဆီပတ်ပြီး ကြည့်ကြလေသည်။ ဗုံးကျသော နေရာကို မတွေ့ ။ ထို့နောက် ကန်တော် ကြီးမှ ဖြတ်တက်လာကြပြီးလျှင် ပြည်လမ်းအတိုင်း လိုက်ပြီးလျှင် အင်းယားကန်စောင်းအထိ သွားကြ၏ ။ ဗုံးကျသော နေရာကိုကား မတွေ့ ရ။ ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်တွင် လည်း မီးခိုးကို မမြင်ရသော ကြောင့် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြ လေသည်။ အိမ်သို့ တိုက်ရိုက်မဝင်သေးဘဲ အနံကန်ဒန်းတို့အိမ်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် စုံစမ်းကြ၏ ။ အနံ ကယ်ဒန်းအိမ်ရှိ ဝါဒင်ကြီး ဝါဒင်ငယ်တို့လည်း ဗုံးမည် သည့်နေရာတွင် ကျသည်ဟု မပြောနိုင်ကြပေ။

နံနက်စာစားပြီး ရုံးတတ်၏ ။ ရုံးရောက်မှ စုံစမ်းကြည့်သော အခါကျမှ သမိုင်းတွင် ဗုံးများ ကျကြောင်း သိရလေသည်။ သမိုင်းတွင် ကျသော ဗုံးသံမှာ

ဘုရင်ခံအိမ်တော် အနီးကျသော ဗုံးသံဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။ ဗုံးကျသော ကြောင့် ကလေး တစ်ယောက် နှင့် လူကြီး ၂ ယောက် သေဆုံး ကြသည်ဟု ကြားရ၏ ။

တစ်နေ့လုံး ကုလားများ ၊ အထုပ်အပိုးများ နှင့် မြို့ တွင် ၊မှ ထွက်ကာ ပြည်လမ်းတစ်လျှောက် စီတန်းသွားနေကြသည်ကို မြင်ရ၏ ။ ကုလားများ ပြေးကြပြန်ပြီ။ အလုပ်သမားတို့၏ ပြဿ နာကြီး မှာ ဆိုးရွား၍ လာရလေဦးတော့မည် ။ အလုပ်သမား အတွင်း ဝန် ကိုလှရှိန် အလုပ်များ ပေးဦးတော့ မည် ။ စိတ်ညစ်ရပေဦးတော့မည် ။

ဗုံးဒဏ်ကို ကြောက်ကြသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ ရှိ ကူလီကုလားများ အိန္ဒြေရရ မနေနိုင်ကြ။ တလှုပ်လှုပ်တရွရွနှင့် တပြေးတည်းပြောင်း နေကြလေတော့သည်။ စိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလှတော့၏ ။ သူတို့ ဤသို့ ဖြစ်နေကြလျှင် ကုန်တင်၊ ကုန်ချမှစ၍ ကူလီများ မကင်းသော အလုပ်အကိုင် တို့ကို ထိခိုက်တော့မည် ။

ရန်ကုန်တွင် အတော် ကလေး ပြန်လည်စည်ကားလာပြီးနောက်မှ တစ်မျိုး ချောက်ချား၍ လာပြန်လေပြီ။ သင်္ဘောဖြင့် အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြန်ကြသော ကုလားများ လည်း မနည်းပြီ။ အစိုးရ အမှု ထမ်းများ ပင် ရန်ကုန်တွင် မနေလိုကြသော ကြောင့် ရုံးများ ကို အေးချမ်းသော မြို့ ကလေးများ သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် ကြိုး စားနေကြပြီ။ ကိုစောဟန်၏ ရုံးကိုပင် ရွှေ့တောင်သို့ ပြောင်းရန် စီစဉ်နေလေပြီ။ ကိုလှရှိန်တို့၏ ရုံးကိုကား မြောင်းမြသို့ ပြောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေပြီ။ ကိုလှရှိန် ကား ရန်ကုန်တွင် နေရစ်ခဲ့ရမည် ။ ကာကွယ်ရေး နှင့် ပြည်ထဲရေး ရုံးကိုကား ပြောင်းလိမ့်မည် မဟုတ်။ ပြောင်းမည် ဟူ၍ လေသံမျှ မကြားရ။ ပြောင်းရန် စိတ်ကူးထဲတွင် ထည့်မည် မထင်။ သို့ ဖြစ် လေရကား ရန်ကုန်မှာ ပင် ဆက်လက်၍ နေရပေဦးတော့မည် ။

ရုံးမှပြန်ရောက်သော အခါ ကိုလှရှိန် တစ်ယောက် တည်း အလုပ်သမားများ ၏ ပြဿ နာအတွက် စိတ်ရှုပ်နေသည်ကို တွေ့ ရလေသည်။ အလုပ်သမားပြဿ နာ ရှုပ်ထွေးနေရသည့်အထဲတွင် ရန်ကုန်မှ ရုံးပြောင်းရန် လောနေကြသော အရာရှိအချို့ ကလည်း ပူဆာနေကြသေး၏ ။ ကိုလှရှိန် ချော့မှာ ထိုအရာရှိထံမှ အကူအညီမရသည့်အပြင် သူတို့အတွက်ပင် တစ်မျိုး စိတ်ရှုပ်နေရပြန်လေ သည်။ ထိုအရာရှိတို့ကား အေးချမ်းသော

အခါကောင်းများ တွင် အလွန်ခေါင်းဆောင်ချင်၊ အလွန် တွင် ကျယ်ချင်၊

အလွန်ကြွားဝါချင်ကြသော သူတို့တည်း။ ယခုကဲ့သို့ အရေး မျိုး နှင့် ကြုံသော အခါ တွင် မူကား မျက်နှာတွင် သွေးတစ်စက်မျှမရှိအောင် ကြောက်ကြလေသည်။ ရက်ဖွယ်ပါတကား။

ကိုလှရှိန်၏ ရုံးမှ ကုလားစာရေး တစ်ယောက် အလုပ်ထွက်၍ အိန္ဒိယပြည်သို့ ပြေးလေပြီ။ အခြားရုံးစာရေး များ ၊ ပြာတာများ လည်း ရုံးမှန်မှန် မတတ်ကြချေ။ ကိုလှရှိန်၏ ရုံးတစ်ရုံးတည်းမှာ သာမဟုတ်။ အခြားသော ရုံးများ တွင် လည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် အလုပ်မှထွက်သူ စာရေး ပြာတာအများ ပင် ရှိလေသည်။

ရိုးရိုးအခါတွင် မူကား အလုပ်တစ်ခုပေါ်လာလျှင်လုပ်ချင်သူ မြောက်များ စွာ ပေါ်လာ၏ ။ လျှောက်လွှာ အမြောက်အမြားရောက်လာ၏ ။ ယခုကဲ့သို့သော အခါမျိုး တွင် မူကား အလုပ်လက်မဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ ပင် အလုပ်မှထွက်၍ ပြေးကြလေသည်။ တရားရစရာပင်။

မနက်ဖြန် (၁၅ရက်နေ့)တွင် ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများ အကြီးအကျယ် ဗုံးလာကြလိမ့်မည် ဟု သော ဈေးစကားမှာ ထွက်ပေါ်လာပြန်ပြီ။ ကြားရသူတို့လည်း ကြောက်ကြပြန်ပြီ။ ၁ ရက်နေ့က လည်း ဤသို့သော ဈေးစကား ဖြစ်ခဲ့၏ ။ သို့သော် ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများ ပေါ်မလာကြချေ။

ဂျပန်တို့ကား သူတို့လာချင်သည့်အချိန် လာပေလိမ့်မည် ။ ယခုပင် နံနက်တိုင်း မိုးမလင်း မီလာသည်မှာ ၁၀ ရက်ပင်ရှိသွားပြီ။ သို့သော် မည် သည့်နေ့တွင် လာ၍ မည် သို့ လုပ်မည် ဟူ၍ လည်း မပြောချေ။ သို့ပါလျက် မဟုတ်မဟတ်သော ဈေးစကားတို့ကို ယုံကြည်နေ ကြသည်မှာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှပေ၏ ။ ရန်ကုန်တွင် လူအများ စိတ်ချောက်ချားစေရန် တမင် သက်သက် ခြောက်လှန့်နေကြသော ရန်သူ ပဉ္စမံတပ်သားများ ရန်ကုန်တွင် အမြောက်အများ ရှိမည် မှာ ယုံမှား ဖွယ်မရှိ။

ယခု ၁၁ နာရီထိုးပြီ။ မနက်ဖြန် မနက်စောစော ဂျပန်လေယာဉ်ပျံတို့ လာလျှင် ဆင်းပြေး ပြီး ဂူအောင်းရပေဦးမည် ။ စောစောအိပ်ရာ ဝင်မှ နေရာကျမည် ။

ကနေ့မနက်တွင် စာသုံးစောင်ရလေသည်။ ၂၄၊ ၁၂၊ ၄၁က အစ်ကို ကိုတင်

မော်လမြိုင်မှ ထည့်ပေးလိုက် သော စာတစ်စောင်၊ မိတ်ဆွေ ကိုသန့်၊ ၄၊ ၁၂၊ ၄၁ နေ့က ပန်းတနော်မှ ထည့်လိုက် သော စာတစ်စောင်၊ မြင့် ပြည်မှာ ရှိစဉ်က ၁၈၊ ၁၂၊ ၄၁ နေ့တွင် ထည့်လိုက်သော စာတစ်စောင်။ ရိုး ရိုးအခါ ဖြစ်မှုကား ထိုစာများ ကို တစ်ရက် နှစ် ရက်အတွင်း ရမည် ဖြစ်၏ ။ ယခုကား အရက် ၂၀၊ တစ်လနီးပါးကြာမှ ရလေသည်။ စာတိုက်ဌာနမှ တာဝန်ဝတ္တရားများ ကို ကျေပြန်စွာ မဆောင်ရွက်နိုင်တော့ပြီ။ စာတိုက်ဘက်တွင် လုပ်နေသော စာပို့၊ ပြာတာ၊ စာရေး၊ စာတိုက်ဗိုလ်အများ ပင် ပြေး ကုန်ကြသော ကြောင့် ပေတည်း။

အများ အားဖြင့် အိန္ဒိယတိုင်းသား အလုပ်သမားတို့မှာ အိန္ဒိယပြည်သို့ မြန်းကြကုန်ကြ၏ ။ နှစ် ပေါင်းများ စွာ က ပေါပေါရသော ကုလားအလုပ်သမားတို့ကို အားပေးကာ ခိုင်းစေလာသော ဌာနတိုင်း အခက်အခဲနှင့် တွေ့ကြရလေသည်။ အိန္ဒိယတိုင်းသားတို့ကား မြန်မာပြည်တွင် ဧည့်သည် များ သာ ဖြစ်ကြကုန်၏ ။ အရေး အကြောင်းကလေးပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိတို့၏ နေရင်း ဌာနသို့ မြန်းကြွကြလေသည်။ နောင် စစ်ကြီးပြီး၍ တိုင်းပြည်အေးချမ်းလာသော အခါ ဤအချက်ကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြရ၏ ။

ပြာသိုလဆုတ် ၁၅ ရက်၊ လကွယ်နေ့။

ယနေ့တွင် ဂျန်လေယာဉ်ပျံများ လာကာ ရန်ကုန်မြို့ ကို ပြာကျအောင် ပြုလုပ်လိမ့်မည် ဟု တီးတိုးစကား ပြောကြားကြသည် တစ်ကြောင်း၊ သတင်းလည်း ပြေးနေသည် တစ်ကြောင်းတို့ ကြောင့် မနေ့ကတည်းကပင် ကူလီကုလားအလုပ်သမားများ ရန်ကုန်မှ အပြင်အပသို့ ပြေးကြကုန်၏ ။ အချို့ မြန်မာများ လည်း မြို့ ပြင်ထွက်ကာ ရှောင်တိမ်းနေကြလေသည်။ သို့သော် တစ်နေ့လုံး ဂျန်တို့ ပေါ်မလာကြ။ ရန်ကုန်မြို့ ကြီးပြာမကျ။ အေးချမ်းလျက်ပင်။ မနက်စောစော ၄ နာရီ အချိန်တွင် လေဘေးဥဩမှု တ်၏ ။ သို့သော် လေယာဉ်ပျံတို့ကား ရန်ကုန်သို့ ပေါ်မလာ။ ၁၀မိနစ် အတွင်း လေဘေးဥဩသံကို မူ တ်သော ကြောင့် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ကာ စိတ်ချလက်ချအိပ်ရ၏ ။

(၁၊ ၁၊ ၄၂) ရက်နေ့ကလည်း တစ်ကြိမ်၊ ယနေ့လည်း ဂျန်လေယာဉ်ပျံ အမြောက်အများ လာကာ ရန်ကုန်မြို့ ကို ဗုံးကြဲမည် ဟူ၍ သတင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဂျန်လေယာဉ်ပျံတို့ကား ပေါ်မလာ။ တိုင်းပြည်မြို့ ရွာ ချောက်ချားလေအောင် တမင်သက်သက် မမှန်သတင်းကို လွှင့်နေကြ သော ရန်သူသူလျှို့ဝှက်တပ်သားများ ရန်ကုန်တွင် များ စွာ ရှိလိမ့်မည် ဟု ထင်မှတ်ရ၏ ။ ခြောက်သော သူကခြောက်၍ ကြောက်သော သူတို့ကလည်း အရမ်းမဲ့ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေကြ လေသည်။

မနက်စောစော ကာဖီသောက်ပြီးသော အခါ ဦးကာစီ ပေါက်လာ၏ ။ သူ၏ ရုံး ရန်ကုန်မှ ပြောင်းရွှေ့ရမည် အကြောင်း ပြောလေသည်။ မည် သည်မြို့ ကို ပြောင်းလှိုင်ကောင်းမည် ကို သိလိုက်သော ကြောင့် လာရောက်ဆွေးနွေးခြင်း ဖြစ်၏ ။ အလုပ်အကြောင်းများ ကို ဆွေးနွေးကြပြီး လျှင် စစ်အခြေအနေကို ဆွေးနွေးကြလေသည်။ အကယ်၍ စင်ကာပူကို ဂျန်တို့ရလျှင် ဩစတြေး လျကျွန်းဘက်သို့ ဆက်လက်ချီတတ်လိမ့်မည် ဟု ဦးကာစီက ထင်၏ ။ မြန်မာပြည်ဘက်သို့ ချီတတ်လိမ့်မည် ဟု သူမထင်။ ဦးကာစီက ထင်မှတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းရတော့သည်။

မနက်စာစားပြီးနောက် ရုံးမသွားမီ ဘဏ်တိုက်သို့ သွား၍ ၄၄ ၅၀၀ ထုတ်သည်။

လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပင် ရ၏ ။ ဘဏ်တိုက်မှမပြန် ကလေးများ အတွက် မအူပင်သွားလျှင် ယူသွား ရန် လက်ကိုင်တိုဘူးများ ကို လိုက်ဝယ်ရာ မည် သည့်ဆိုင်မှာ မှ မရ။ ဂလက်စိုကိုကား ရပါ၏ ။

ညနေတွင် ဦးစောဟန် ပေါက်လာလေသည်။ သူတို့ ၏ ရုံး ရွှေကျင်သို့

ပြောင်းရွှေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဟု သိရ၏ ။ ရုံးပြောင်းခြင်းကိစ္စတွေ မှာ ပြောင်းဆန်၍ နေလေပြီ။ အချို့ က မန္တလေး၊ အချို့ က ဟင်္သာတ၊ အချို့ က ပြည်၊ အချို့ က သရက်၊ အချို့ က အောင်လံ၊ အချို့ က မြောင်းမြ၊ အချို့ က ပေါင်းတည် စသဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ကြလေသည်။ ရန်ကုန်မြို့ တွင် တစ်စုတစ်ရုံးတည်း နေခဲ့ သော ရုံးများ တစ်နိုင်ငံလုံး အနှံ့အပြား ဖြစ်နေလျှင် တစ်ရုံးနှင့် တစ်ရုံး အလွယ်တကူနှင့် ဆက်သွယ် နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ စာတိုက်ဌာနမှာ လည်း အလုပ်ကို ကျေပြန်အောင် မလုပ်နိုင်သော အခါ ဖြစ် သော ကြောင့် တစ်ရုံးနှင့် တစ်ရုံး ဆက်သွယ်ရန် အခဲအယဉ်းနှင့် များ စွာ တွေ့ ရပေလိမ့်မည် ။ အရေး ကြီးသော ကိစ္စများ ကို မည် သို့ဆောင်ရွက်ကြမည် မသိတော့ပြီ။ တစ်ရုံးနှင့် တစ်ရုံး အဆက်သွယ် ပြတ်နေလျှင် အခက်အခဲ ကြုံတော့မည် ။ အကယ်၍ ရုံးများ ကို ရန်ကုန်မှ ပြောင်းလိုလျှင် အားလုံးကို တစ်မြို့ တည်းသို့ ပြောင်းရန် သင့်ပေသည်။ သို့မှသာ အရေး ကြီးသော ကိစ္စများ ကို အလွယ်အတူ လျင်မြန်စွာ ပြီးနိုင်ပေလိမ့်မည် ။ ရုံးများ ကို အနှံ့အပြား ပြောင်းထားခြင်းကြောင့် နောင်ကို မည် ကဲ့သို့သော အခက်အခဲများ နှင့် တွေ့ ရမည် ကို စောင့်၍ ကြည့်ရဦးတော့မည် ။

ညစာ စားသောက်ပြီးနောက် စစ်သတင်းကို နားထောင်၏ ။ ဘိုနီယိုကျွန်းတွင်

ဒပ်ချစ်တပ် များ က အောင်မြင်စွာ ခုခံတိုက်ခိုက်နေကြောင်း၊ ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းစုတွင် အမေရိကန်စစ်သားများ က ကောင်းစွာ ခုခံနေသေးကြောင်း ကြားရ၍ အားတက်မိသေးတော့သည်။ သို့သော် မလေးကျွန်း ဆွယ်၏ အခြေအနေကိုကား သတင်းမပေးချေ။

သတင်းနားထောင်ပြီးနောက် အိပ်မည် အလုပ် ဦးတင်ကြီးနှင့် ညီညီတို့

ပေါက်လာကြ၏ ။ စစ်အခြေအနေအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ သူတို့ ဝါဒင်အလုပ်မှ

ထွက်ကြတော့မည် ဟု ပြော ကြ၏ ။ အကြောင်းမူကား ဝါဒင်များ လိုက်နာရမည်၊ ဥပဒေများ ကို ပြင်မည် တစ်ကြောင်း၊ လခပေး၍ ဝါဒင်သစ်များ ကို ခန့်တော့မည် တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏ ။ ဥပဒေများ ကိုလည်း ခဏခဏ ပြောင်းကြ၊ လုပ်ကိုင်ပုံစနစ်တွေ ကိုလည်း ခဏခဏပြောင်းကြနှင့် လုပ်နေကြသည်မှာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပမလားဟု တွေ့ မိ၏ ။ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ ရှိရင်းစွဲဝါဒင်များ ကိုပင် ပိုမို၍ တောင့်တင်း ကောင်းမွန်လာအောင် စီမံခြင်းက ကောင်းမည် လား မသိ။

မနက်ဖြန် ရန်ကုန်ကို ဂျန်တို. လာဦးမလား မပြောတတ်။ သူတို့.မလာမီ အိပ်ရေး ဝအောင် အိပ်ထားရတော့မည် ။

၁၆၊ ၁၊ ၄၂။

တပို့.တွဲ လဆန်း ၁ ရက်နေ့။

နံနက် ၄ နာရီအချိန်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးနေ၏ ။ နံနက်တိုင်း ဂျန်လေယာဉ်ပျံများ လာလေ့ရှိ သော ကြောင့် သူတို့.လာသော အချိန်တွင် အိပ်ရာမှ နိုးနေသည်မှာ ၃-၄ ရက် ရှိသွားပြီ။ ယနေ့.နံနက်လည်း အိပ်ရာမှနိုးပြီးလျှင် လေဘေးဥဩမှု တ်သော အသံကိုသာလျှင် နားစွင့်ကာ ထောင်နေ၏ ။ ဥဩသံကို မကြားရသဖြင့် တထင့်ထင့်နှင့် စောင့်နေရသော ကြောင့် မိုးလင်းသွားသည့်တိုင်အောင် မအိပ်ရပေ။ ခါတိုင်းမူကား ၄ နာရီခန့်.အချိန်တွင် အိပ်ရာမှနိုးနေ၏ ။ အိပ်ရာမှနိုးပြီး မကြာမီ အိပ်ရာမှထပြီး ဂူအတွင်း သို့. ပြေးဆင်း၏ ။ အတန်ကြာ၍ လေဘေးကင်း ဥ ဩမှု တ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်ပြီးလျှင် စိတ်ချလက်ချ အိပ်ရ၏ ။ ယနေ့.နံနက်တွင် ကိုဂျန်တို. မလာကြသော ကြောင့် အအိပ်ပျက်လေတော့သည်။

ယနေ့.နံနက် ရန်ကုန်ဂေဇက်တွင် ဆောင်းပါးရှင်တစ်ဦးက ရန်ကုန်မြို့. ရှိ မြို့. သူမြို့. သားတို့. အား အစိုးရက မကြောက်ကြနှင့် ၊ ရန်ကုန်မှ ထွက်မသွားကြနှင့် ၊ မိမိတို့. လက်ရှိအလုပ်ကိုင်ကို ဆက်လက်၍ လုပ်ကိုင်ကြပါဟု တိုက်တွန်းပြောကြားနေသော်လည်း အစိုးရ အရာရှိများ ၊ အစိုးရရုံး များ ကား နေ့စဉ်နှင့် အမျှမြို့. လေးများ သို့.

ပြောင်းရွှေ့နေသည်မှာ တော် ပါမလားဟု ရေး သားထား လေသည်။ ထိုဆောင်းပါးရှင်ကပင် အစိုးရ အရာရှိများ ကိုယ်တိုင်က ကြောက်၍ မိမိတို့၏ ရုံးများ ကို ပြောင်းရွှေ့နေလျှင် မြို့၊ သူမြို့၊ သား ဆင်းရဲသားတို့အား မကြောက်ကြနှင့် ဟု ဆို၍ ရပါမည် လောဟု မေးထားလေသည်။

ထိုသူ ရေး သည်မှာ လည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်ပင်။ တိုင်းပြည် အေးချမ်းသော အခါတုန်းက အစိုးရမျက်နှာရအောင် လုပ်သူတို့သည် လည်းကောင်း၊ ရာထူးတိုးတတ်ရန်အမျိုးမျိုး အကြံထုတ်သော သူတို့သည်လည်းကောင်း၊ အစိုးရ ချီးမြှင့်သော ဘွဲ့များ ကို ရရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသော သူတို့ သည်လည်းကောင်း၊ ယခုကဲ့သို့သော အရေး ပေါ် ပေါက်လာသော အခါ အိန္ဒြေမရအောင်ပင် ဖြစ် ပြီးလျှင် ခွင့်မပန်ဘဲ ပြေးသူ ပြေးကြ၊ အလုပ်ထွက်သူ ထွက်ကြ၊ ရုံးပြောင်းရအောင် စက်ပုန်းခုတ် သူခုတ်ကြနှင့် လုပ်နေကြသည်ကို မြင်ရလေသည်။ တရားရစရာ ကောင်းလှပေတော့သည်။

အလုပ်သမားရေး မှာ လည်း ရှုပ်ထွေးတုန်းရှိသေး၏ ။ ရန်ကုန်တွင် ဗုံးကျစဉ်ကလောက် မဆိုးဝါးသော် လည်း လက်နက်တင်လာသော သင်္ဘောများ ပေါ်မှ လက်နက်များ ကို ယခုအခါတွင် မြန်မြန်ထက်ထက် မချနိုင်သေးပေ။ ဤပြဿနာကို မည်သို့ ရှင်းလင်းကြမည် မသိ။ ကော်မတီတွေ ခန့်၊ အစည်းအဝေးတွေ လုပ်နှင့် ရှုပ်ထွေးတုန်းပင်။ ခရီးကား မရောက်သေးပေ။ မည် မူကြာအောင် ဤသို့ အစည်းအဝေးတွေ လုပ်နေကြဦးမည် မသိ။ လူများ လျှင် စကားများ ၏ ။ ခရီးကားမတွင် ။ ဒီမို ကရေစီစနစ်၏ အပြစ်ပေလော။ တစ်ဦး တစ်ယောက် က ခေါင်းဆောင်ကာ ရဲရဲတင်းတင်းကြီး ဤပြဿနာကို ဆုံးဖြတ်ရန် ကောင်းလှပေသည်။ ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ပေးမည် သူ မရှိသမျှ ရှုပ်ထွေးနေမည် လားဟု စဉ်းစားမိ၏ ။ အလုပ်သမားဌာနအတွင်း ဝန် ဖြစ်သော ကိုလှရှိန်မှာ လည်း အစည်းအဝေးများ ကို တက်ရလွန်းသဖြင့် ခါးချဲ့ ဦးခေါင်း ရှုပ်နေလေပြီ။ ဤဆိပ်ကမ်းကူလီ အလုပ်သမားတို့အရေး ကား ကြီးမားလှပေ၏ ။ ဤပြဿနာကြီး မြန်မြန်ရှင်းလင်း သွားပါစေဟု ဆုတောင်းရတော့သည်။

အိမ်မှ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ မွေ့ရာ၊ ကုတင်တို့ကို မောင်စောမောင်၏ တပည့် အုန်းမြိုင်နှင့် မအူပင် မြင့်ရှိရာသို့ နေ့ခင်းသင်္ဘောနှင့် ပို့လိုက်လေသည်။ ပစ္စည်းများ ကို

သင်္ဘောဆိပ်၊ သင်္ဘော ဆိပ်မှ သင်္ဘောထဲချရာ၌ အလွန်ဒုက္ခနှင့် တွေ့ ရလေသည်။ ပစ္စည်းများ
ကို အိမ်မှသင်္ဘောဆိပ်သို့ ချရန် လော်ရီ၊ မော်တော် ဘတ်(စ်)၊ ကူလီမရ။
လက်တွန်းလှည်းတစ်ခုကို အုံးမြိုင်ရှာလာပြီးလျှင် ပစ္စည်းများ ကိုတင်ကာ တင်အံ့၊
မဟာရန်တို့နှင့် အတူတွန်း၍ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ချရလေသည်။ သင်္ဘောဆိပ်သို့
ရောက်ပြန်သော် ဆိပ်ကမ်းရှိ မြန်မာကူလီအချို့ က ကူလီခကို အဆမတန် တောင်းသော
ကြောင့် မဟာရန်၊ တင်အံ့၊ အုံးမြိုင်၊ ညွန့်မောင်တို့ကိုယ်တိုင် သယ်ပိုးကာ သင်္ဘော ပေါ်
တင်ကြရလေသည်။ ထိုအခါကြီးစွာ တောင်းသော ကူလီတို့အား ပေးမည့် အစား ကိုယ့်တပည့်
များ ကို ပေးအံ့ဟု သူတို့အား တစ်ယောက် နှစ် ကျပ်စီပေးလေသည်။ သူတို့တတွေ အတော်
ကျေနပ်ကြ၏ ။ ဤတပည့်ကျော်တို့ကား သူတကာတပည့်များ ကဲ့သို့ ထွက်ပြေးခြင်းမပြုပါဘဲ
သခင်နှင့် ဆိုးတူ ကောင်းဖက် အမှု ထမ်းကြသူတို့တည်း။ ကျေးဇူးတင်စရာပင်။ ချော
မဟာရန်၊ တင်အံ့နှင့် အုန်းမြိုင်တို့မှာ ၅ နာရီထိုးမှ နံနက်စာကို စားသောက်ရရှာလေသည်။

ပုသိမ်သင်္ဘောနှင့် အိန္ဒိယပြည်မှရောက်လာကြသော အိန္ဒိယတိုင်းသား
လေယာဉ်ပျံတပ် တော် သားများ ပါသွားကြသည်ကို မြင်သော အခါ အားတက်မိ၏ ။

လွန်ခဲ့သည့် ၁၅ ရက်ခန့်အခါကတည်းက တူးလာသော မြေတွင် ဂူသစ်မှာ
ယခုအခါ ၁၂ ပေမျှနက်လေပြီ။ အတိမ်အနက်ကား တော် လောက်ပြီ။ သို့သော် ဂူကိုပြု
ပြင်မွမ်းမံရန် လူလုံလောက်စွာ မရှိ။ ကိုလှရှိုန်၏ ထမင်းချက်၊ မော်တော် ကားမောင်းသမား
တူဝရီးတို့လည်း ဂျန်ရန်ကို ကြောက်ကြသော ကြောင့် အလုပ်မှ ထွက်ကုန်ကြပြီ။ တင်အံ့မှာ
လည်း သူတို့ခိုအောင်း ရန် မြေဂူကို မွမ်းမံနေရသည်နှင့် ပင် မအားသဖြင့် ဂူသစ်ကိုတူးရာ၌
အကူအညီမပေးနိုင်။ မဟာရန် တစ်ယောက် တည်းသာ တူးဆွမွမ်းမံနေရရှာ၏ ။ တစ်ခါတစ်ခါ
ကိုလှရှိုန်နှင့် အတူ မဟာရန်ကို ကူညီ တူးဆွပေး၏ ။ သို့သော် ဤသို့ သုံးယောက် မျှ
မနက်ခင်း၊ ညနေခင်းတွင် တူးဆွမွမ်းမံရုံနှင့် ဂူမြန် မြန်ပြီးမည် မဟုတ်။ မြန်မြန်ပြီးရန်မှာ
လည်း အရေး ကြီးလှပေသည်။ သို့ ဖြစ်သော ကြောင့် မြန်မြန်ပြီး စီးလေအောင် ငွေ ၂၀၀နှင့်
ကန်ထရိုက် ပေးလိုက် ၏ ။ ကန်ထရိုက်၏ ။ အလုပ်သမားတို့ မနက်က
အလုပ်ဝင်ကြလေသည်။ ၃-၄ ရက်ကြာလျှင် ပြီးတော့၏ ။ ထိုဂူပြီးလျှင် ဂျန်နံး

တိုက်ရိုက်ကျစေကာမူ စိုးရိမ်ဖွယ်မရှိ။ အလွန်ခိုင်ခံ့မည် ဂူတည်း။

မနက်ဖြန် ညနေသင်္ဘောနှင့် မြင့်တိုးရှိရာ မအူပင်သို့ သွားရန် ဦးကျော်ထံမှ ခွင့်တောင်း၍ ရခဲ့ပြီ။ တနင်္လာနေ့ ကျမှ ရုံးတက်အမိပြန်လာမည် ။ မြင့်တိုးနှင့် မနက်ဖြန်တွေ့ ရမည် အရေး ကို တွေ့ ၍ ဝမ်းသာနေတော့သည်။

ကိုလှရှိန်၏ တပည့်များ အားလုံးလိုလိုပင် ထွက်ကုန်ပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် သူ၏ ဇနီး ဒေါ်လှရှိန် ကိုယ်တိုင် ထမင်းချက်ကျွေးရလေသည်။ ကိုလှရှိန်တို့၏ ။ အိမ်မှာ နေထိုင်ရသည်မှာ တစ်လနီးပါး ရှိလေပြီ။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံကို ကျေးဇူးများစွာ တင်ရပေတော့သည်။

ညစာစားပြီးလျှင် စစ်အခြေအနေအကြောင်း၊ နောင်ရေး အကြောင်းတို့ကို ဆွေးနွေးကြ၏ ။ ကိုလှရှိန်က သူ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက တွေ့ကြုံခဲ့ရသော အကြောင်းများ ကို ပြောပြကာ ၂ ယောက် သား တဝါးဝါးနှင့် ရယ်ကြရလေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် စစ်အကြောင်းမေ့နေ၏ ။ သက်သာ ရာကလေး ရလေသည်။ ဒေါ်လှရှိန်ကား အိပ်ပျော်နေပြီ။

ယနေ့တစ်နေ့လုံး ဂျပ်နီတို့ ပေါ်မလာ။ လေဘေးဥဩသံကိုလည်း မကြားရ။
ဩ ချမ်းသာစွ။ ချမ်းသာစွ။

နောင်လည်း ဆက်လက်၍ ယနေ့ကဲ့သို့ ဖြစ်ပါစေ။

၁၇၊ ၁၊ ၄၂။

တပို့တွဲ လဆန်း ၂ ရက်နေ့။

ကနေ့မနက်လည်း မနေ့ကကဲ့သို့ပင် ဂျပ်နီလေယာဉ်ပျံများ ပေါ်မလာ။
စိတ်ချလက်ချပင် အိပ်ရလေသည်။

ကိုလှရှိန်၊ ဒေါ်လှရှိန်တို့နှင့် ကာဖီသောက်နေခိုက် ဦးစောဟန်သည် ဆွယ်တာအင်္ကျီအနီ ကလေးကို ဝတ်ကာ ပြာရာပြာရာနှင့် အိမ်ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်ရလေသည်။ သတင်းထူးတစ်ခု ပါလာလိမ့်မည် ဟု သုံးယောက် သား

ပြောကာ သူ့အရောက်ကို စောင့်နေကြလေ သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဂျန်တို. ထားဝယ်မြို့ အရှေ့စူးစူးရှိ မြစ်တာရွာသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေပြီဟု အလန်.တကြား ပြောလေသည်။ ဘီဘီစီ ရေဒီယိုမှ ကြားသည်ဟု ဆို၏ ။ ဤသတင်းမျိုး ကို ရန်ကုန်ရေဒီယိုမှ ပြောလိမ့်မည် မထင်ဟူ၍ လည်း ပြောပြန် လေသည်။

ဦးစောဟန် မရောက်မီက ရောက်နေသော ရန်ကုန်ဂေဇက်ကို ဖွင့်၍ ဖတ်ကြည့်ရာ မြစ်တာ တွင် ဂျန်စစ်သားများ နှင့် မြန်မာဘက်မှ စစ်သားတို့တွေ့ ဆုံတိုက်ခိုက်ကြကြောင်း ပါလာလေ သည်။ စစ်၏ အခြေအနေအကြောင်းများ ကို လေးယောက် သား ဆွေးနွေးပြောဆိုကြပြီးနောက် ဦးစောဟန် သူ၏ အိမ်သို့ ပြန်သွား၏ ။ ကိုလှရှိန် အလုပ်သမားများ အရေး နှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေး မည် အစည်းအဝေးသို့ အလုပ်သမား ဝန်ကြီးချုပ် ဦးဘအုံးနှင့် အတူ ထွက်သွား၏ ။

လေဘေး ကာကွယ်ရေး အတွက် တူးဆွပြုလုပ်နေသော မြေတွင် ဂူသစ်ကို သွားရောက် ကြည့်ရှု၏ ။ အတော် ပင် ခရီးရောက်နေသည်ကို မြင်ရသော ကြောင့် ဝမ်းမြောက်မိ၏ ။ လေးငါးရက် အတွင်း ပြီးလိမ့်မည် ဟု မျှော်လင့်ရပေသည်။ ဤဂူသစ်သာ ပြီးမူကား ဂျန်ဗုံးများ ကို မကြောက်တော့ပြီ။ လာချင်လာ။မလာချင်နေ။ ဤဂူ မပြီးမီသာ မလာပါစေနင့် ။

ကနေ့ညနေ သင်္ဘောနှင့် မအူပင် သားမယားများ ရှိရာသို့ သွားမည် ဖြစ်သော ကြောင့် သမီးကလေး ၂ ယောက် အတွက် လက်တိုဂျင် ဘူးများ ကို ပင်ရင်းကုမ္ပဏီတွင် သွား၍ ဝယ်ရလေ သည်။ လက်တိုဂျင်ကို မည် သည့်ဆိုင်တွင် မှ ဝယ်၍ မရတော့ပြီ။ ပင်ရင်းကုမ္ပဏီတွင် ၃ ပေါင်ဘူး ၄ ဘူးကို ရသော ကြောင့် ဝမ်းသာရလေသည်။ ယခင်ကလည်း ၄ ဘူးသာရ၏ ။ အကယ်၍ တစ်ဦးဦး က အများ ကြီးဝယ်ထားလိုက်မည် ဆိုလျှင် လူအများ အတွက် မရမည် စိုးသော ကြောင့် ဤသို့ စီမံရ ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီးလျှင် ရုံးတက်၏ ။ နာရီပြန်တစ်ချက် ထိုးတော့မည် ။ နာရီပြန် ၂ ချက်ခွဲလျှင် အိမ်ပြန်ပြီး မအူပင်သွားရန်အတွက် စီမံရမည် ဖြစ်သော ကြောင့် ရုံးအလုပ်များ ကို ခပ် သွက်သွက်ပင် လုပ်ရ၏ ။

ပုဏ္ဏားရီခွဲလျှင် သဘောဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏ ။ အရေး ကြီးသော

စာအုပ်သေတ္တာကိုပါ အတူဆောင်ယူခဲ့လေသည်။ အကယ်၍ ရန်ကုန် ဗုံးကျသဖြင့် အိမ်မီးလောင်လျှင် ဤစာအုပ်များ ပျက်စီးဆုံးပါးသွားမည် ကို စိုးရိမ်ရလေသည်။ သို့ ဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်နှင့် အတူ ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။

ပုသိမ်သဘော ပထမခန်းတွင် နေရာမရှိ။ ဒုတိယတန်းတွင် နေရာမရ။

တတိယတန်း ကုန်း ပတ်ပေါ်တွင် လည်း လူများ ကြပ်နေလေသည်။ စနေနေ့ ညနေ ရန်ကုန်မှထွက်သော သဘောတို့ တွင် လူအထူးကြပ်၍ တနင်္လာနေ့ ရန်ကုန်သို့ ရောက်သော သဘောတို့တွင် လည်း ထိုနည်းအတိုင်း လူအလွန်ကြပ်လေသည်။ နယ်သို့ သားမယားများ ကို ပို့ထားရသော ရန်ကုန်အ လုပ်သမား၊ စာရေး၊ စာချီ အရာရှိ အပေါင်းတို့သည် ရုံးပိတ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့များ တွင် သားမယား တို့ရှိရာသို့ မဆိုင်းမတွဘဲ စိုင်းကြလေတော့သတည်း။

ဘဘောတွင် နေရာမရသဖြင့် ဟိုကြည့်သည်ကြည့်လုပ်နေရာ မြို့

မဆရာဟိန်ကို သဘော အလယ်ပိုင်းတွင် တွေ့ ရသဖြင့် အားတက်သွား၏ ။ သူ့အား နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ သူနှင့် အတူပင် သူ့နေရာတွင် လိုက်ရန် ပြောသော ကြောင့် ဝမ်းမြောက်စွာ သူ့အနားတွင် ဝင်ထိုင်၏ ။ သူနှင့် စကား ပြောနေခိုက် ဒီးဒုတ်ဦးဘချီ ရောက်လာ၏ ။ သူလည်း ဒုတိယတန်းတွင် နေရာမရ။ ဆရာဟိန်၏ နေရာမှပင် ဝင်၍ ထိုင်ရလေသည်။ မကြာမီ ဒုတိယ ပြန်ကြားရေး ဝန် ဦးဘတင် ရောက်လာပြန်၏ ။ သူကား သဘောအောက်ထပ်တွင် နေရာရပြီးလေပြီ။ သို့သော် မိတ်ဆွေများ နှင့် တွေ့ သော ကြောင့် သူလည်း ဤနေရာမှာ ပင် လာထိုင်၏ ။ ဦးဘချီနှင့် ဆရာဟိန်တို့ကား မြောင်းမြသို့ သွားကြမည် ။ ဦးဘတင်မှာ ပုသိမ်သို့ သွားမည် ဖြစ်၏ ။ လေးယောက် သား စကားကောင်းလျက်နေကြလေ သည်။

ရန်ကုန်မြစ်ထဲတွင် လက်နက်၊ ကျောက်မီးသွေး၊ စားရေး ရိက္ခာမှစ၍ စစ်နှင့်

ပတ်သက်သော ကုန်များ ကို တင်ဆောင်လာသော ပင်လယ်ကူးသဘော အမြောက်အမြားပင် ရောက်နေလေသည်။ ကူလီများ လုံလုံလောက်လောက် မရှိသော ကြောင့် ထိုကုန်များ ကို

မြန်မြန်ထက်ထက် မချနိုင်။ ဤသဘောများ ပေါ်မှကုန်များ ကို မြန်မြန်ချရန်မှာ အလွန်အရေးကြီး၏ ။ သို့မှသာ စစ်၏ အခြေအနေမှာ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာပေလိမ့်မည် ။ ဤအချိန်မှာ အစည်းအဝေးများ လုပ်၊ ကော်မတီများ ဖွဲ့ ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်နေရန် အချိန်မဟုတ်ပေ။ တစ်စုံတစ်ယောက် သော သူက ထိထိ ရောက်ရောက်၊ မြန်မြန်ထက်ထက် ဆုံးဖြတ်ဆောင်ရွက်ရန် အချိန် ဖြစ်၏ ။ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်း၊ ကော်မတီဖွဲ့ခြင်း၊ အစည်းအဝေးလုပ်ခြင်း စသော ဒီမိုကရေစီစနစ်မှာ တိုင်းပြည်အေးချမ်းနေသော အခါများ တွင် ကောင်းသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ စစ်ကြီး ဖြစ်နေသည့်အခါများ တွင် ကောင်းမည် မ ထင်။ ယခုကဲ့သို့သော အခါမျိုး တွင် တစ်ဦးတည်း တာဝန်ယူကာ ခေါင်းဆောင်၍ စီမံရန် သင့်ပေသည်။ လူများ လျင်စကားများ ၏ ။ စကားများ လျင် အလုပ်မတွင် ။ ဤအလုပ်သမားပြဿနာကြီးကို မည်သည့်အခါကျမှ ဆုံးဖြတ်ပြီးစီးပါအံ့နည်း။ ရန်ကုန်မြို့ တွင် ရပ်ဆိုင်း၍ နေကြသော သဘောတို့ မှာ ကုန်များ ကို မည် သည့်အခါကျမှ သယ်ယူပို့ချဖြစ်ပါမည် နည်း။ မြန်လေ ကောင်းလေပင်။ စောင့် ကြည့်ကြဦးစို့။

သဘောဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်သော အခါ ဦးဘချို၊ ဆရာဟိန်၊ ဦးဘတင်တို့နှင့် ဝိုင်းထိုင်ကာ လေးယောက် သား ထွေရာလေးပါး ပြောကြားနေကြတော့၊ စစ်အကြောင်းနှင့် ပလ္လင်ခံ၏ ။ ဂျပန်သူ လျှို့အဖွဲ့အကြောင်းသို့ရောက်၊ စာပေအကြောင်း ဆွေးနွေးကြ၏ ။ စစ်အကြောင်းဖြင့် နိဂုံးချုပ်ကြ လေသည်။ ဤအချိန်အခါတွင် မည် သူမဆို စစ်အကြောင်းမပါလျှင် စကားပြော၍ မ ဖြစ်တော့ပြီ။ ဦး ဘချိုကား ဗဟုသုတ အမျိုးမျိုး တို့နှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ရလေကား သူ၏ စကားများ မှာ လွန်စွာ မှပင် မှတ်သားနားထောင်ဘွယ် ကောင်းလေသည်။ သူရွတ်ပြသော အန္တရာယ်ကင်းဂါထာကိုလည်း ကူး ယူလိုက်ကြကုန်၏ ။ ဤအခါမျိုး တွင် မည် သူသည်အန္တရာယ် မကင်းလိုပါအံ့နည်း။ အန္တရာယ်ကင်း ဂါထာကို မယူလိုအံ့နည်း။

သဘောထဲတွင် ပါလာသော ဦးဘရှင်ဆိုသူက ဦးဘချိုနှင့် ဆရာဟိန်တည်းဟူသော စာရေး ဆရာ ပညာရှိ အကျော်တို့ကို ကြည်ညိုသည့် ဖြစ်ရလေကား ပထမတန်းမှ လက်ဖက်ရည်ကို ဝယ် ၍ တိုက်ကြ၏ ။ ဦးဘချိုတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့်

လက်ဖက်ရည်တစ်ပန်းကန်နှင့် ပေါင်မုန့် ငှက်ပျော သီးတို့ကို
အချောင့်စားသောက်ရလေသည်။

၇ နာရီအချိန်တွင် သင်္ဘော မအူပင်တွင် ဆိုက်ကပ်၏ ။ မြင့်တိုး
ညီအမသားအမိသည် ယခင် က တည်းနေသော အိမ်တွင် မဟုတ်တော့ပြီ။ ဈေးအနီး
အိမ်တစ်အိမ်ကို တစ်လ ၈၀နှင့် ငှား၍ နေ လေသည်။ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာနှင့် ဖြစ်သော
ကြောင့် အားနာစရာမရှိ။ ချောင်ချောင် ချိချိရှိလှပေ သည်။ တစ်အိမ်သားလုံးပင် ဝမ်းသာ
ပျော်ရွှင်လျက်ရှိကြ၏ ။ ဆူပူသော ဈေးနား၊ မြို့ တွင် နှင့် ဝေး သော အစိုးရအိမ်များ မှသာ
နေထိုင်ခဲ့ရသည်မှာ နှစ် ပေါင်း ၁၂နှစ် ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ ကား ဈေးနှင့်
ကပ်လျက် ဆူညံလှစွာ သော နေရာတွင် နေထိုင်ရလေပြီ။ ဤခေတ်ဆိုးကြီးတွင် ဤနေ ရာမျိုး
တွင် ချောင်ချောင်ချိချိတစ်သီးတစ်ခြားနေရာသည်ပင် ဝမ်းမြောက်ရပေတော့သည်။ အချို့
ကား အိမ်တစ်လုံးတွင် လူပေါင်းသုံးဆယ် လေးဆယ်မျှတိုးဝေ၍ အိပ်ကြ၊ နေကြရကုန်၏ ။
အချို့ ကလည်း အိမ်ခြေရာခြေနှင့် ပင် မနေထိုင်ကြရ။ သစ်ပင်ရိပ်များ တွင် တံငယ်များ
ကိုထိုးကာ နေထိုင် ကြရလေသည်။ ထိုသူတို့နှင့် စာလျှင် မြင့်တိုး နေထိုင်ရသည်က များ စွာ
ချမ်းသာပေသေး၏ ။ တစ် နိုင်ငံလုံး အနေအထိုင် အစားအသောက်မှစ၍ နေရာတကာတွင်
အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေပေ ပြီ။ နောင် မည် သို့ ဖြစ်မည် ကို မည် သူမျှမတွေးတတ်။
တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်နှင့် သာ နေထိုင် ကြရကုန်၏ ။ ရှေ့ရေး ကို တွေးလိုက်တိုင်း
မအေးဖွယ်။ အခြေအနေမှာ ဤမျှနေမည် လော။ ဤ ထက်ပင် ဆိုးရွားဦးမည် လော။
ဤထက် မကောင်းလျှင်ရှိစေ၊ ဤထက်ကား မဆိုးပါစေနှင့် ဟူ၍ သာ
ဆုတောင်းနေကြရကုန်၏ ။

မြင့်တိုး ငှား၍ နေသော အိမ်ကား သုံးလေးရက်ကလေးကပင် ဓါတ်ပုံဆိုင်
ဖြစ်ခဲ့၏ ။ ညစာ စားပြီးနောက် သားမယား ဆွေမျိုး များ နှင့် အားရဝမ်းသာ စကားပြောပြီးလျှင်
အတော် ညဉ့်နက် သော အခါ အိပ်ရာဝင်၏ ။ အိပ်ရာသော အခန်းကား ရှေးအခါက ဓါတ်ပုံ
ရိုက်ရာအခန်း ဖြစ်လေသည်။ တောပုံ တောင်ပုံများ ၊ တိုက်တာဝန်းခြံများ မှစ၍
ဓါတ်ပုံရိုက်ရာတွင် အသုံးပြုသော ကိရိယာများ ပင် အခန်းတွင် ဌိ ရှိလေသည်။ ရှေးအခါက

ဤဓါတ်ပုံခန်းမျိုး ထဲသို့ ဓါတ်ပုံရိုက်ရန်သာ ဝင်ခဲ့ဖူးသော် လည်း ဤစစ်ကြီး၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဓါတ်ပုံရိုက်သော အခန်းတွင် မှာ ပင် အိပ်ရလေပြီဟု တွေ့ :တောကာ တစ်ယောက် တည်း ပြုံး ရယ်မိတော့သည်။

၁၈၊ ၁၊ ၄၂။

တပို့တွဲ လဆန်း ၃ရက်၊ တနင်္ဂနွေ။

ညက ဂျန်လေယာဉ်ပျံ၊ ဂျန်ဗုံးတို့ကို မကြောက်ရဘဲ စိတ်ချလက်ချ အိပ်ရသော ကြောင့် အတော် ပင် အိပ်ရေး ရလေသည်။ ရန်ကုန်တွင် လေဘေးဥဩမှု တ်သော အခါ ဆင်းပြေးရ။ ဥဩမမှု တ်သော် လည်း တထင့်ထင့်နှင့် အိပ်ရသော် ကြောင့် အိပ်ရေး ကောင်းကောင်းမရပေ။

အိပ်ရာမှ ထကတည်းက တစ်မနက်လုံး မောင်မွှေး၊ မမွှေးတို့နှင့် ပျော်ပါးစွာ ကစားကြ၊ စကားပြောကြ၊ မေးကြ၊ မြန်းကြနှင့် အတော် ပင် စိတ်ချမ်းသာလေသည်။ မမွှေးကား လူမှန်း ကောင်း ကောင်းမသိတတ်သေး။ စကားလည်း ကောင်းကောင်း မပြောတတ်။ စစ် ဖြစ်သည်ကိုလည်း မသိ။ ပြေးရလွှားရသည်ကိုလည်း နားမလည်။ အချိန်တန်လျှင် စားမည် ။ သောက်မည် ။ အချိန်တန်လျှင် အိပ်မည် ။ အချိန်တန်၍ မစားမသောက် မအိပ်ရလျှင် ငိုမည် ။ အစာဝ၍ အိပ်ရေး ရလျှင် ဆော့မည် ။ သူကား ဤမျှသာ သိ၏ ။ ထိုထက်ပို၍ မသိပေ။

မောင်မွှေးကား မမွှေးထက် ပို၍ သိ၏ ။ စစ် ဖြစ်သည်ကို သိသည်။ ပြေးရလွှားရသည်ကို သိ သည်။ မအူပင်မှာ နေရခြင်းထက် ရန်ကုန်မှာ နေရခြင်းက ကောင်းမှန်း သိသည်။ ဂျန်များ ရန်ကုန် ကိုလာ၍ ဗုံးကြဲသည်ကို သူကြားရသည်။ ထိုထက်ပို၍ ကား သူမသိရှာ။ “ဖေဖေပြန်လျှင် ရန်ကုန် ကို လိုက်ချင်တယ်” ဟု ဆို၏ ။ “မောင်လိုက်လို့ ဘာ ဖြစ်မလဲ။ ရန်ကုန်မှာ ဗုံးတွကျ အိမ်တွေ ပျက်၊ လူတွေ သေနဲ့ ” ဟု ဖြေသော အခါ “မောင်လိုက်ပြီးတော့ ဂျန်ဗုံးတွေ ကို ဖမ်းမှာ ပေါ့။ သည်တော့ အိမ်တွေ ဘာပျက်မလဲ။ လူတွေ ဘာသေမလဲ” ဟု ဖြေရှာ၏ ။

မောင်မွေးကား ခေတ်သစ်လက်နက် ဖြစ်သော ဗုံး၊ စက်သေနတ်တို့၏ ဆိုးရွားရက်စက် ကြောင်းများ ကို မသိရှာပေ။ သို့ ဖြစ်သော ကြောင့် ဗုံးများ ၊ စက်သေနတ်တို့၏ ဆိုးရွားကြောင်းကို မသိကြပေ။ သို့ ဖြစ်သော ကြောင့် ဗုံးများ ၊ စက်သေနတ်များ ကို မကြောက်။ မကြောက်သော ကြောင့် လည်း ဗုံးကိုဖမ်းမည် ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်၏ ။ အကြောင်းမညီညွတ်သော ကြောင့် ရန်ကုန်မှမပြောင်းရနိုင် ဘဲ ရန်ကုန်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြရရှိသော သူတိုင်း သားအမိ မောင်မွေးတို့ အရွယ်ကလေးများ ကား ဗုံး၊ စက်သေနတ်တို့ကို ကြောက်ကြ၊ လန့်ကြပေသည်။ မောင်မွေးကဲ့သို့ ဗုံးဖမ်းမည် ဟု ဆိုကြမည် မဟုတ်ပေ။ ရန်ကုန်တွင် ဗုံးစ၍ မကျမီပင် မောင်မွေးတို့ သားအမိအား ရန်ကုန်မှပြောင်းရွှေ့ထား လိုက်ရသည့်အတွက်ပင် ဝမ်းမြောက်ရပေတော့သည်။

မြင့်ကား မြိုင်၊ နီတို့နှင့် တစ်မနက်လုံး ထမင်းဟင်း ချက်နေရရှာ၏ ။ ထမင်းချက် တင်အံ့တို့ မိသားစုကား ရန်ကုန်မှာ ပင် ရှိကြပေသေးသည်။ နောင် မည် သို့ ဖြစ်မည် မသိသေးသော ကြောင့် သူတို့ကို မအူပင်သို့ မပြောင်းရွှေ့ရသေးပေ။ မြင့်တုညီအမမှာ လည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် အိမ်သားတစ်စုအား ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးကြသော ကြောင့် ဝမ်းမြောက်ရပေသည်။ ညည်းညူခြင်းမရှိ ကြ။

ညနေ ၃ နာရီခွဲအချိန်တွင် မောင်စောမောင်ရောက်လာလေသည်။ မြိုင်မြိုင် ကကား သူ့ယောက်ျားရောက်လာသော ကြောင့် အိမ်နောက်ဖေးမှ ခုန်ပေါက်ကာ ပြေးထွက်လာလေသည်။ ဝမ်းသာ၍ မဆုံးတော့ပြီ။ မောင်စောမောင် သုံးခွ၊ သံလျှင်တို့တွင် အရေး ပိုင်နှင့် အတူ နယ်လှည့်ထွက်နေရသော ကြောင့် လင်မယား နှစ် ယောက် ကွဲကွာနေကြသည်မှာ ၁၅ ရက်ခန့် ရှိ ပေပြီ။ ဤကဲ့သို့ တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်နှင့် နေရသော ခေတ်ဆိုးကြီးထဲတွင် တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် ၁၅ ရက်ခန့်ခွဲခွာနေရသည်မှာ ၁၅လခန့်ကြာသည်ဟု ထင်မှတ်ကြလျှင် အပြစ်မဆို သာပေ။ ကိုယ်စိတ်နှင့် နှိုင်းကာ ကိုယ်ချင်းစာမိတော့၏ ။

ရန်ကုန်တွင် စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့များ သန်းနေသော ကြောင့် ရန်ကုန်တွင် နေထိုင်ရသည်မှာ တစ် နေ့မျှစိတ်အေးသာသည်မရှိ။ မိုးလင်းသည်မှ မိုးချပ်သည့်တိုင်အောင်

စစ်အကြောင်းပြော၊ စစ်နှင့် ပတ်သက်သော အလုပ်ကိုလုပ်။ စစ်နှင့် ဆိုင်သော အကြောင်း စိတ်ကူးနှင့် စားလည်း စစ်စိတ်၊ အိပ် လည်း စစ်စိတ်နှင့် သာ နေရပေတော့သည်။ လူတိုင်းကိုပင် စစ်နတ်ကြီးဖမ်းစား၍ ထားလေပြီ။ အိပ်လည်း တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်။ စားလည်း တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်နှင့် နေထိုင်ရသော သူတို့ကား အဘယ်မှာ လျှင် စိတ်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်နိုင်ကြပါအံ့နည်း။ ငှက်ဆိုး၏ အသံနှင့် တူသော သေမင်းတမာန် လေကြောင်းဥဩသံများ ကို ကြားရဖန်များ သော ရန်ကုန်တွင် နေထိုင် ကြသော သူအပေါင်းတို့ အဘယ်မှာ လျှင် စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေထိုင်နိုင်ကြပါအံ့နည်း။ ဤသို့ တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့်နှင့် နေထိုင်ရသော ရန်ကုန်မြို့ မှ လေဘေးဥဩသံကို မကြားရ၊ ဗုံးတို၊ စက်သေနတ်တို့၏ ဘေးကိုလည်း မစိုးရိမ်ရသေးသော မအူပင်မြို့တွင် တစ်ရက်မျှ လာရောက်နေ ထိုင်ရသည်မှာ လောကနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရပေ၏။ မအူပင်သို့ တစ်နေ့တာ မျှ လာရောက်နေထိုင်ရခြင်းသည် အလွန်ပူပြင်းသော သဲကန္တာရ ကြီးအတွင်း ၊ ခရီးပြင်း သွားနေရသော ခရီးသည်မှာ အေးမြသာယာသော အိုအေစစ်ခေါ် ဥယျာဉ်ကလေးအတွင်း သို့၊ ခေတ္တ ရောက်သွားသည်နှင့် တူလှပေသည်။

ဥ ၇ နာရီ ရေဒီယိုသတင်းကို နားထောင်သော အခါ မော်လမြိုင်တွင် ဂျန်လေယာဉ်ပျံများ လာ၍ ဗုံးကြဲသည်ဟု ကြားရ၏။ မော်လမြိုင်တွင် ရှိနေကြသော ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမဆွေမျိုး အပေါင်းတို့အတွက် စိတ်ပူပန်ရပြန်လေသည်။ မော်လမြိုင် မည် သည့်အရပ်တွင် ဗုံးကျပါသနည်း။ ညီ အစ်ကို မောင်နှမများ နေထိုင်ရာအရပ်တွင် ကျလျှင်ခက်လေရဲ့။ အထိအခိုက် များ စွာ မရှိဟု ကြားရ သော ကြောင့် တော် ပေသေး၏။ မီးများ လောင်သေးသလော။ မိမိ ကလေးဘဝက နေထိုင်ကြီးပြင်း လာခဲ့ရာ ဖြစ်သော အိမ်သည် ဗုံးစာ ဖြစ်သွားပြီလော။ မီးထဲ ပါသွားပြီလော။

တောင်မင်းကို မြောက်မင်း မကယ်နိုင်ဆိုသော စကားကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေပြီ။ ညီအစ်ကို မောင်နှမတို့ကိုလည်း ကိုယ်က မကယ်နိုင်။ ကိုယ့်ကိုလည်း ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ က အကူအညီ မပေးနိုင်။ ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့် ကိုယ်၊ သူ့ဒုက္ခနှင့် သူ ဖြစ်နေလေပြီ။ ရန်ကုန်မှာ ရော မော်လမြိုင်မှာ ပါ ရန်သူလေယာဉ်ပျံတို့၏ ကျက်စားရာ ဖြစ်နေလေပြီ။

ဤသို့ တွေ့တော့ပူပန်နေခိုက် ဦးဒါဘာ နှင့်

ကိုမောင်မောင်တို့ရောက်လာကြကုန်၏။ သူတို့နှစ်ယောက် နှင့် မြင့်တို့ ဖေဖေငှယောက်
သား ဤအခြေအနေထက် ဆိုးလာလျှင် ရင်းနှီးသော ဆွေမျိုး သားချင်းအပေါင်းတို့အား
တောနယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် အရေးများ ကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြကုန်၏။ အတော်
ညဉ့်နက်မှ ပြန်သွားကြလေသည်။

၁၉၊ ၁၊ ၄၂

တပို့တွဲ လဆန်း ၄ ရက်။

မအူပင်မှ နံနက် ၆ နာရီထွက်မည့် သင်္ဘောကိုစီးရမည်။ ၆ နာရီ ဆိုသည်မှာ
မှန်၏။ သို့သော် ရှေး ၆ နာရီလော။ အစိုးရက တစ်နာရီစောပြီးပြောင်းထားသော ၆
နာရီလောဟု အသေအချာမသိ။ ကူလီများ အားမေးကြည့်သော အခါလည်း ဝိုးဝိုးဝါးဝါးသာ
ပြောကြ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ၄ နာရီကတည်းက အိပ်ရာမှထပြီးလျှင် ၅ နာရီအချိန်တွင်
သင်္ဘောဆင်း၏။ မိုးမလင်းသေး။ အချိန်အလွန်စောနေလေပြီ။ အိမ်ပြန်၍ အိပ်ရန်လည်း မ
ဖြစ်။ သင်္ဘောပထမအခန်း ထဲမှာ ပင်ထိုင်ကာ တောင်တွေ မြောက်တွေ နှင့်
လုပ်နေကြလေသည်။

မြင့်နှင့် မောင်စောမောင်တို့လည်း ပါလာကြကုန်၏။ မောင်စောမောင်မှာ
ယနေ့ရုံးတတ် ရန်ရှိသည်။ မြင့်ကား အိမ်တွင် ကျန်သေးသော ပစ္စည်းများ ကို
သိမ်းဆည်းပြီး ပို့လိုသည်သာမက ကလေးများ အတွက် သုံးလေးလစာလောက် ဆေးများ ကို
ဝယ်လိုသေးသည်။ မြင့် လိုက်သင့်မလိုက်သင့်ကို အတော် ကြာအောင်ပင်
တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသည်။ တော် တော် နှင့် ဆုံးဖြတ်၍ မရ။ နံနက်စောစော
အိပ်ရာမှထသော အခါကျမှ ဆုံးဖြတ် ဖြစ်သည်။ သူ့အများ ကတိုက်ကရိုက်ပင်
လိုက်လာခဲ့ရရှာသည်။

မိုးလင်း၍ သင်္ဘောထွက်ခါနီး သော အခါ အရေးပိုင်ဦးချစ်မောင်၊ ဘဏ္ဍာရေး
ဌာန ဒုတိယအတွင်းဝန် မစ္စတာချာကရာဘာဘီ၊ ကျန်းမာရေး ဌာန အတွင်းဝန် ဦးကျော်သိန်း
၁၂.၉.၆ တို့ ရောက်လာကြ၏။ တစ်ခန်းတည်းတွင် စုရုံးမိကြလေသည်။ သားမယားများ ရှိရာ

မအူပင်သို့ ရုံးပိတ် ရက်အတွင်း လာ၍ ရုံးဖွင့်ရက်တွင် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ကြသော ကံတူအကျိုး ပေးဆရာများ ဖြစ်ကြလေ သည်။

သင်္ဘောထွက်သော အခါ မပြော၍ မပြီးသော စစ်၏ အခြေအနေအကြောင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးကြလေသည်။ ထို့နောက်မှ အလုပ်အကိုင်အကြောင်း၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတို့အကြောင်းများ ကို ပြောကြားကြလေသည်။ ဤသို့ စကားတပြောပြောနှင့် လာလိုက်ကြသည်မှာ နာရီပြန်တစ်ချက်ထိုး သော အခါ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းတွင် သင်္ဘောဆိုက်၏ ။ အားလုံးပင် နှုတ်ဆက်ကာ အသီးသီးသင်္ဘော ပေါ်မှ ဆင်းကြကုန်၏ ။

တံတားပေါ်သို့ ရောက်၍ တစ်လှမ်းနှစ် လှမ်းမရသေး သင်္ဘောပေါ်မှ ရှေ့က ဆင်းသွားကြ သော လူအားလုံးပင် သင်္ဘောဆီသို့ သူထက်ငါတိုးဝှေ့ကာ ဆင်းပြေးလာကြကုန်၏ ။ သူတို့ဆင်း ပြေးသည်ကိုမြင်လျှင် သူတို့နှင့် အတူပင် သင်္ဘောပေါ်သို့ အလန်တကြား ကတိုက်ကရိုက်ပင် တက်ကြလေသည်။ သင်္ဘောလည်း ပါသမျှသော သူတို့နှင့် ပင် တံတားမှခွာကာ ခုတ်၍ ထွက်လာခဲ့၏ ။ ကမ်းဘေးတွင် ဆိုက်ထားသော အခြားသင်္ဘောတို့လည်း ဤသို့ပင် ကတိုက်ကရိုက်နှင့် ထွက် ကာ မြစ်ညာသို့ စုန်တက်သွားကြကုန်၏ ။ ဤသို့ပြေးကြခြင်းကား လေဘေးဥဩသံကြားသော ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

စီးလာသော သင်္ဘောနှင့် အခြားသင်္ဘော ၃-၄ စင်းတို့သည် တွံတေးတူးမြောင်းထဲသို့ သူ့ထက်ငါ အရင်ရောက်အောင် စက်ကုန်မောင်းနှင်ပြေးကြကုန်၏ ။ တူးမြောင်းအတွင်း တစ်မိုင်ခန့် သွားမိလျှင် စီတန်းကာ ကမ်းဘေးတွင် ဆိုက်ထားကြကုန်၏ ။ သင်္ဘောထဲတွင် ပါလာကြ သော ခရီးသည်အချို့ သည် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဟု တ ဖြစ်တောက်တောက်ရေရွတ်ကာ နေကြကုန်၏ ။ အချို့ ကလည်း ရန်ကုန်မြို့ ပေါ်သို့ မတက်တော့ပြီ၊ ဆိပ်ကမ်းမှပင် ခိုရာသင်္ဘောဖြင့် မိမိတို့ နေရပ် သို့ ပြန်တော့မည် ဟု ပြောဆိုကြလေသည်။

ဤသို့တူးမြောင်းထဲတွင် သင်္ဘောဆိုက်ထားခိုက် တိုးတက်ရေး သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဦးချစ်မောင်ထံသို့ လူ တစ်ယောက် ယူလာ၍ ပေး၏ ။ မျက်နှာဖုံးတွင်

နန်းရင်းဝန်ဦးစောအား ဘုရင် မင်းမြတ်အစိုးရက မြန်မာပြည်သို့ပြန်ရန် ခွင့်မပေးဘဲထားသည်ဟူသော မြန်မာပြည်အစိုးရ၏ ။ ကြေညာချက်ပါလာလေသည်။ ဦးစောသည် စစ် ဖြစ်စကတည်းက ရန်သူနှင့် ပူးပေါင်းဆက်ဆံနေသည့်အတွက် ဤသို့ချုပ်ချယ်ထားရကြောင်း၊ ဦးစောကိုယ်တိုင်ကပင် ရန်သူနှင့် ပူးပေါင်းဆက်ဆံ သည်ဟု ဝန်ခံကြောင်း ပါလာလေသည်။ ဤသတင်းကို ကြားလိုက်ရသော အခါ ဦးချစ်မောင်၊ မစ္စတာချာကရာဘာတီမှစ၍ အားလုံးပင် အံ့အားသင့်ပြီးသွားကြလေသည်။ အမျိုးမျိုး တွေးတောကာ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ကြကုန်၏ ။

မြန်မာပြည်၏ အခြေအနေမှာ မည် သို့ပြောင်းလဲဦးမည် နည်း။ ရန်သူနှင့် အကြိတ်အနယ် တိုက်ခိုက်နေရသည့်အခါကြီးထဲတွင် ဤသို့ စိတ်မချမ်းသာစရာ ကိစ္စကြီးပေါ်ပေါက်၍ လာသည်မှာ အလွန်တရာပင် စိတ်ပျက်အားငယ်စရာကောင်းလှတော့၏ ။ အားလုံးပင် မည် သူမျှစိတ်မချမ်းသာ။ ဤအရေးတွင် မြန်မာပြည် ဝန်ကြီးချုပ်များ မည် သို့သဘောထားမည် နည်း။ နှုတ်ထွက်ကြမည် လော။ ဆက်လက်ပြီး ဆောင်ရွက်သွားကြမည် လော။ အကယ်၍ နှုတ်ထွက်ကြလျှင် မည် သို့ ဖြစ်မည် နည်း။ မည် သူ့အား အစိုးရသစ်ကို ဖွဲ့စေမည် နည်း။ အစိုးရသစ်ကို ဖွဲ့မည် သူပေါ်ပေါက်ပါမည် လော။ ဘုရင်ခံကိုယ်တိုင် အုပ်ချုပ်ရေး ကို သိမ်းပိုက်ကာ ဆောင်ရွက်မည် လော။ ဤသို့ ဖြစ်လျှင် တိုင်းပြည်မှာ မည် သို့ ဖြစ်လာမည် နည်း။ ဆူပူခြင်းများ ပေါ်ပေါက်လာဦးမည် လော။ ဤသို့ထွေရာ လေးပါး စဉ်းစားကာ အမျိုးမျိုး သောမေးခွန်းတို့ကို မေးမိ၏ ။ အမျိုးမျိုး စိုးရိမ်မိ၏ ။

တစ်နာရီခန့်ကြာသော် လေဘေးကင်းဥဩမှု တ်သော ကြောင့် သဘောအားလုံးပင် ဆိပ် ကမ်းတွင် ပြန်၍ ကပ်ကြလေသည်။ တည်းနေရာ ကိုလှရှိန်တို့အိမ်သို့ ရောက်သော အခါ ထားဝယ်ကျပြီလိုလို သတင်းသံသယကြားကြောင်း သိရသဖြင့် စိတ်မှာ ယခင်ကထက်ပင် ရှုပ်ထွေး၍ သွားပြန်၏ ။ မြင့်ကို ရန်ကုန်သို့ ခေတ္တခေါ်ခဲ့သည်မှာ မှားသလော။ အရေး ဆိုလျှင် မြင့်သည် ကလေးများ နှင့် အအတူ ရှိနေမှ ဖြစ်မည် ။ မြင့်အား မအူပင်သို့ ညနေသဘောနှင့် ပြန်လွှတ်ရကောင်း မည် လော။

အချိန်လည်း များစွာ မရှိတော့ပြီ။ ကိုလှရှိန်တို့ဇနီးမောင်နှံက တစ်ရက်၊ နှစ် ရက်နေပါဦး ဟု တားသော ကြောင့် ညနေတွင် မပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေသည်။

ညနေခင်း ရုံးသို့ သွားသော အခါ ဝန်ကြီးချုပ်များ ရာထူးကိုပြန်၍ လက်ခံကြမည် ဟု သိရသော ကြောင့် အတော် ကလေး စိတ်သက်သာရ၏ ။ သို့သော် မော်လမြိုင်မြို့ မုပွန်ရပ်တွင် ဂျပန်တို့ ၁၇ ရက်နေ့နံနက်က ဗုံးကြဲကြောင်း သိရသဖြင့် စိတ်မသက်သာ ဖြစ်ရပြန်လေသည်။ မုပွန်ရပ်ကား ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဆွေမျိုး တတွေ ရှိမှရှိကြပါသေး၏ လော။ တစ်ရပ်လုံး မီးလောင်သ ဖြင့် ပြာကျကုန်ပြီလော။ မုပွန်မရမ်းကျောင်းနှင့် ဂါတ်တဲနားတွင် လည်း ဗုံးကျသည်ဟု သိရ၏ ။ မုပွန် ဂါတ်တဲကား အစ်ကို ကိုတင်၏ အိမ်နှင့် ကိုက် ၅၀ မျှသာဝေးလသည်။ အစ်ကို ကိုတင်၏ အိမ် လွတ် ပါမည် လော။ ဤသို့ အမျိုး မျိုး တွေ တောကာ စိုးရိမ်မိပြန်လေသည်။

ရုံးမှပြန်လာပြီးနောက် ဗုံးကြဲခံရသော နေအိမ်ဟောင်းတွင် ကျန်သေးသော ပစ္စည်းများ ကို မြင့်နှင့် အတူ သွား၍ သိမ်းဆည်း၏ ။ ကပြာကရာပင် သိမ်းဆည်းပြီး ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအိမ် တစ်ဝိုက်တွင် ကား ခြောက်သွေ့လှပေ၏ ။ ခါတိုင်း ဒပ်ဖရင်သားဖွားရုံသို့ လာရောက်ကြသော သူတို့နှင့် ညနေတိုင်း စည်ကားသော်လည်း ယခုကား ဆောက်ထားသော အိမ် ၈ အိမ်ခန့်တွင် လည်း လူ တစ်ယောက် မျှမရှိ။ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းဖို့ကို မဆိုထားဘိ၊ ကြောက်စရာပင် ကောင်းလေတော့သည်။ အိမ်ကို ဗုံးမမှန်မီက ကောင်းမွန်စွာ ပြုစုထားသော ကြောင့် အပွင့်အမျိုး မျိုး တို့ကို ဆောင်ခဲ့သော ပန်းပင်တို့မှာ လည်း မည် သူ့မျှ မရှိသော ကြောင့် သေကုန်ကြလေပြီ။ စိတ် ပျက်စရာ ကောင်းလှတော့၏ ။

မှော င်သော အခါ နေထိုင်ရာ ဖြစ်သော ကိုလှရှိန်တို့အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏ ။ ညစာ စားသောက်ပြီးသော အခါ စစ်၏ အခြေအနေကို၎င်း၊ ကိုစောကို ဖမ်းသော ကြောင့် တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေ မည် သို့ ဖြစ်မည် အကြောင်းများ ကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြလေသည်။ စစ်၏ အခြေအနေ မှာ အားတက်စရာမကောင်းလှသော လည်း ဦးစောအတွက် တိုင်းပြည်တွင် ဆူပူလိမ့်မည် မထင် ကြောင်း

အားလုံးသဘောတူကြလေသည်။

နောင် မည် သို့ ဖြစ်ဦးမည် မသိ။ နောင် ရုတ်တရက် အရေး ပေါ်လာလျှင် ကလေးများ နှင့် ကွဲ ကွာနေမည် စိုးရသော ကြောင့် မြင့်အား မနက်ဖြန်ညနေသဘောနှင့် ပြန်ပို့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ သည်။ မြင့်ကား မပြန်ချင်လှသေး။ သို့သော် အရေး ကြီးသာ အခြေကို မြင်လေသည်။

ညတွင် ၂ ကြိမ်တိုင်တိုင် လေဘေးဥဩမှု တ်နေသည်။ မူ တ်တိုင်း မူ တ်တိုင်း ဂူအတွင်း ၊ ပြေး ဆင်းကြရကုန်၏ ။ ဗုံးသံများ ကိုကား မကြားရ။ မြင့်ရောက်သည့်နေ့မှာ ပင် လေဘေးဥဩ တစ်နေ့ တည်း ၃ ကြိမ်ကျလေသည်။ မြင့်ကား မအူပင်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်လျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏ ။

၂၀၊ ၁၊ ၄၂။

လဆန်း ၅ ရက်။

မနက်စောစော အိပ်ရာမှထ၍ သတင်းစာကို ကောက်ဖတ်လိုက်သော အခါ ထားဝယ် ရန်သူ့လက်သို့ ကျရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ အားလုံးပင် ဝမ်းနည်းစိတ်ပူ၍ သွားကြ လေသည်။

ခဏကြာလျှင် ဦးစောဟန်၊ ညီညီ၊ ပူစီနာ တို့ ပေါ်လာကြ၏ ။ ပူစီနာက ရေဒီယိုထဲတွင် ထားဝယ်ကျွန်းကြောင်း ညကကြားရသော ကြောင့် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ကြောင်း ပြောလေသည်။ ပူစီနာကဲ့သို့ ညက အိပ်မပျော်ကြသော သူအများ ပင် ရှိပေလိမ့်မည် ။

ညီညီက ၁၇ရက်နေ့ မော်သမြိုင်တွင် ဗုံးကြဲရာတွင် မပွန်အရက်စက်အတွင်း ၊ ဗုံးကျွန်းကြောင်း၊ ဦးတိုးလုံးသား လာဘကိုလည်း ဗိုက်တွင် ဗုံးမှန်ကြောင်း ပြောလေသည်။ မပွန်အရက်စက်ကား ညီ အစ်ကို မောင်နှမများ စုဝေးနေထိုင်ရာ အိမ်နှင့် ပေ ၃၀၀ ခန့်ပင် ဝေးပေသည်။ ဦးတိုးလုံးသား ကို လာဘ၏ အိမ်မှာ လည်း ထိုအိမ်နှင့် များ စွာ မဝေးလှ။ ထိုတစ်ဝိုက်တွင် ဗုံးကျွန်းကြောင်း ညီအစ်ကို မောင်နှမ၊ ဆွေမျိုး များ ရှိကြပါသေး၏ လော။ မည်

သူသေ၍ မည် သူရှိကြပါသေးသနည်း။ မိမိငယ်စဉ် ကတည်းက နေထိုင်ကြီးပြင်းလာရာ မိဘတို့၏ အိမ်မှာ မီးဘေးပုံးစာ ဖြစ်သွားပြီလော။ ကြေးနန်း ရိုက်မေးရကောင်းမည် လော။ စာပင်ရေး ရကောင်းမည် လော။ အကျိုး ရှိမည် မထင်။ ကြေးနန်း လည်း မြန်မြန် ရောက်မည် မဟုတ်။ စာကား ဝေးလှစွာ ၏ ။ ညီအစ်ကို မောင်နှမတစ်တွေ မှာ ပုံးမမှန် ကြစေကာမူ မုပွန်ရပ်တွင် ရှိကြတော့မည် မဟုတ်။ ဘေးကင်းရာအရပ်သို့ ပြေးကုန်ကြတော့မည် မှာ မလွဲတည်း။ သို့ ဖြစ်လေရကား ကြေးနန်းပေးသော်လည်း အကျိုး ရှိတော့မည် မဟုတ်။ သူတို့ တစ်တွေ ဘေးမထိ ပုံးမမှန်ကြပါစေနှင့် ဟူ၍ သာ ဆုတောင်းရလေတော့သတည်း။

မော်သမြိုင်အရှေ့ဘက် မြဝတီတစ်ဝိုက်တွင် လည်း ရန်သူစစ်တပ်များ နှင့် တိုက်နေရပြီ ဟူသော သတင်းကိုလည်း ကြားရ၏ ။ မည် သို့ ဖြစ်ဦးမည် နည်းဟု တွေးတော ပူပန်မိလေသည်။

နံနက်စာ စားပြီးနောက် ရုံးရောက်သော အခါ ရုံးစာအမြောက်အမြား ရောက်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။ ထို မြောက်များ စွာ သော ရုံးစာတို့တွင် ကြေးနန်းတစ်စောင် ပါလာလေသည်။ ထို ကြေးနန်းစာကို ဖောက်ပြီးဖတ်ကြည့်ရာ ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဆွေမျိုး အားလုံး အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာရာ ရကြသည်။ ယခု အားလုံးပင် ဘီလူးကျွန်း ကွမ်ရိုက်ရွာသို့ ပြောင်းသွား ကြပြီဟူသော သတင်းကို ကြားရ၏ ။ အစ်ကို ကိုတင်က ရိုက်လိုက်သော ကြေးနန်းစာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသတင်းကို ကြားရသော အခါ ဝမ်းသာ၍ မဆုံးတော့ပြီ။ အတော် ပင် အားတတ်လာတော့၏ ။ ဤခေတ်ဆိုးကြီး အတွင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ အားတက်ခြင်းတို့မှာ အကြီးအကျယ်ရောပြွန်း၍ သာနေလေတော့သည်။ ဤသို့ မည် သို့မျှကြာအောင် ဖြစ်ပျက်နေဦးမည် နည်း။

ရုံးအလုပ်များ ကို မြန်မြန်ပြီးအောင်လုပ်ပြီးလျှင် ၁ နာရီထိုးသော အခါ အိမ်ပြန်ခဲ့၏ ။ အိမ်မှ နာရီကို ကြည့်သော အခါ ၄ နာရီထိုးတော့မည် ။ ကနေ့ညနေ လိုက်မည် သင်္ဘောမှာ လည်း ၄ နာရီ တွင် ထွက်တော့မည် ။ သင်္ဘောမမီလျှင် ခက်နေမည် စိုးသော ကြောင့် ကတိုက်ကရိုက်ပင် နေအိမ်မှ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်သော အခါ လပွတ္တာသင်္ဘောရော မြောင်းမြသင်္ဘောပါ

မထွက် သေးကြောင်း သိရလေသည်။ လပွတ္တာသင်္ဘောပေါ် တက်မည် ပြုသော အခါ ပထမတန်းထဲတွင် တရုပ်တစ်သိုက်နှင့် ပြည့်နေသည်ကို တွေ့ ရ၏ ။ ပုသိမ်သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်ကြ၏ ။ ပထမတန်း ရော၊ ဒုတိယတန်းရော ပြည့်နေလေပြီ။ သို့သော် ပထမတန်းထဲတွင် အလုပ်သမားဌာန ဒုတိယ အတွင်း ဝန် ဦးသန်းအေးကို တွေ့ သည်နှင့် ပထမခန်းထဲမှာ ပင် ဝင်၍ ထိုင်ကြလေသည်။

သင်္ဘောမှာ တော် တော် နှင့် မထွက်နိုင်။ ၅ နာရီထိုးမှ ထွက်ရတော့၏ ။ အကြောင်းမူကား စာများ ကို ယူမလာသော ကြောင့် စောင့်နေရခြင်း ဖြစ်၏ ။ ငါးနာရီထိုးသည့်တိုင်အောင်ပင် စာများ ကို ယူမလာသော ကြောင့် ဆိပ်ကမ်းမှ သင်္ဘောထွက်ခွာလာခဲ့လေသတည်း။

မအူပင်သို့ ၉ နာရီထိုးပြီးမှ ရောက်၏ ။ အိမ်ပြန်ရောက်သော အခါ အားလုံးပင် ဝမ်းမြောက် ကြကုန်၏ ။ မောင်မွေးက သူ့အတွက် ဘာဝယ်ခဲ့လဲ မေးသော အခါ ဘာမျှပါမသွားသော ကြောင့် အခြေရခက်နေလေတော့သည်။ ဤ ခေတ်ကြပ်ကြီးထဲတွင် ကတိုက်ကရိုက်ကြီး သွားလာနေထိုင် စားသောက်ရတော့၏ ။

သားသမီး အိမ်သားအပေါင်းတို့နှင့် တစ်ညတာမျှတွေ့ ရသည်ကိုပင် ဝမ်းမြောက်လှလေ သည်။

ရေဒီယိုသတင်းကို နားထောင်သော အခါ ဆာပေါ်ထွန်းအစိုးရသစ်ကို ဖွဲ့စည်းပြီး ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။ အမတ်ဟောင်းများ အပြင် ဟင်္သာတအမတ်ဦးအိန် သစ်တောရေး ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်သွားကြောင်း ပါလာလေသည်။ နန်းရင်းဝန်ကြီး ဦးစောကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှတိုင်းပြည် ဆူပူခြင်းမရှိ။ ဝန်ကြီးချုပ်များ လည်း ရာထူးကို ဆက်လက် လက်ခံကြလေသည်။ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေသော ကိစ္စကြီး ချောမော၍ သွားတော့၏ ။

၂၁၊ ၁၊ ၄၂။

လဆန်း ၆ ရက်။

နံနက်စောစော ၆ နာရီတွင် အိပ်ရာမှထကာ သင်္ဘောဆင်းရလေသည်။

ခရီးသည် အလွန်နည်းသော ကြောင့် ချောင်ချောင်ချိချိစီးရလေသည်။ တစ်လမ်းလုံး စာရေး ဤ လာ၏ ။

ထန်ရွာသို့ရောက်သော အခါ တရုတ်လင်မယားနှင့် ၂ နှစ် အရွယ်သားကလေး တစ်ယောက် တို့ တက်လာကြကုန်၏ ။ သားကလေးမှာ မမာမကျန်း ဖြစ်နေသော ကြောင့် တစ်လမ်းလုံး မှိန်း၍ လာရှာလေသည်။ ထို တရုတ်လင်မယားနှင့် သားကလေးတို့ကား ရန်ကုန်မှပြေးလာကြသူများ ဖြစ် ဟန်တူ၏ ။ တောရောက်မှ ကလေးမမာ မကျန်း ဖြစ်သော ကြောင့် ကြောက်ကြောက်နှင့် ရန်ကုန်သို့ တက်ကာ ဆရာဝန်အား လာပြဟန်တူလေသည်။ လင်မယားနှစ် ယောက် စလုံး သားကလေးအား များ စွာ ယုယစွာ ပြုစုရှာပေသည်။ မောင်မွှေး မယ်မွှေးတို့နှင့် နှိုင်းစာပြီးလျှင် ကိုယ်ချင်းစာမိ၏ ။

သင်္ဘောမှာ ရွာစဉ်လျှောက်ကာ ဆိုက်ကပ်၍ လာသော ကြောင့် ရန်ကုန်သို့ ၂ နာရီထိုးမှ ရောက်လေသည်။ ရုံးတတ်ရန် အချိန်အတန်နောက်ကျနေပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် ရုံးသို့ တိုက်ရိုက် စိုင်းရလေတော့သည်။နံနက်စာ ထမင်းတစ်နပ် ငတ်၏ ။ ဆာလောင်ခြင်းလည်း မ ဖြစ်။ ညစာ စားသော အခါကျမှ မနက်စာအတွက်ပါ နှိမ်၍ များများ ကြီးစားလိုက်လေသည်။

၂၂၊ ၁၊ ၄၂။

လဆန်း ၇ ရက်။

၁။ ညက ရန်သူ့လေယာဉ်ပျံများ မလာသော ကြောင့် ကောင်းကောင်း အိပ်ရသည်။

၂။ မြဝတီတွင် ဂျပန်နှင့် ယိုဒယားတို့ကို အင်္ဂလိပ်တပ်များ က ခုခံနေကြောင်း သတင်းစာထဲတွင် ပါလာလေသည်။ အတော် ပင် စိတ်ပျက်အားငယ်နေကြသည်။

၃။ ကိုလှရှိုန် အသံဖမ်းစက် ပျက်နေသော ကြောင့် သတင်းကိုမကြားရ။ သတင်းစာကိုသာ ဖတ်ရတော့သည်။

၄။ ၁၀ နာရီကျော်ကျော်တွင် လေဘေးအချက်ပေး ဥဩမှု တ်၍ ဂူအတွင်း :

ဆင်းနေကြရသည်။

၅။ ကိုလှရှိန်၏ မိတ်ဆွေလည်း ပါ၏ ။ အရေး ရှိလျှင် ပြေးလွှားရန်အကြောင်း ပြော၏ ။ သူ၏ အလိုကား ရန်ကုန်နှင့် မနီးမဝေး အလွန်ခေါင်သော တောတွင် ရိက္ခာအလုံအလောက်၊ လက်နက် အလုံအလောက်နှင့် သွား၍ စုနေရန် ဖြစ်၏ ။ မြို့ မှာ နေလျှင် ရန်သူအား ကြောက်ရသည်။ ရွာတွင် နေ လည်း လူဆိုးများ ကို ကြောက်ရသည်။ တောထဲတွင် မည် သူ့ကိုမျှ မကြောက်ရ။ သို့သော် တောထဲတွင် တစ်စုတစ်ဝေးတည်းနေလျှင် တစ်စုံ တစ်ယောက် မသိဘဲနေမည် လော။ သိလျှင် လူဆိုးနား၊ ရန်သူနား မပေါက်ပေဘူးလော။ သို့သော် သူတို့အကြံထက်ကောင်းသော အကြံကိုလည်း မတွေ့မိ။

၆။ ကိုလှရှိန်၏ ဂူအတွင်း ၊ အောင်းနေခဲ့သည်မှာ ယနေ့ တစ်လတိတိရှိလေပြီ။ ကိုလှရှိန်၏ အိမ်မှာ နေသည်မှာ လည်း တစ်လတိတိရှိနေပြီ။ ကိုလှရှိန်၏ ထမင်းကို စားလာရသည်မှာ လည်း တစ်လတိတိရှိလေပြီ။ ကျေးဇူးတင်စရာပင်။

ကိုလှရှိန်၏ ဂူကား အတော် ခိုင်လုံ၏ ။ သေသေသပ်သပ်လည်းရှိ၏ ။ ချောင်ချောင်ချိုချိုလည်း ရှိ၏ ။ ဂူမှာ လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်၍ အလျား ၁၀ပေ၊ အနံ ၆ ပေမျှရှိ၏ ။ အပေါ်တွင် သံပြားများ ကို မိုး ထားပြီးလျှင် ထိုသံပြားများ ပေါ်မှ မြေဖုံး၊ ထိုမြေပေါ်တွင် ထန်းပင်ကလေး၊ ပန်းပင်ကလေးများ ကို စိုက်ထားလေသည်။ အမှု မဲ့ အမှတ်မဲ့ကြည့်လျှင် ပန်းခြံကလေးဟု ထင်မှတ်ဖွယ်။ မြေတွင်း ဂူကလေးဟု မည် သူမျှထင်မည် မဟုတ်။ ကောင်းကင်ကမူကား မည် သည့်နည်းနှင့် မျှဤနေရာတွင် မြေတွင်း ဂူ ရှိမည် ဟု သိမည် မဟုတ်။

ဂူအတွင်း ကား ဆက်တီ ၂ ခု၊ ခုံရည်တစ်ခု၊ ကုလားထိုင်တစ်ခု၊ စားပွဲကလေးတစ်ခုရှိလေ သည်။ ဂူအတွင်း နေရသည်မှာ အတော် ကလေး ဇိမ်ရှိ၏ ။ အိမ်ပေါ်တွင် နေရသည်နှင့် များ စွာ မခြား လှပေ။

တစ်မနက်လုံး မိုးအုံ့နေလေသည်။ အတော် ကလေးအေး၏ ။ ကိုလှရှိန်တို့

လင်မယားက ဆက်တီတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ကြ၏ ။ သူတို့မိတ်ဆွေ မဂျစ် စာရေး ဆရာ
မောင်အောင်တို့နှင့် အတူ သုံးယောက် သားက ဆက်တီတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ကြ၏ ။
မထွေးကား သူထိုင်နေကျကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လေသည်။

ဂူထဲရောက်သွားသော အခါ အတော် ကလေး စိတ်အေး၍ သွားကြလေသည်။
ဂူထဲသို့ တိုက် ရိုက်ကျမှာ ကိုသာစိုးရိမ်ရ၏ ။ ဂူထဲတိုက်ရိုက်မကျသမျှ စိုးရိမ်ဖွယ်မရှိ။
အနီးအနားတွင် ကျစေကာမူ ထိခိုက်ရန်အကြောင်းမရှိ။ ဗုံး သတ္တိအကြောင်း အတော် ကလေး
အပါးဝလောလေပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် ကြောက်စိတ်များ စွာ မရှိတော့ပြီ။ ဗုံးသံကြားရဖန်များ ၊
ဥဩသံ ကြားရဖန်များ ၊ ဂူအတွင်း ၊ ပုန်းအောင်းရဖန်များ ပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် အတော်
ကလေး ကျင့်သားရနေလေပြီ။ ရှေးကကဲ့သို့ ထူး ဆန်းသော အချက်များ မဟုတ်ကြတော့ပြီ။
နေ့စဉ်အလုပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေပြီ။ လေဘေးကာကွယ်ရေး အလုပ်ကား နေ့စဉ်အလုပ်
ဖြစ်နေတော့၏ ။ အရေး ကြီးသော ငွေကြေး၊ စာချုပ်စာတမ်း၊ ချက်လက်မှတ်စာအုပ်၊
ခြောက်လုံးပြု၊ သေနတ်တို့ကို လွယ်အိတ်ကလေးတစ်လုံး နှင့် ထည့်ထားပြီးလျှင် ကိုယ်နှင့်
အတူ သွားလေရာကို ဆောင်ယူသွား၏ ။ ည အိပ်ရာမဝင်မီတွင် ထိုလွယ်အိတ်ကို
ခေါင်းရင်းမှာ ချိတ်ထား၏ ။ မှတ်ကို စက္ကူပြာ ကပ်ထားသော လက်နှိပ်ခါတ်မီးကို
ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထား၏ ။ သက္ကလပ် အင်္ကျီနှင့် စောင်ထူထူတစ်ထည်ကို ခေါင်းရင်း
ကုတင်တိုင်တွင် ချိတ်ထား၏ ။ ဥဩသံကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လွယ်အိတ်၊ စောင်၊
သက္ကလပ် အင်္ကျီ၊ လက်နှိပ် ခါတ်မီးတို့ကို ကိုင်ကာ ဂူရှိရာသို့ ကတိုက်ကရိုက် ပြေးရ၏ ။
ဤအလုပ်ကား ညတိုင်း အလုပ် ဖြစ်၏ ။

ကနေ့ နံနက်ကား စောင့်၊ လက်နှိပ်ခါတ်မီးတို့ မပါ။ လွယ်အိတ်ကိုသာ
ဆွဲယူပြီးလျှင် ဂူထဲ ဆင်းပြေး၏ ။ ဂူထဲရောက်သော အခါ ခဏမျှ ကိုလှရှိန်တို့နှင့်
ထွေရာလေးပါး ပြောကြားကြပြီးနောက် ဆက်တီကိုမှီကာ ခေါင်းကို ဆက်တီအမှီထိပ်ပေါ်တွင်
ချကာ မှိန်းလေတော့၏ ။ အေးအေးကလေး နှင့် အိပ်မပျော်တပျော် ဖြစ်နေလေသည်။
ခဏခဏ ဂူထဲဆင်းအောင်းရဖန်များ သော ကြောင့် လက်ဦးကကဲ့သို့ မကြောက်တော့ပြီ။
တိုက်ရိုက် ဗုံးမှန်၍ သေလိုလည်း သေစေတော့။ ကြောက်နေ၍ လည်း အကျိုး မရှိဟု

စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်၍ နေ၏ ။ ဤသို့ မှိန်း၍ နေခိုက် လေယာဉ်ပျံ အသံတစ်ခုကို ကြားရ၏ ။ အနိမ့်ကလေး ပျံသွားသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ ဤသို့ အနိမ့်ကလေးပျံသွားသော ကြောင့် ရန်သူလေယာဉ်ပျံဟူ၍ မထင်ကြချေ။ ခေါင်းပေါ်မှကျော်သွား၍ မကြာမီပင် လေယာဉ်ပျံ ပစ်အမြောက်သံများ ကို ကျယ်လောင်စွာ ကြားရ၏ ။ နေရာပေါင်းများစွာမှ ပစ်ခတ်နေသည်မှာ အချက်ပေါင်း မနည်းပြီ။ အနည်းဆုံး အချက် ၂၀ ကျော်ပေလိမ့်မည် ။

အတန်ကြာလျှင် တိတ်၍ သွားတော့၏ ။ လေယာဉ်ပျံသံများ ကိုသာ ကြားရလေသည်။ စောစောက ကြားရသော အသံတို့အနက် မည်သည့်အသံက ဗုံးပေါက်ကွဲသော အသံ၊ မည်သည့် အသံက လေယာဉ်ပျံပစ် အမြောက်၏ အသံဟူ၍ ခွဲခြားမရ။ သို့သော် ဗုံးများ ကို ချခဲ့သည်ဟူ၍ ကား ထင်မှတ်ကြလေသည်။

အမြောက်သံ၊ ဗုံးသံ၊ လေယာဉ်ပျံသံများ ကို မကြားရသည်မှာ အတော်ပင်ကြာပြီ ဖြစ်သော်လည်း လေဘေးကင်း ဥဩသံကို မကြားရချေ။ မိုးအုံ့နေသော ကြောင့် တိမ်တိုက်အကြားတွင် ဂျပ်နီလေယာဉ်ပျံများ ပုန်းအောင်းနေမည် စိုးသော ကြောင့် မြန်မြန် လေဘေးကင်းဥဩ မပေးဟန် တူ၏ ။ ၁၁ နာရီ ၄၅ မိနစ်ကြာမှ လေဘေးကင်း ဥဩမှု တိလေသည်။

မနက်စာကို ၁ နာရီထိုးမှ စားရလေသည်။ မနက်စာ စားပြီးနောက် စာတိုက်ကြီးတွင် သွင်းထားသော ငွေကိုထုတ်ရန် ထွက်ခဲ့၏ ။ ငွေထုတ်သူတို့နှင့် ပြည်နက်၍ နေလေသည်။ စာတိုက်စာရေး အား မေးကြည့်သော အခါ မနက်ဖြန် ၁၁ နာရီမှလာရန် ပြောသော ကြောင့် ထွက်လာခဲ့၏ ။

ဆိပ်ကမ်းတွင် လက်နက်များ ကို တင်နေသည်ကို မြင်ရ၍ များစွာ အားတက်မိလေသည်။ စစ်သားများ လည်း အမြောက်အမြားပင် ရောက်လာပြီဟု ကြားရ၏ ။

စာတိုက်ကြီးမှ ရုံးတက်ရန် ဆရာ ဖြစ်သင်ကောလိပ်ကျောင်းသို့ လာခဲ့လေသည်။ ရုံးရောက်၍ များမကြာမီမှာပင် လေဘေးအချက်ပေး ဥဩမှု တိသော ကြောင့် အခန်းထဲမှထွက်လာကာ အနီးအနားရှိ မြေတွင် ဂူထဲ ဆင်းရလေသည်။ ထိုမြေတွင်

းဂူကား ကိုလှရှိန်တို့ အိမ်ဝင်းအတွင်း :က မြေတွင် :ဂူလောက် မကောင်း။ ချောင်ချောင်ချိချိ မရှိလှ။ ကျဉ်းသော ကြောင့် ကုလားထိုင်ထား၍ မရ။ မြေနံ့ရံကိုမှီကာ ရပ်နေကြရလေသည်။ အရာရှိ၊ စာရေး၊ ပြာတာမှစ၍ လူ ပေါင်း ၁၅ယောက် မျှထိုကျင်းထဲတွင် ရှိပေလိမ့်မည် ။ အပြောင် အပျက် အနောက် အရွှန်းတို့ကို ပြောကာ တသော သော နှင့် ရယ်မောနေကြလေသည်။ ရန်ကုန်မြို့ ပေါ်တွင် ဗုံးမကျသည်မှာ တစ်လနီးပါးရှိပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် ဗုံး၏ တန်ခိုးကြီးကြောင်းကို ခပ်မေ့မေ့ ဖြစ်နေကြလေပြီ။ မြေတွင် : ဂူထဲနေလျှင် ဗုံးဘေးမှလွတ်မြောက်မည် ဟူ၍ လည်း ထင်မှတ် ယုံကြည်ကြဟန် တူလေသည်။ ဤအခါတွင် ကား မြေတွင် :ဂူများ သည် ရန်ကုန်တွင် နေထိုင်ကြသူ လူအပေါင်းတို့၏ မှီခိုအားထား ရာကြီးပါတကား။ မြေတွင် :ဂူထဲသို့ ရောက်သွားလျှင် ကြောက်စိတ်ကင်းကြကုန်၏ ။ ပျော်ရွှင်ရယ် မောနိုင်ကြကုန်၏ ။ ဤမြေတွင် :ဂူကား ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အဖ ဖြစ်ပေ၏ ။

နာရီဝက်ခန့်ကြာလျှင် လေဘေးကင်း ဥဩမှု တ်သော ကြောင့် မြေတွင် :ဂူမှ ထွက်လာကြပြီး လျှင် မိမိတို့ လုပ်ကိုင်စရာရှိသော အလုပ်များ ကို လုပ်ကိုင်နေကြကုန်၏ ။ လေဘေးဥဩမှု တ်သော် လည်း ဂျပန်လေယာဉ်ပျံတို့ မရောက်လာကြ။

ညနေ ငါးနာရီခွဲလျှင် အိမ်သို့ ပြန်တော့အံ့ဟု အလုပ်ခန်းမှထွက်လာခဲ့၏ ။ ကျောင်းအဆောက်အဦးတွင် စိုက်ထားသော ပီတူနီးယားခေါ်ရာသီပန်း၊ ဖလော့ခေါ်ရာသီပန်းတို့ မှာ လှပတင့်တယ် ရှုချင်စဖွယ်ကောင်းသော ပန်းပွင့်တို့ကို ဆောင်နေကြသည်ကို မြင်ရ၏ ။ လမ်း ဘေးများ တွင် လည်း ရဲရဲတောက်သော ပန်းပွင့်များ ကို ဆောင်နေကြသော ဘူဂင်ဗီလာခေါ် ပန်းပင် များ မှာ လည်း စိတ်နှိုး၍ ပေါက်နေကြကုန်၏ ။ ထိုကျောင်းတစ်ဝိုက်တွင် ပန်းပင်အပေါင်းတို့မှာ လှပ သော အဆင်းတို့ကို ဆောင်နေကြကုန်၏ ။ ဆရာ ဖြစ်သင်ကောလိပ်ကျောင်းကြီးမှာ ကျက်သရေ တစ်မျိုး တိုးတက်နေလေသည်။ သို့သော် ထိုပန်းတို့ကို စီမံစိုက်ပျိုး ခဲ့ကြသော ကျောင်းဆရာတို့သည်လည်းကောင်း၊ ထိုပန်းတို့၏ တင့်တယ်ခြင်း အရသာကို ခံစားရမည့် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းဆရာတို့သည်လည်းကောင်း၊ ထိုကျောင်းကြီး၏ အရှင်သခင်တို့သည်

လည်းကောင်း၊ ထိုကျောင်းကြီးတွင် မရှိတော့ပြီ။ ဘေးကင်းရန်ကွာရာအရပ်သို့ ပြောင်းကာ နေထိုင်ကြရလေပြီ။ ထိုကျောင်း ထိုပန်းပွင့်တို့၏ မေတ္တာအရှင် ဖြစ်ကြကုန်သော လေတပ်တော် စစ်ဗိုလ်စစ်သားတို့သည်လည်းကောင်း၊ စစ်သတင်း ဖြန့်ချိရေး ဌာနဝင်အရာရှိ စာရေး စာချီ အလုပ် သားတို့သည်လည်းကောင်း ဤသာယာသော ပန်းခြံ ပန်းပင်တို့၏ အရာသာကို ခံစားလိုသူလည်း မရှိ။ တရားရစရာကောင်းလှပေတော့သည်။ ဤသို့ တွေးတောကာ ဆန်းကြယ်စွာ ပွင့်နေကြသော ပန်းပင်များ အကြားမှ လျှောက်ကာ တပ်မတော် ကားရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ပန်းပင်တို့ကား မိမိတို့အား ချီးမွမ်းကာ ဂရုစိုက်မည့် သူ တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာသော ကြောင့် ဝမ်းသာအားရ နေကြပုံ ပေါ်လေသည်။

အိမ်ပြန်ရောက် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်ပြီးနောက် မြေတွင် ဂူသစ်ကို လုပ်နေရာသို့ ကိုလှရှိန်နှင့် အတူ သွားကြည့်ကြ၏ ။ ၄-၅ရက်နှင့် ပြီးသေးမည် မထင်။ လုပ်နေသူတို့ က သူတို့ လုပ်သည်မှာ အတော် မြန်သည်ဟု ထင်မှတ်ကြပေလိမ့်မည် ။ ဂူတွင် ပုန်းအောင်းကြရန် စောင့်နေသူတို့ကမူကား နှေးလွန်းလှ၏ ဟု ထင်မှတ်ကြလေသည်။

ဥစာ စားသောက်ပြီးနောက် စစ်အကြောင်းပြောကြ၊ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြနှင့် လုပ်နေတုန်း ညီညီ၊ တင်ကြီး၊ အန်ကယ်ဒန်းတို့ ပေါက်လာကြလေသည်။ စစ်အကြောင်းကိုပင် ဆွေးနွေးပြောဆို ကြကုန်၏ ။ ရယ်စရာ ကောလဟာလအကြောင်းများ ကို ပြောဆိုရယ်မောကြကုန်၏ ။ အမြဲပင် စိတ် ညစ်ပူပန်နေရသော အခါကြီးအတွင်း ။ ဤသို့ ရယ်စရာ မောစရာကလေးများ ကိုမှ မပြောရလျှင် ရူးဖွယ်ရာသာရှိတော့သည်။

၁၂နာရီထိုးခါနီး မှ သူတို့တစ်တွေ ပြန်သွားကြလေသည်။ သူတို့ ပြန်လာသော အချိန်တွင် မိုးဖွဲဖွဲကလေး ရွာနေ၏ ။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မှောင့်အတိ မိုက်နေလေသည်။ ဤအချိန် ဤအခါတွင် မိုးရွာသည်မှာ မြန်မာပြည်အတွက် နိမိတ်ကောင်းပေဟု ကိုလှရှိန်က နိမိတ်ဖတ်၏ ။ ဤသို့ မှောင့်နေလျှင် ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများ မည် သည့်နည်းနှင့် မျှသည်ည လာလိမ့်မည် မဟုတ်။ ကောင်း ကောင်းအိပ်ရမှာ ပဲ ဟူ၍ လည်း ပြောလေသည်။ နိမိတ်ဖတ်သည့်အတိုင်း ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပါစေဗျား ဟူ၍ ဆိုကာ အိပ်ရာထဲဝင်လေသတည်း။

ညက ကိုလှရှိန် နိမိတ်ဖတ်သည့်အတိုင်း ရန်သူလေယာဉ်ပျံများ မလာသောကြောင့် တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်း အိပ်ရလေသည်။ သြ ချမ်းသာစွာ။ ချမ်းသာစွာ။

အိပ်ရာမှထသော အခါ မိုးဖွဲဖွဲကလေး ရွာနေကြောင်း သိရလေသည်။ ကောင်းကင်တွင် မိုးရိပ်များ အုံ့လျက်နေ၏ ။ နေရောင် ကို မမြင်ရ။ ဤသို့သော နေ့မျိုး တွင် ရန်သူ့လေယာဉ်ပျံများ လာလိမ့်မည် မဟုတ်။ ယနေ့အဖို့ စိတ်အေးလက်အေး နေရတော့မည် ဟု တွေးမိ၏ ။ ဤသို့ တွေးမိသည့်အတိုင်း ဝမ်းမြောက်လျက် နေကြလေသည်။ ဤအခိုက်မှာ ပင် လေဘေးဥဩမှု တ်သော ကြောင့် မြေတွင် ဂူထဲသို့ ဆင်းပြေးကြရကုန်၏ ။ အချိန်ကား ၁၀နာရီ ၁၅ မိနစ်ခန့် ရှိပေလိမ့် မည် ။ လေဘေးဥဩသံကို ကြားရဖန်များ သောကြောင့် ရိုးနေလေပြီ။ များစွာ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိလှ။

မြေတွင် ဂူထဲရောက်ပြီးနောက် အတန်ကြာအောင် အတော် ဝေးဝေးမှ အမြောက်သံလိုလို ဗုံးသံလိုလို ၄-၅-ကြိမ် ကြားလိုက်ရ၏ ။ ထို့နောက် ထိုအသံများ ကို မကြားရ။ ကောင်းကင်တွင် ပျံနေသော လေယာဉ်ပျံတို့၏ အသံကိုသာ ကြားရလေသည်။ ရန်သူ့လေယာဉ်ပျံများ ၏ အသံ။ အမေရိကန်၊ အင်္ဂလိပ် လေယာဉ်ပျံတို့၏ အသံဟူ၍ ကား ခွဲခြား၍ မသိပေ။ ၁၁ နာရီခွဲခန့် မှ ဘေးကင်းဥဩ မှု တ်သံကို ကြားရ၍ ဂူအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

၁၂နာရီထိုးသော အခါ စာတိုက်ကြီးသို့သွား၍ ငွေထုတ်၏ ။ ငွေထုတ်ရန်လာကြသော သူ တို့ကား အတော် များ ၏ ။ ငွေထုတ်ပေးမည့် စာတိုက် စာရေးတို့ကား တစ်ယောက် မျှမရောက်သေး၊ ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် နာရီဝက်ခန့် စောင့်နေသော လည်း သူတို့ ပေါ်မလာကြ။ သို့ ဖြစ်၍ လက်လျှော့ကာ ထွက်လာရလေသည်။မနက်စာစားပြီးမှ တစ်ခါလာဦးမည် ဟု အားခဲ ထား၏ ။

စာတိုက်ကြီးမှ ထွက်လာ၍ အတွင်း ဝန်ကြီး ရုံးအနီးရောက်သော အခါ

လမ်းသွားလမ်းလာ လူအပေါင်းတို့ ပြေးလွှားနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ လမ်းထဲတွင်
မော်တော် ကားတို့ကို အပြင်း မောင်းနှင်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မြင်ရသော အခါ
လေဘေး ဥဩမှု တ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို သိ ရ၏ ။ အတန်ကလေး သွားမိလျှင် လေဘေး၊
ဥဩသံကိုပင် ကြားရလေသည်။ မောင်ညွန့်မောင်က အပြင်းမောင်းကာ အိမ်သို့ ပြန်လို၏ ။
သို့သော် အပြင်းမမောင်းစေ။ ဗုံးမှန်၍ မသေ၊ မော်တော် ကား မှာ ကိ၍ သေမှာ
စိုးရသည်ဟုဆိုကာ သူ့အား ခပ်ဖြေးဖြေး မောင်းခိုင်းရလေသည်။ သေမင်းတမန် ဖြစ်သော
(ဝါ) ငှက်ဆိုး၏ အသံနှင့် တူသော ဥဩသံများ ၏ ပရောဂကြောင့် မော်တော် ကားအပေါင်း
တို့မှာ အတင်းသာ စိုင်းကြတော့၏ ။ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်မ သွားပါဘဲ ထင်မိထင်ရာ
ကျော်တက်၊ ဖြတ် တက်ကြသည်မှာ အလွန်စိုးရိမ်စရာကောင်းလေသည်။ ထိုသို့
ဥဩပေးသော အခါတွင် လမ်းစောင့် ပုလိပ် တစ်ယောက် မျှမရှိတော့ပြီ။ သူတို့လည်း
သေဘေးကိုကြောက်သော ကြောင့် ပုန်းအောင်းနေကြလေပြီ။

၁၀ မိနစ်ခန့်ကြသော အခါ နေအိမ်ရှိ မြေတွင် ဂူထဲရောက်တော့၏ ။
ကိုလှရှိန်တို့ ရောက်နှင့် ကြပေပြီ။ ရန်သူ့လေယာဉ်ပျံတို့ကား ပေါ်မလာကြသေးပေ။ ဥဩမှု
တ်သည်မှ ရန်သူ့ လေယာဉ်ပျံများ ရန်ကုန်မြို့ ပေါ်သို့ ရောက်သည့်အကြားတွင်
အချိန်အတော် ကလေး ရ၏ ။ သို့ ဖြစ်သော ကြောင့် အလန့်တကြား ပြေးလွှားရန်မလို။
စည်းကမ်းသေဝပ်စွာ ခိုအောင်းစရာနေရာများ သို့ သွားကာ ခိုအောင်းကြရကောင်းပေသည်။

ကောင်းကင်တွင် လေယာဉ်ပျံစုံသံများ ကို ကြားရသော် လည်း ဗုံးသံ၊
လေယာဉ်ပစ်အ မြောက်သံတို့ကိုကား မကြားရပေ။ နာရီပြန်တစ်ချက်ထိုးသော အခါ
ဘေးကင်းဥဩသံကို ကြားရလေသည်။

ထိုအခါကျမှ ဂူအတွင်း မှထွက်လာ၍ မနက်စာကို စားသောက်ကြရလေသည်။

၂ နာရီထိုးသော အခါ စာတိုက်ကြီးသို့ သွားကာ ငွေထုတ်ပြန်၏ ။
စာတိုက်ကြီးတွင် ငွေထုတ် နေသူ တရုတ်၊ ကုလားတို့ကား တိုး၍ မပေါက်အောင်ပင် များ ၏ ။
သူတို့နှင့် အတူ တိုးကာနေလေ သည်။ သည်တစ်ခါ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ငွေမရမချင်း၊
မပြန်ဘူးဟူသော ဇွဲမျိုး နှင့် တိုးဝှေ့ကာ စောင့်နေလေသည်။ တစ်နေ့တစ်လံ

ပုဂံဘယ်ပြေးမလဲဆိုသော စကားအတိုင်း ၃ နာရီထိုးသော အခါ မိမိထုတ်လိုသော ငွေကို ရ၏

။

စာတိုက်ကြီးမှ တိုက်ရိုက် ရုံးသို့သွား၏ ။ ရုံးသားအားလုံးပင် အတော် ပျော်ရွှင်နေကြလေ သည်။ အကြောင်းမူကား နေ့ခင်း နံနက်ခင်း တိုက်ပွဲများ တွင် ဂျန်လေယာဉ်ပျံအစင်း ၂၀ ကျော် တို့ကို ပစ်ချလိုက်သည်ဟူသော သတင်းကြောင့် ပေတည်း။ ကော့ကရိတ်တစ်ဝိုက်တွင် ရန်သူတို့ ကို မဝင်နိုင်အောင် တားဆီးထားတုန်း ဖြစ်သည်ဟု သိရလေသည်။ မော်လမြိုင်ဘက်သို့ ရန်သူများ မရောက်ကြသေး။

ရုံးမှ ပြန်ရောက်လာသော အခါ ဦးကြည်ဝင်းအား မြေတွင် ဂူသစ်အနားတွင် တွေ့ရ၏ ။ နေ့ခင်းကတိုက်ပွဲတွင် ရန်သူ့လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းကို ဖျက်ချလိုက်ပြီးနောက် မိမိလေယာဉ်ပျံအား အခြားရန်သူ့လေယာဉ်ပျံက စက်သေနတ်နှင့် ပစ်သော ကြောင့် ဓါတ်ဆီထည့်သော “တင့်” ကို မှန်၍ မြေပေါ်သို့ ဆင်းရသော လေယာဉ် ပျံစီးသူရဲအား တိုးကြောင်ကလေးမှ ရန်ကုန်သို့ ကားနှင့် ခေါ်ခဲ့ရသည်ဟု အားပါးတရ ပြောပြလေသည်။

ဥစာ စားပြီးသော အခါ ကိုလှရှိန်နှင့် စစ်၏ အခြေအနေကို ဆွေးနွေးဝေဖန်ကြလေသည်။ ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းတွင် အမေရိကန်နှင့် ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်း စစ်သားတို့ ဂျန်တို့အား ခုခံတိုက်ခိုက်တုန်း ရှိသေး၏ ။ မလေးကျွန်းဆွယ်တွင် စင်ကာပူနှင့် မိုင် ၁၀၀ခန့်အတွင်းတွင် သြစတြေးလျစစ်တပ် များ နှင့် ဂျန်တို့ တိုက်ခိုက်တုန်းရှိပေသေး၏ ။ မြန်မာပြည်တွင် ထားဝယ်ကျလေပြီ။ မြိတ်မှာ လည်း ဘာသတင်းကိုမျှ မကြားရ။ မြိတ်လည်း ရန်သူလက်သို့ရောက်ပြီဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။ ကော့ ကရိတ်တစ်ဝိုက်တွင် လည်း တိုက်နေကြဆဲပင်။

ရန်ကုန်မြို့ ကို စစ်ဘက်မှ သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်လိမ့်မည် ။ စစ်နှင့် မသက်ဆိုင်သော သူအားလုံး ဂျန်ကုန်မှထွက်ကြရမည် ဟူသော ကောလဟာလ ဖြစ်လျက်နေလေသည်။ အကယ်၍ သတင်းမှန်ပါလျှင် သားမယားတို့အား မိမိနှင့် အတူ အစိုးရပြောင်းလေရာသို့ ခေါ်သွားရမည် လော။ သူတို့အား မအူပင်မှာ ပင် ထားခဲ့ရမည် လောဟူသော ပြဿနာမှာ ပေါ်လာလေသည်။ အတူတူခေါ်သွားလျှင် ကောင်းပါ၏ ။ သို့သော် ဤသို့ အခက်အခဲနှင့်

ပြောင်းရွှေ့ရသော အခါ နုနယ်လှသေးသော ကလေးများ ကို မည် သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၍ ဖြစ်ပါမည် နည်း။ မခေါ်ဘဲထားခဲ့မည် ဆိုလျှင်လည်း မည် မျှကြာအောင် ခွဲခွာနေကြရမည် မသိ။ တစ်ယောက် သတင်းကို တစ်ယောက် မကြားသိရလျှင် မည် မျှစိတ်ဆင်းရဲရမည် နည်း။ ဤသို့သော တွေ့ :တောမူ တို့ကြောင့် စိတ်ရှုပ်လျက်သာ နေလေ တော့သည်။

ယခုအခါ တိုင်းသူပြည်သားအပေါ်တို့မှာ စစ်အတွင်း သာ

ပူပန်နေကြရလေတော့သည်။ ပြေးလွှားရမည့် အရေး ။ ပြောင်းရွှေ့ရမည့် အရေး တို့ကိုသာ တွေ့ :တော နေကြရတော့သည်။ သို့ ဖြစ် သော ကြောင့် တိုင်းရေး ပြည်ရေး ကို မစဉ်းစားနိုင်။ ၁၅ရက်နေ့ က ကော်စီအစည်းအဝေးကို ချိန်းပါ သော် လည်း အမတ်များ စုံစုံလင်လင် မရောက်သော ကြောင့် ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရလေသည်။ ဦးစောကို မြန်မာပြည်သို့ ပြန်မလွှတ်သည့်အရေး ကိုလည်း မည် သူမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပြီ။ ၃-၄ ရက်ရှိသေး အားလုံး ကုန်ကြလေပြီ။ ယခင်အခါကမူကား ဦးစောကိုဖမ်းလျှင် တိုင်းပြည်ဆူပူလိမ့်မည် ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြသော် လည်း ယခုအခါတွင် ကား ဘာသံမျှ မကြားရ။ တိတ်ချက်သား ကောင်းနေလေတော့ သည်။ ယခုအခါမှာ သူတကားအကြောင်း မတွေ့ :တောနိုင်။ သူတကာအတွက် မဆောင်ရွက်နိုင်။ မိမိအတွက်ပင် အလွတ်ရုန်းနေကြရတော့သည်။ ဗုံးမမှန်အောင်ပင် မနည်း ကြည့်ရှောင်နေကြရ သည်။ မိမိမော်တော် ကားကို အစိုးရမသိမ်းအောင်ပင် မနည်း ကြိုး စားနေကြရသည်။ မိမိသားမယားများ ချောင်ချောင်ချိချိ နေနိုင်ရန်ပင် အတော် ကြိုး စားနေရပေသည်။ ဤသို့သော အခါမျိုး တွင် တိုင်းရေး ပြည်ရေး အကြောင်း၊ ဦးစောအကြောင်း မည် သူစဉ်းစားနိုင်အံ့နည်း။ ဤအ ကြောင်းများ ကို ဦးစောသိမူကာ တိုင်းသူပြည်သားတို့အား မည် သည့်နည်းနှင့် မျှ အပြစ်တင်မည် မဟုတ်ပေ။

နေ့ခင်းက ရန်သူ့လေယာဉ်ပျံအစင်း ၂၀ ကျော်တို့အား ဖျက်ဆီးလိုက်သော ကြောင့် လား မပြောတတ်။ ကနေ့ညနေ ရန်သူ့လေယာဉ်ပျံများ ရန်ကုန်သို့ ပေါ်မလာကြ။ ယခုအချိန်အထိ ပေါ်မလာသေး။ တစ်ညလုံး ပေါ်လာလိမ့်မည် ဟူ၍ လည်း မထင်။ ကောင်းကောင်း အိပ်ရမည် ထင် ၏ ။

လဆန်း ၉ ရက်။

ညက ထင်မှတ်သည့်အတိုင်း တစ်ညလုံး ကိုဂျန်တို့ ပေါ်မလာကြသော ကြောင့် ကောင်းစွာ အိပ်ရလေသည်။

နံနက်အိပ်ရာမှထ ရန်ကုန်ဂေဇက်ကို ဖတ်သော အခါ မနေ့က ကောင်းကင်တိုက်ပွဲအကြောင်းကို သိရလေသည်။ ဂျန်လေယာဉ်ပျံ ၂၁ စင်း ဧကန်ပျက်ကျ၍ ၊ ၅ စင်းမှာ ပျက်ကျသည်ဟု ထင်ရကြောင်း၊ ၁၉ စင်းမှာ အတော် ပင်ထိခိုက်သွားသော ကြောင့် မိမိတို့၏ ဌာနသို့ ပြန်ရောက်လိမ့်မည် မထင်ကြောင်းတို့ကို ဖတ်ရသော အခါ အတော် ပင် အားတက်မိလေသည်။ သတင်းစာဖတ်နေခိုက် ကိုလှူရှိန်တို့၏ တူ ကောလိပ်ကျောင်းသား “အတင် ” ပေါ်လာ၏ ။ အားလုံးဝိုင်းကာ မနေ့က အတော် နာသွားသော ကြောင့် ရန်သူလေယာဉ်ပျံ များ ယနေ့ရန်ကုန် သို့လာလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ပြောသော အခါ အတင်က သည်လို အထင်မကြီးနဲ့ အုံး ဦးလေးရဲ့ ၊ တော် တော် ကြာ သူတို့ပေါက်လာမှဖြင့် စိတ်ပျက်နေရအုံးမယ်ဟု ဆိုလေသည်။

ဤသို့ပြောဆို၍ စကားမဆုံးခင်ပင် ငှက်ဆိုးသံနှင့် အတူ လေဘေးဥဩသံကို ကြားရသော အခါ အိန္ဒြေမပျက် ဂူအတွင်းသို့ ဆင်းကြလေသည်။ ယခင်က ဥဩသံကိုကြားလျှင် ဂူအတွင်းသို့ ကပြာကရာ ကတိုက်ကရိုက် ပြေးဆင်းလေ့ရှိသော်လည်း ယခုမူကား ကျင့်သားရနေပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် အိန္ဒြေရရပင် ဂူအတွင်းသို့ ဆင်းကြလေသည်။

ဂူအတွင်းရောက်သော အခါလည်း ထွေရာလေးပါး စကားကောင်းနေကြသည်။ လေယာဉ်ပျံများ အကြောင်းကိုပင် သတိမရကြပေ။ ယခင်အခါကမူကား လေယာဉ်ပျံတို့၏ အသံကိုသာလျှင် နားစွင့်ကာ ထောင်နေပြီးလျှင် စိတ်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်နှင့် နေကြလေသည်။ ကောင်းကင်တွင် လေယာဉ်ပျံတို့၏ တရှိန်တည်းထိုးဆင်းသော အသံ၊ တရှိန်တည်းထိုးပြီး တက်သွားသော အသံ၊ စက်သေနတ်တို့၏ အသံများ ကို ကြားနေရလေသည်။ အတော် ဝေးဝေးမှ လေယာဉ်ပျံပစ် အမြောက်သံများ ကိုလည်း ကြားရ၏ ။ ဗုံးပေါက်ကွဲသော အသံတို့ကိုကား မကြားရပေ။ ဤသို့ ထောက်ခြင်းအားဖြင့်

ကောင်းကင်တွင် တိုက်လေယာဉ်ပျံအချင်းချင်း လိုက်ကြ၊ ပြေးကြ၊ ပစ်ကြ၊ ခတ်ကြ လုပ်နေကြောင်း သိရလေသည်။ မနေ့ကတိုက်ပွဲမှာ ရန်ကုန်အပြင်ဘက်တွင် ဖြစ်၏ ။ ယနေ့တိုက်ပွဲမှာ ရန်ကုန်မြို့ ပေါ်မှာ ပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဗုံးများ မကျသော ကြောင့် ဝမ်း မြောက်ရလေတော့သည်။ ၁၀ နာရီ ၁၀ မိနစ်ခန့် အခါက လေဘေးဥဩမှု တိရာ ၁၁ နာရီခွဲမှ ဘေးကင်းဥဩသံကို ကြားရလေသည်။

ရန်သူတို့သည် မယုံရ။ မနေ့ကကဲ့သို့ နောက်တစ်ကြိမ် လာချင်လာပေဦးမည် ။ သူတို့ မလာခင် မြန်မြန်မနက်စာစားမှ တော် မည် ဟုဆိုကာ နံနက်စာကို စားကြလေသည်။ ဤအခါမျိုး တွင် လုပ်ရန်ရှိသော ကိစ္စများ ကို မြန်မြန်ထက်ထက်လုပ်မှ နေရာတကျ ဖြစ်ပေမည် ။ ရှေး အခါကလို အချိန်ကိုဖြုန်းနေ၍ မ ဖြစ်တော့ပေ။

နံနက်စာစားသောက်ပြီးနောက် ရုံးသွားအံ့ဟု မော်တော် ကားပေါ်တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နက် လေဘေးဥဩသံကို ကြားရပြန်၏ ။ မြေပူအတွင်း ၊ ဆင်းကြရပြန်၏ ။ လက်ဦးတစ်ကြိမ်တုန်းက ကဲ့သို့ပင် ဆေးလိပ်၊ စီးကရက်သောက်ရင်း စကားတပြောပြောနှင့် နေကြလေသည်။ ကောင်းကင် တွင် ကား တိမ်ခိုး တိမ်တိုက်များ ကင်းစင်၏ ။ လေယာဉ်ပျံတို့၏ အသံများ မှာ လည်း ဆူညံနေလေသည်။ ယခုအခါတွင် ရန်ကုန်တွင် ရှိနေကြသော သူတို့ကား လေဘေးဥဩကို မူ တိ သော် ဂူအတွင်း ၊ဆင်း၍ နေကြ၏ ။ သူတို့ကား ယခင်ကကဲ့သို့ ကြောက်အားမပိုတော့ပြီ။ သူတို့၏ သဘောထားမှာ ရန်သူလေယာဉ်ပျံများ လာလျှင် ဂူအတွင်း ဝင်မည် ။ ဂူပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ဗုံးကျ၍ သေလျှင်လည်း ကံအတိုင်းပင် ဖြစ်၏ ။ လူပေါ်သို့ မကျလျှင် ကိစ္စမရှိ။ လေယာဉ်ပျံများ ထွက်ခွာ သွားသော် မိမိတို့ လုပ်ကိုင်စရာရှိသည်ကို လုပ်မည် ။ ဤအတိုင်း သဘောထားကာ သွားလာနေ ထိုင် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြလေသည်။

၁ နာရီအချိန်မှ လေဘေးဥဩမှု တိရာ၊ ၂ နာရီခွဲခါနီး မှ ဘေးကင်းဥဩမှု တိလေသည်။

ယနေ့ ၁ နာရီအချိန်တွင် အတွင်း ဝန် ဦးကျော်၏ အခန်း၌ အရေး ကြီးသော အစည်းအဝေးရှိ ၏ ။ ယခုအချိန်ကား ၂ နာရီပင် ခွဲနေလေပြီ။ အစည်းအဝေးကို ၃

နာရီထိုးပြီးမှ လုပ်ရတော့မည် ။ ဤ ခေတ်ဆိုးကြီးအတွင်း ၊ မည် သည့်ကိစ္စကိုမျှ အချိန်မှန်မှန် မလုပ်ရ။ ဖြစ်သလို ဆောင်ရွက်သွားကြရ တော့သည်။

ရုံးသို့ ရောက်သော အခါ ၃ နာရီထိုးနေလေပြီ။ ဦးကျော်ပင် ရုံးသို့ မရောက်သေး။ အစည်း အဝေးမှာ မည် မူကြာမည် နည်း။များ စွာ မကြာပါစေနှင့် ဟု ဦးတင့်ဆွေနှင့်တူ ဆုတောင်းကြကုန်၏ ။ ယနေ့ စနေနေ့ ဖြစ်သော ကြောင့် ၄ နာရီထိုးသော် သင်္ဘောနှင့် သားမယားများ ရှိရာ မအူပင်သို့ သွားရမည် ။ ဦးတင့်ဆွေမှာ လည်း သူ၏ သားမယားများ ရှိရာ မော်ဘီ (တိုက်ကြီး)သို့ ခပ်စောစောပင် သွားလိုသည်။ သို့ ဖြစ်သော ကြောင့် အစည်းအဝေး မြန်မြန်ပြီးပါစေဟု ဆုတောင်းကြလေ သည်။ ယနေ့ စနေနေ့ ဖြစ်သော ကြောင့် ၄ နာရီထိုးသော် သင်္ဘောနှင့် သားမယားများ ရှိရာ မအူပင်သို့ သွားရမည် ။ ဦးတင့်ဆွေမှာ လည်း သူ၏ သားမယားများ ရှိရာ မော်ဘီ (တိုက်ကြီး) သို့ ခပ်စောစောပင် သွားလိုသည်။ သို့ ဖြစ်သော ကြောင့် အစည်းအဝေး မြန်မြန်ပြီးပါစေဟု ဆုတောင်း ကြလေသည်။

၃ နာရီနှင့် ၁၅မိနစ်အချိန်တွင် အစည်းအဝေးကို ကျင်းပလေသည်။ အစည်းအဝေးရှည် မည် စိုးသော ကြောင့် စကားများများ မပြောကြ။ လိုရင်းလောက်ကိုသာ ပြောကြသော ကြောင့် ၄ နာရီ တွင် အစည်းအဝေးပြီးသွား၏ ။ မအူပင်သို့ သွားမည့် သင်္ဘောမှာ ၄ နာရီတွင် ထွက်မည် ။ ယခုလည်း ၄ နာရီထိုးပြီ။ သင်္ဘောဆိပ်သို့ အနည်းဆုံး ၁၀ မိနစ်ခန့် သွားရမည် ။ သင်္ဘောမီပါဦးမည် လော။ ရန်သူလေယာဉ်ပျံများ လာသော ကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရလေသည်ဟု သူတို့ကို စိတ်ဆိုးမိလေသည်။ သို့သော် စိတ်ဆိုးနေ၍ မ ဖြစ်။ သင်္ဘောကို မီလိုမီတြား သွား၍ ကြည့်လေဦးမည် ဟု စိတ်ကူးကာ မော်တော် ကားကို အမြန်အမောင်းခိုင်းကာ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏ ။ အိမ်သို့ဝင်ကာ မအူပင်သို့ ယူသွားရန် ပြင်ထားသော ပစ္စည်းများ ကို ယူရန်ပင်အချိန်ပင်မရ။ အဝတ်အထည်ကိုယ် တစ်ခုနှင့် သာ ထွက်လာခဲ့ရလေသည်။

ကံအားလျော်စွာ သင်္ဘောဆိပ်သို့ ရောက်သော် သင်္ဘောမခွာသေး။ သင်္ဘောထဲသို့ အတင်းပြေးဆင်းရတော့၏ ။ သင်္ဘောထဲလည်းရောက် သင်္ဘောလည်း

ဆပ်ကမ်းမှခွာလေတော့ သည်။ သင်္ဘောတစ်ခုလုံး ခရီးသည်များ နှင့် ကြပ်နေသော ကြောင့် ထိုင်စရာ တစ်ကွက်မှမရှိ။ ရပ်ပြီး လိုက်ရန်သာ နေရာရှိတော့သည်။ ရပ်ပြီးလိုက်ရန်နေရာပင် ကောင်းသော နေရာတွင် မရ။ သင်္ဘော အောက်ထပ် ဘွိုလ်လာနားတွင် ဖြစ်သော ကြောင့် ကောင်းကောင်းရပ်တည်၍ မရ။ အတက်အဆင်း လူများ ကို ခဏခဏ ရှောင်တိမ်းပေးနေရလေသည်။ ဤခေတ်မျိုး တွင် ဖြစ်သလိုသာ သွားလာရပေ မည် ။ ညည်းညူနေလည်း အကျိုး မရှိ။

တွံတေးအလွန် သုံးလေးမိုင်ခန့်သို့ ရောက်သော အခါ တူးမြောင်းထဲတွင် ရေနည်းနေသော ကြောင့် သင်္ဘောမှာ ဆက်လက်၍ မသွားနိုင်တော့ပြီ။ ကမ်းဘေးတွင် ဆိုက်ကပ်ထားရ၏ ။ ရေတတ် လာသည်တိုင်အောင် စောင့်နေရပေဦးမည် ။ မြန်မြန်ရောက်လိုမှ အနေး ဖြစ်ရလေတော့သည်။ မစ္စ တာချာကရာဘတီနှင့် မစ္စတာအာရားတို့မှာ လည်း အတော် စိတ်ပျက်ကြ၏ ။ သူတို့ ၂ ယောက် နှင့် တစ်သင်္ဘောတည်းစီး၊ တစ်ခရီးထဲသွားသူများ ပေတည်း။ သူတို့လည်း သားမယားတို့အား ပို့ထားရာ မအူပင်သို့ သွားမည့် သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

တစ်နာရီခန့်ကြာမှ တွံတေးတူးမြောင်းမှ ထွက်ရလေသည်။ မအူပင်သို့ သင်္ဘောအရောက် နောက်ကျပေလိမ့်မည် ။ သင်္ဘောထဲတွင် ခရီးသည်အပေါင်းကိုလည်း တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် အသိအကျွမ်း ဖြစ်သွားကြကုန်၏ ။ တရုတ်၊ ကုလား၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ မည် သူမဆို ရန်သူ့ဗုံးအတွက် ညှာတာထောက်ထားကြလေသည်။ မောက်မာခြင်း၊ ခက်ထန်ခြင်း ကင်းကြကုန် ၏ ။ ဤကား ဂျပန်ဗုံးများ ၏ ကျေးဇူးတစ်မျိုး ပေတည်း။

မအူပင်သို့ရောက်သော အခါ ၁၁ နာရီထိုးပြီ။ သားသမီးတို့လည်း အိပ်ကုန်ကြပြီ။ ၁၂ နာရီ ထိုးခါနီး မှ ညစာစားသောက်ရ၏ ။ အဆာလွန်နေပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် ကောင်းကောင်းမစားနိုင်။

ပုလိပ်မင်းကြီး၏ လက်မှတ်ကို မရထားသော သူတို့၏ မော်တော် ကားများ ကို ရန်ကုန်ပုလိပ် များ က စစ်ဘက်တွင် အသုံးပြုရန်အတွက် လိုက်၍ သိမ်းနေသည်။ မိမိ၏ မော်တော် ကားကို သိမ်း မည် စိုးသော ကြောင့် အတော် သတိထားကာ

ရှောင်နေရလေသည်။ ပုလိပ်မင်းကြီးထံ စာတင်ထား သော်လည်း ယခုထက်တိုင် ပုလိပ်မင်းကြီးအမိန့်စာကို မရသေး။ ကနေ့ည စိတ်ချလက်ချ အိပ်ရမည် ။ သာဓု၊ သာဓု။

၂၅၊ ၁၊ ၄၂။

လဆန်း ၁၀ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့။

အိမ်ကို ဗုံးမှန်သည်မှာ ၂၅.၁၂.၄၂ နေ့က ဖြစ်သော ကြောင့် ယနေ့ တစ်လတိတိရှိပြီ။

တစ်နေ့ကရော၊ မနေ့ကရော ရန်သူလေယာဉ်ပျံတို့ တစ်နေ့လျှင် ၂ ကြိမ်တိုင်တိုင် ရန်ကုန်သို့ လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ရန်ကုန်မှ တိုက်လေယာဉ်ပျံတို့က ထွက်၍ ခုခံကြ သော ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ ပေါ်သို့ ဗုံးများ မကျေချ။ ယနေ့လည်း ရန်ကုန်သို့ လာသေးသလား မပြောတတ်။ ဤမအူပင်မြို့ တွင် ကား အေးချမ်းလှပေ၏ ။ လေယာဉ်ပျံအသံကိုလည်း မကြားရ။ လေဘေးဥဩသံကိုလည်း မကြားရ။ စစ်အကြောင်းကိုလည်း ဆွေးနွေးခြင်းမပြုကြ။ အလွန်တရာမှ စိတ်ချမ်းသာပေသည်။

ရန်ကုန်နှင့် မအူပင်မှာ မိုင် ၅၀ ခန့်မျှဝေးကွာသော လည်း မိုင် ၅၀၀ မျှ ဝေးကွာသည်ဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။ လေယာဉ်ပျံသံ၊ ဥဩသံတို့ကို နာရီနှင့် အမျှ ကြားနေရသော ကြောင့် ပြေးနေရ၊ လွှားနေရသော ရန်ကုန်မြို့ တွင် ၆ ရက်ခန့် နေရပြီးနောက် ထိုအသံတို့ကို မကြားရ သော နေရာ၌ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသော သားသမီး၊ ဇနီး၊ ဆွေမျိုး တို့နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တစ်ရက်တာမျှ နေရသည်မှာ လောကနိဗ္ဗာန်ဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။ သားသမီး ဖြစ်ကြသော မောင်မွေး၊ မမွေးတို့ မှာ လည်း ကွဲကွာနေသော ဖခင်နှင့် ပြန်တွေ့ ရသော အခါ ဝမ်းသာ၍ မဆုံးတော့ပြီ။

မောင်မွေးသည် သူ၏ သုံးဘီးစက်ဘီးပေါ်တွင် သုံးပုံဖဲ သစ်သားချပ်ကလေးများ ကို တင်ဆောင်ယူလာပြီးလျှင် ဗုံးကျ၍ ထိခိုက်သော လူနာတွေ ဖြစ်သည်၊ ဆေးကုပေးပါဟုဆိုကာ က စားလေသည်။ ကလေးများ မှာ ရှာရှာဖွေဖွေကစားတက်ပလေဟူ၍ လည်း မဆိုသာ။ ခေတ်အလိုက် ကစားခြင်း ဖြစ်သော

ကြောင့် ခေတ်မီသော ကလေးဟု ဆိုရပေမည် ။

ညနေသုံးနာရီခန့် အချိန်တွင် တနင်္ဂနွေ ဂေဇက်ကိုဖတ်ရ၏ ။ မနေ့က တိုက်ပွဲတွင် ရန်သူမှ ကြိတ်ကလေးယာဉ်ပျံ ၇ စင်းစလုံးကို ပစ်ချလိုက်ရုံမျှမက တိုက်လေယာဉ်ပျံ ၉ စင်းတို့ကိုလည်း ပစ် ချလိုက်သည်ဟု ပါလာသော ကြောင့် ဝမ်းမြောက်အားတက်မိတော့သည်။

ညနေစောင်းတွင် မြစ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် မြင့်နှင့် အတူ လမ်းလျှောက်ကြလေသည်။ လေညှင်းခံထွက်ကြသူ ကုလား၊ မြန်မာ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီးများ နှင့် ပြည့်နှက်လျက်နေလေသည်။ မအူပင်ကား ရှေးနှင့် မတူ၊ အလွန်ပင်စည်ကားလျက်နေလေပြီ။ အချို့ သော ဧည့်သည်ကုလားများ သည် မြစ်ကမ်းခြေတွင် ဝိုင်းများ ဖွဲ့ကာ အပျော်တမ်းဖဲရိုက်ကစား နေကြလေသည်။ ရန်ကုန်တွင် ရှိနေကြသော ကုလားများ ဤသို့ကစားနိုင်ကြပါမည် လော။

အစိုးရအရာရှိများ နေထိုင်ရာဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကြသော အခါ ထိုအပိုင်းတွင် နေထိုင်ကြသော အရာရှိသားမယားအပေါင်းတို့သည် ကျေကျနပ်နပ်နေထိုင်လျက် ရှိနေကြသည် ကို မြင်ရလေသည်။ ရှေးနှင့် မတူတော့ပြီ။ ရှေးအခါက ရန်ကုန်မှာ နတ်ဘုံနတ်နန်းဟုထင်၍ မအူပင် ကဲ့သို့ ခြင်ပေါသော မြို့ ကို ငရဲပြည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့ကြသော် လည်း ယခုအခါတွင် မူကား ရန်ကုန်မှာ ငရဲပြည်နှင့် တူနေလေပြီ။ မအူပင်မှာ နတ်ပြည်နှင့် တူနေလေပြီ။ ရှေးက အရာရှိများ ကို ရန်ကုန်သို့ ပို့လှောင် များ စွာ ဝမ်းမြောက်ကြကုန်၏ ။ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရစေရန် ကြိုး စားကပ်ရပ်ကြကုန်၏ ။ ယခုမူကား ရန်ကုန်သို့ မပြောင်းရစေရန် ကြိုး စား ကပ်ရပ်ကြကုန်၏ ။ ရှေးအခါက မအူပင်သို့ ရောက်နေသော အရာရှိတိုင်းသည် မအူပင်မှ ပြောင်းရပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့ကြ၏ ။ ယခုအခါတွင် ကား မအူပင်မှ မပြောင်းရပါစေနှင့် ဆုတောင်းနေကြပေလိမ့်မည် ။

၇ နာရီ ၁၅ မိနစ်တွင် စစ်သတင်းကို နားထောင်သော အခါ မော်လမြိုင် ဘက်ဆီတွင် ခုခံနေ သေးကြောင်း၊ ယနေ့နံနက်တွင် ရန်ကုန်၌ လေဘေးဥဩမှု တ်သော

လည်း ရန်သူလေယာဉ်ပျံများ မရောက်လာကြဟု သိရှိရလေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၂ ရက်ကတိုက်ပွဲများ တွင် ဂျပန်တို့ အတော် အထိနာသွားသော ကြောင့် မလာဝံ့ကြဟန်တူလေသည်။ နောင်မည် သို့ ဖြစ်ဦးမည် မသိ။

ယခုအခါ ဦးစောအကြောင်း မေကုန်ကြလေပြီ။ သတင်းစာများ တွင် လည်း မဖတ်ရတော့ပြီ။ သူ့အကြောင်း ပြောဆိုကြသည်ကိုလည်း မကြားရတော့ပြီ။ ဦးစောသာ ဤအကြောင်းကိုသိမူကား ဝမ်းနည်းအားငယ်ပေလိမ့်မည် ။ သို့သော် မည် သို့မျှမတတ်နိုင်။ တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင်တို့၏ သွားရာလမ်းကို သွားရခြင်းမျှဖြစ်၏ ။

တိုင်းရေး ပြည်ရေး ဇာတ်ခုံတွင် ဦးစောဝင်စေ။ ဆာပေါ်ထွန်းထွက်စေ။

၂၆၊ ၁၊ ၄၂။

လဆန်း ၁၁ ရက်။

မအူပင်မှ နံနက် ၆ နာရီထွက်သော သင်္ဘောနှင့် လိုက်၏ ။ ပထမတန်းထဲတွင် လူများ ပြည့် နေသော ကြောင့် အပြင်ဘက် ကုန်းပတ်ပေါ်မှပင် လိုက်လာလေသည်။ သင်္ဘော ၁၄ ပဲသာ ကျ၏ ။ ဤကဲ့သို့သော ခေတ်ဆိုးကြီးထဲတွင် ပိုက်ဆံသက်သာလေ ကောင်းလေပင်။ ထိုင်၍ လိုက် လာရန် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို တမတ်ပေး၍ ငှား၏ ။ အတော် နေရာကျလေသည်။ မနီး မဝေးတွင် ဦးချစ်မောင်တို့သားအဖလည်း ပါလာကြလေသည်။ သူလည်း ပထမတန်းတွင် နေရာမ ရသော ကြောင့် အပြင်ဘက်က လိုက်လာကြ၏ ။ တစ်လမ်းလုံး စစ်အခြေအနေအကြောင်းသာ ပြော ကြား၍ လာကြကုန်၏ ။ အရေး အကြောင်းရှိလျှင် မည် သို့ပြေးမည် သို့ပြောင်းရမည့် အကြောင်းတို့ကို ဆွေးနွေးကြကုန်၏ ။ အစိုးရအမှု ထမ်းမှား ဖြစ်ကြသော ကြောင့် ထင်သလို၊ စိတ်ကူးပေါက်သလို စီမံ ၍ အ ဖြစ် အစိုးရက စီမံသည့်အတိုင်း မီးဆင်ကိုကြည့်၍ ကရပေလိမ့်မည် ။ လွတ်လပ်ခွင့်ကား အနည်းငယ်မျှ မရှိပေ။ ထားဝယ်မှထွက်ပြေး လာခဲ့ကြသော အစိုးရ အရာရှိအချို့ တို့၏ အကြောင်းများ ကို ကြားသိရသမျှ ဖောက်သည်ချကြလေသည်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လျှင် မော်သမြိုင်ကျပြီဟူ၍ များ ကြားမည် လားဟု တထင့်ထင့်နှင့် လိုက်ပါလာကြရလေသည်။ အတော် ပင်အားငယ် ပူပန်မိ ကြကုန်၏ ။

တွံတေးတူးမြောင်းထဲသို့ ဝင်သော အခါ ၁၀ နာရီခွဲနေလေပြီ။ ဦးချစ်မောင် တို့သားအဖတွင် ပါလာသော ထမင်းဟင်းတို့ကို ကပ်စားလေသည်။

တူးမြောင်းထဲရောက်ကာမှ ဟိုနေရာတွင် ရပ်ခိုင်း၊ သည်နေရာတွင် ရပ်ခိုင်းနှင့် သင်္ဘောမှာ ရန်ကုန်သို့ တော် တော် နှင့် မရောက် နိုင်။ ၂ နာရီခွဲပြီးမှသင်္ဘော ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်တော့၏ ။ သင်္ဘောဆိုက်သော အချိန်တွင် လေဘေးဥဩမမှု တိပါစေနှင့် ဟူ၍ သာ ဆုတောင်းရလေသည်။ ဆုတောင်းသည့်အတိုင်းပင် လေ ဘေးဥဩ မမှု တိ။ ဆုတောင်းပြည့်၏ ။

သင်္ဘောဆိပ်မှ တိုက်ရိုက်ပင် ရုံးသို့သွား၏ ။ ရုံးရောက်သော အခါ မော်လမြိုင်မှ အရာရှိအချို့ ကို လွတ်လပ်ရာအရပ်သို့သွားနိုင်ပြီဟု ဆိုင်ရာက သွားခွင့်ပြုလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင့် ကြားသိရလေသည်။ မော်လမြိုင်ကျတော့မည် လော။ မော်လမြိုင်မှ ဘီလူးကျွန်း ကွမ်းရိုက်ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြသော ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမ၊ ဆွေမျိုး အပေါင်းတို့အတွက် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိ၏ ။ သို့သော် မည် သို့မျှမတတ်နိုင်။ ကံအကြောင်းကိုသာ အောက်မေ့ရတော့သည်။

သတင်းစာတွင် လည်း သင်္ဂလားပင်လယ်အော်ထဲ၌ ကုန်သင်္ဘော ၂ စင်းတို့ကို ရန်သူတို့က နှစ် မြှုပ်လိုက်ကြောင်း ပါလာ၏ ။ အခြေအနေမှာ တစ်နေ့တစ်ခြား ဆိုးရွား၍ သာ လာလေတော့ သည်။ မည် မျှကြာအောင် ဤသို့ ဖြစ်နေဦးမည် နည်း။ မည် သည့်အခါတွင် ရန်သူတို့ကို အောင်မြင် မည် နည်း။

ရုံးမှဆင်းသော အခါ ရန်သူများ မော်ချီဘက်မှလည်း ချီတက်တိုက်ခိုက်နေပြီဟု သတင်းသုံး သံကြားရ၏ ။ မည် သို့ ဖြစ်ဦးမည် မသိ။

မနက်က လေဘေးဥဩ ၂ ကြိမ်တိုင်တိုင်ပေးသည်ဟု ကိုလှရှိန်ပြော၍ သိရလေသည်။ ထို အချိန်က (မအူပင်-ရန်ကုန်) သင်္ဘောထဲတွင် ရှိသေး၏ ။

ဥစာကို ကိုလှရှိန်တို့လင်မယားနှင့် စားသောက်နေခိုက် ပြည်လမ်းနှင့် ပြည်ထောင်စုရိပ် သာလမ်းဖြတ်ရာ လမ်းအလယ်တည့်တည့်တွင် ကွန်ကရစ်ဖြင့်

လုပ်ထားသော ပုလိပ်လမ်းပြရာ ခုံမြင့်ကလေးကိုတိုက်ကာ မော်တော် လော်ရီတစ်စင်းမှာ က်သော အသံကိုကျယ်လောင်စွာ ကြားရ လေသည်။ ဒေါ်လှရှိန်မှာ ဗုံးကွဲသံ ထင်မှတ်၍ အတော် ပင်လန့်ဖျပ်၍ သွား၏ ။ မော်တော် လော်ရီ မှာ က်ကြောင်းသိမှ အတော် စိတ်အေးသွားရှာ၏ ။ ဤခုံမြင့်ကလေးကိုတိုက်ကာ မှာ က်သော မော်တော် ဘတ်၊ မော်တော် ကား၊ မော်တော် လော်ရီများ အတော် များ ပြီ။ မီးထိန်အောင် ထွန်းရသော ခေတ်တွင် ဤခုံမြင့်မျိုး မှာ ကိစ္စမရှိသော်လည်း မှာ င်ချထားသော ညများ တွင် ကား မော်တော် ယာဉ်တို့အား များ စွာ မှ ဘေးတွေ့ စေတတ်လေသည်။ ဤခုံမြင့်မျိုး ကို ဖျက်ပစ်သင့်လေ ပြီ။ ပုလိပ်များ မှာ အခြားအလုပ်များ ကိုလုပ်နေရသော ကြောင့် ဤကိစ္စမျိုး ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ပေ။

ညစာစားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကောင်းကင်တွင် လေယာဉ်ပျံတို့၏ အသံများ ကို ဆူညံ စွာ ကြားရ၏ ။ ကိုယ့်ဘက်က လေယာဉ်ပျံလော၊ သူ့ဘက်က လေယာဉ်ပျံလောဟု မသိရ။ အသာ နားထောင် နေကြရလေသည်။ ဤသို့ နားထောင်နေခိုက်မှာ ပင် လေဘေးဥဩသံကို ကြားသော ကြောင့် နေရာမှထကာ မြေဂူထဲ ဆင်းကြလေသည်။ ဂူအတွင်း ၊ စကားတပြောပြောနှင့် နေကြကုန်၏ ။ ကြောက်စိတ် လန့်စိတ်လည်း များ စွာ မရှိတော့ပြီ။

များ မကြာမီပင် ခုံးခုံးခိုင်းခိုင်းဟူသော အသံများ ကို ကြားရ၏ ။ အမြောက်သံလော၊ ဗုံးပေါက် ကွဲသံလော ဟူ၍ သာ ခွဲခြား၍ မရ။ အဝေးကြီး၌ ကျသည်ဟူ၍ ကား သိရှိကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် များ စွာ ထိတ်လန့်ခြင်း မ ဖြစ်ကြချေ။ အနီးအနားတွင် ကျမည် ဖြစ်မှုကား မကြောက်ဘဲ နေပါမည် လော။

၁၀ နာရီထိုးပြီးမှ ဘေးကင်းဥဩကို ကြားရလေသည်။ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် မြေပဲယိုတို့ ကို စားသောက်ကြရင်း စစ်၏ အခြေအနေအကြောင်းကို ဆွေးနွေးပြောဆိုကြ၏ ။ အားတက်စရာ များ စွာ မရှိ။ သထုံနယ်မှ အရာရှိများ ကိုပင် လွတ်လပ်ရာသို့ သွားနိုင်ပြီဟု ဆိုင်ရာက အမိန့်ရှိ ကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ဟုတ်မဟုတ်မသိရသေး။ အကယ်၍ ဟုတ်မှုကား အခြေအနေမှာ များ စွာ မလှတော့ပြီ။ ပြေးလွှားရန် အကြောင်းများ ကို

ဆွေးနွေးကြလေသည်။ သို့သော် အစိုးရက မည်သို့မျှ အမိန့်မပေးသေးသော ကြောင့် မည်သို့မျှ မစီမံတတ်ကြပေ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မချနိုင်ကြဘဲ အစည်းအဝေးကို ၁၂ နာရီအချိန်တွင် အဆုံးသတ်ကြလေသတည်း။

မနက်ဖြန်မည်သို့ ဖြစ်ဦးမည်နည်း။

စောင့်ကြည့်ကြဦးစို့။

၂၇၊ ၁၊ ၄၂။

လဆန်း ၁၂ ရက်။

ညွန့်မောင်၊ တင်အံ့၊ မဟာရန်တည်းဟူသော တပည့်ကျော် သုံးယောက်တို့သည် စွန့်ခွာ၍ မသွားကြ။ စွဲစွဲမြဲမြဲပင် ရှိနေကြလေသည်။ သူတို့ဂုဏ်အတိုင်း တည်းကြပေ၏။ ဆိုးတူ ကောင်းဖက် နေကြမည် သူတို့တည်း။ ကောင်းလျှင်နေမည်၊ ဆိုးလျှင် ပြေးမည် ဟူသော တပည့်အစားထဲက မဟုတ်ကြပေ။

သူတို့တစ်တွေ ကိုယ့်အကျိုးကို ကြည့်လျှင် သူတို့၏ အကျိုးကိုလည်း ကိုယ်က ကြည့်ရပေမည်။ မဟာရန်၏ သားမယားတို့ကား ဘင်္ဂလားတွင် ရှိနေကြကုန်၏။ သူတို့အတွက် ပူပင်စရာမရှိ။ ပြေးလွှားစရာရှိလျှင်လည်း အတူတူပင် ပြေးလွှားနိုင်လေသည်။

တင်အံ့ကား သူတို့ကဲ့သို့ လွတ်လပ်သူမဟုတ်။ သူ၏ မယားနှင့် သားသမီး ၅ ယောက်တို့ အတွက် ကြည့်ရပေဦးမည်။ သူတို့အား မအူပင်တွင် ပို့ထားရမှာ ကလည်း သူတို့အတွက် နေစရာ မရှိ။ အကယ်၍ အေးချမ်းသည့်တိုင်အောင် ရန်ကုန်တွင် နေကြဟုဆိုလျှင် နေကြမည် ကား မလွဲပေ။ သို့သော် အရေး ကြုံလာ၍ ပြေးရလွှားရမည် ဖြစ်မူ အရွယ်မရောက်သေးသော သားသမီး ၄၊ ၅ ယောက်နှင့် မည်သို့ပြေးလွှားနိုင်ပါအံ့နည်း။ ယခုအခါ သူတို့အတွက် စီမံမှ တော်မည် ဟု တွေးမိသည့်အတိုင်း တင်အံ့နှင့် တိုင်ပင်၏။ မန္တလေးသို့ မီးရထားသွားနေခိုက် သူတို့အား မန္တလေးသို့ ပြန်လွှတ်ထားရလျှင် ကောင်းပေမည်။ နောင် အေးအေးချမ်းချမ်းရှိသော အခါကျမှ ပြန်၍ လာရန် ဖြစ်၏။ သူတို့သွားဖို့ စရိတ်အလုံအလောက် ပေးလိုက်မည်။

သူတို့စားသောက်ဖို့လည်း အတော် အသင့် ပေးလိုက် မည် ။ ဤအကြံကို တင်အံ့သဘောတူ၏ ။ မနက်ဖြန် မန္တလေးသို့သွားရန် ပြင်ဆင် ပေးတော့ဟု ပြောလိုက်၏ ။ ဤသို့ မစီမံလျှင် နောင် သူတို့ဆင်းရဲမှု နှင့် တွေ့ကြုံပါက ကိုယ့်ပယောဂနှင့် ကင်းမည် မဟုတ်။ သူတို့က ကိုယ့်အပေါ်တွင် ကောင်းလျှင် ကိုယ်ကလည်း သူတို့အပေါ်တွင် ကောင်းရပေမည် ။

ဥကလာသော ရန်သူလေယာဉ်ပျံတို့သည် ဗုံးများ ကိုချ၍ မသွား၊ ကာတွန်းရုပ်ပုံစာရွက် များ ကိုချ၍ သွားလေသည်။ ကာတွန်းပေါင်း လေးမျိုး မျှ မြင်ရလေသည်။ အင်္ဂလိပ်ကို ဝက်ရုပ်ကဲ့သို့ ဆွဲထားပြီးလျှင် မြန်မာအဝတ်အစားနှင့် လူသုံးယောက် က လိုက်၍ နေသော ပုံ၊ အင်္ဂလိပ်အား ဘီလူး အသွင် ရေး ဆွဲထားသော ပုံ၊ သုံးရောင် ချယ်အလံကြီးကို ရှေ့ကထမ်း၍ ချီတက်လာသော မြန်မာများ ၏ ပုံနှင့် အာဇာနည်တို့၏ ပုံများ ကို ရေး ဆွဲထားလေသည်။ သုံးရောင် ချယ်အလံကြီးနှင့် ပုံထိပ်က အင်္ဂလိပ်များ ကို မောင်းထုတ်ကြ၊ လွတ်လပ်ရေး တပ်ကြီးကို ဝင်ကြပါဟု ပါလာလေသည်။ ဤကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ဂျပန်တို့လက်အောက်သို့ ရောက်သွားသော နယ်များ တွင် မြန်မာတို့ အား လက်နက်ပေးပြီးလျှင် နောင် အင်္ဂလိပ်တပ်များ နှင့် တိုက်ရသည့်အခါ မြန်မာများ ကို ရှေ့က ထား၍ တိုက်ပေလိမ့်မည် ။ ထိုနယ်များ မှ မြန်မာတို့ကား မည် သို့ ဖြစ်ကြဦးမည် မသိ။ မော်လမြိုင် ဘီလူးကျွန်းတွင် တိမ်းရှောင်နေကြကုန်သော ညီအစ်ကို ဆွေမျိုး တို့အတွက် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိ၏ ။ သို့သော် မည် သို့မျှမတတ်နိုင်။

မော်လမြိုင်အကြောင်း မည် သို့မျှမကြားရ။ တနင်္သာရီခရိုင်စစ်စခန်းမှာ မည် သို့မျှမထူးခြား ဟူ၍ သာ သာမန်အားဖြင့် သိရလေသည်။ ဈေးစကားတို့ကား အမျိုး မျိုး ဖြစ်နေ၏ ။ မော်လမြိုင်တွင် လူတစ်ထောင်ခန့်သာရှိတော့သည်ဟူ၍ လည်း ဆိုကြကုန်၏ ။ အံ့ဖွယ်မရှိ။ ဤသို့သော အခါမျိုး တွင် တစ်ထောင်မျှရှိသေးသည်ပင် တော် လှပေ၏ ။

ရန်ကုန်မှာ လည်း အထက်အညာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသူတို့ အလွန်တစ်ရာမှ များ ပြားလှပေသည်။ ရန်ကုန်ကို ဗုံးကြဲစအခါက ရန်ကုန်မြို့ မှ လူများ ၊ ရန်ကုန်နှင့် မနီးမဝေး ဖြစ် သော တိုက်ကြီး၊ မှော် ဘီ၊ သင်္ကန်းကျွန်း၊ အင်းစိန်တို့တွင် ပြောင်းရွှေ့၍

နေထိုင်ကြလေသည်။ ယခု ရန်သူတို့ မော်လမြိုင်အနီးသို့ ရောက်ပြီဟု ကြားရသော အခါ ရန်ကုန်အနီးအနားတွင် နေရမည် မှာ မလုံသော ကြောင့် အထက်အညာသို့ ပြောင်းရွှေ့ကြပြန်လေပြီ။ အထက်အညာတွင် လူများ ပြည့် ကြပ်၍ နေလေတော့မည် ။ အခြားသူများ ပြောင်းရွှေ့ကြသော်လည်း အချို့ အစိုးရ အမှု ထမ်းတို့ ကား ရန်ကုန်မှ မခွာရသေးပေ။

ယနေ့ တစ်နေ့လုံး ရန်သူ လေယာဉ်ပျံများ မလာကြချေ။ ည ၈ နာရီခွဲခန့် ညစာ စား သောက်နေခိုက် လေဘေးဥဩမှု တ်သော ကြောင့် ညစာစားရင်း တန်းလန်းပင် ဂူအတွင်း ၊ ဆင်းကြ ရလေသည်။

ဂူထဲရောက်၍ မျှ မကြာသေးမီ အန်ကန်ဒန်း၏ သား အတင် ပေါက်လာ၏ ။ စကားပြောနေကြစဉ် အတင်က သူ၏ အဆက်ကလေးများ အကြောင်းကို ဖောက်သည်ချနေသဖြင့် တစ်ဂူလုံး တဝါးဝါးနှင့် နေကြလေသည်။ ရန်သူ လေယာဉ်ပျံများ ကို သတိမရတော့ပေ။ လေယာဉ်ပျံတိုင်းဆင်း သော အသံ၊ အောက်မှပစ်သော အမြောက်သံတို့ကို ကြားမှ ခဏမျှ စကားပြတ်သွား၏ ။ နားထောင်နေသူတို့လည်း အပြင်ဘက်သို့ အာရုံစိုက်ကြလေသည်။ လေယာဉ်ပျံသံများ ဝေးသွားသော အခါ အတင်က စကားဆက်ပြန်၏ ။ အားလုံး တဝါးဝါးနှင့် နေကြရပြန်၏ ။ ရန်ကုန်သို့ ရန်သူလေယာဉ်ပျံများ လာဖန်များ သော ကြောင့် အတော် ပင် ရိုးနေလေပြီ။ ထို့ပြင်လည်း လေဘေးထက် ရန်သူတို့ မြန်မာပြည်တွင်း သို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာသော ဘေးက ပိုမိုဆိုးရွားနေသော ကြောင့် လေဘေးကို အပျော့ဟူ၍ ထင်မှတ်နေကြလေတော့သည်။

၉ နာရီခွဲမှ ဘေးကင်းဥဩမှု တ်သံကို ကြားရလေသည်။ ဂူအတွင်းမှ တက်လာပြီးနောက် ထမင်းစားပွဲသို့ သွားသော အခါ ထမင်းပွဲရှိ ထမင်းဟင်းများ ကို ကန်မန်၊ ဘူရီ၊ မင်နီ (Carman, Bushy, Minnie) စသော ခွေး သုံးလေးကောင်နှင့် ကောင် ၂ ကောင်တို့က စားတော် ခေါ် လိုက်ပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် စားသောက်စရာဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်တော့ကြောင်းကို သိရလေသည်။ ဖြစ်ပျက်ရပ်အကြောင်းများ ကို စုရုံးကာ ရယ်မောပြောဆိုနေခိုက် ဟယ်လပင်လမ်း(ပြည်ထောင်စုရိပ်သာလမ်း) နှင့် ပြည်လမ်းဆုံရာ

အလယ်တွင် ပြုလုပ်ထားသော ပုလိပ်လမ်းပြရာခုံဖြင့် ကလေးကို မော်တော် ကား
တိုက်လိုက်သော အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ မော်တော် ကား မှာ ကံသွား သည်ဟု
ထင်မှတ်ရလေသည်။ မနေ့ညကလည်း ဤနေရာကိုပင် မော်တော် လောရီ တိုက်ခဲ့လေ
သည်။ အနီးအနား အိမ်များ မှထွက်၍ အကူအညီပေးကြလေသည်။
ဤခုံဖြင့်ကလေးကိုဖျက်ပစ်ရန် အချိန်တန်ပြီ။

ညစာစားနေရင်း မြေဂူတွင် သို့ ဆင်းပြေးရ၊ တက်လာပြန်သော အခါတွင်
လည်း အစားအစာများ ကို ခွေးနှင့် ကြောင်တို့က စားတော် ခေါ်သွားကြသဖြင့်
ထပ်မံမစားရလေရကား အားလုံးပင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေကြကုန်၏။ ကံအားလျော်စွာ
အတင်က သူကိုယ်တိုင် မြို့ထဲသို့ သွား၍ ခေါက်ဆွဲဝယ်ပေးမည် ပြောသော ကြောင့်
ကျေးဇူးတင်စွာ နှင့် သူ့အား အဝယ်လွှတ်လိုက်ရ လေသည်။ သူပြန်ရောက်လာသော အခါ
အားလုံးပင် အားရပါးရ စားသောက်ကြကုန်သတည်း။

ညအိပ်ရာမှထပြီး ဂူထဲဆင်းမပြေးရပါစေသတည်း။

၂၈၊ ၁၊ ၄၂။

လဆန်း ၁၃ ရက်။

ညက ဆုတောင်းပြည့်လေသည်။ အိပ်ရာဝင်ကတည်းက ဥဩသံမကြားရ။
ကောင်းစွာ အိပ် ရ၏။

ရန်ကုန်ဂေဇက်သတင်းစာကို နံနက်စောစောဖတ်သော အခါ မနေ့ညက
ရန်သူ့လေယာဉ် ပျံတစ်စင်းကို တိုးကြောင်ကလေးအနီးတွင် ညတိုက်လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းက
ဖျက်ချလိုက်ကြောင်း တွေ့ရသော ကြောင့် အတော် ပင်ဝမ်းမြောက်ကြ၏။ ညတွင် တက်၍
တိုက်ရန် ညတိုက်လေယာဉ်ပျံများ လည်း ရန်ကုန်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရသော
ကြောင့် လည်း အတော် ပင်အားတက်ကြ လေသည်။

မော်လမြိုင်ကို စစ်ဘက်က အုပ်ချုပ်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း စစ်ဘက်မှ
ကျေညာလေ သည်။ မော်လမြိုင်မြို့ ရန်သူလက်တွင် သို့ရောက်သွားပြီဟု

ထင်မှတ်နေခဲ့သော်လည်း ယခုထက်တိုင် ရန်သူများ မသိမ်းပိုက်နိုင်သေးကြောင်း သိရသောကြောင့် လည်း များစွာ အားတက်ဝမ်းမြောက် ရလေသည်။

မလေးကျွန်းဆွယ်တွင် ဗဟတ်ဗတန်မြို့ ရန်သူတို့လက်သို့ ရောက်ရပြီဟူသော သတင်းကို ကြားသော အခါ အနည်းငယ် အားငယ်သွားပြန်လေသည်။ ထိုမြို့ ကား စင်္ကာပူနှင့် မိုင် ၆၀ မျှသာဝေးတော့သည်။ သို့သော် မြန်မာပြည်တွင် ကား စင်္ကာပူ၊ မလေးကျွန်းဆွယ်အခြေအနေ များ ကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ မြန်မာပြည်၏ အခြေအနေကိုသာလျှင် ဂရုစိုက်နေကြသည်။ မော်လမြိုင်ကျမည် ဆိုလျှင် ဝမ်းနည်းအားငယ် စိုးရိမ်ကြမည် ။ မော်လမြိုင်မရောက်သေးလျှင် ဝမ်းမြောက် အားတတ်ကြမည် ။ ရန်ကုန်မြို့ ပေါ်တွင် ရန်သူ့လေယာဉ်ပျံများ လာ၍ ဗုံးကြဲလျှင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ ထွက်ပြေးကြမည် ။ ရန်ကုန်မြို့ ပေါ်သို့ ရန်သူ့လေယာဉ်ပျံများ မရောက်နိုင် အောင် တိုက်လေယာဉ်ပျံတို့က တားဆီးထားမည် ဆိုလျှင် ဝမ်းမြောက် အားရကြမည် ။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးလေးရက်အတွင်း ၊က ရန်သူ့လေယာဉ်ပျံ အမြောက်အများ တို့ကို ပစ်ချလိုက်ရုံမျှမကသေး၊ ရန်သူ့လေယာဉ်ပျံတို့သည် ရန်ကုန်မြို့ ပေါ်တွင် ဗုံးကြဲမချနိုင်သော ကြောင့် ထိတ်လန့်နေသော စိတ်များ အတော် ကလေး ကင်းစပြုလာ၏ ။ မော်လမြိုင်ရန်သူ့လက် တွင် ၊သို့ မရောက်သေးသည့် အတွက်လည်း အတော် ကလေး ကြောက်စိတ်ပြေလာကြကုန်၏ ။ လူ့စိတ်ကား ခဏခဏပင် ပြောင်းနေလေသည်။

တင်အံ့တို့လင်မယားနှင့် သားသမီး ၅ ယောက် နံနက်စောစောကတည်းက မန္တလေးသို့ မီးရထားနှင့် ပြန်သွားကြလေပြီ။ ညတိုင်း အလွန်ကျဉ်းကြပ်သော ကျင်းကလေးအတွင်း ၊ ကြပ်ကြပ်တည်းတည်းနှင့် ဝင်အိပ်ရသော လေဘေးဒုက္ခမှ ကင်းကြလေပြီ။ မည်မျှဝမ်းမြောက်ကြမည် နည်း။

နံနက် ၁၀ နာရီခန့်အချိန်တွင် လေဘေးဥဩမှု တ်သော ကြောင့် ဂူထဲ ဆင်းနေရလေသည်။ ဂူအတွင်း မှာ ပင် စကားပြောသူပြော၊ သတင်းစာဖတ်သူဖတ်နှင့် နေကြ၏ ။ လေယာဉ်ပျံတို့၏ အသံများ ကိုသာ ကြားရ၍ ဗုံးပေါက်ကွဲသော အသံကလည်းကောင်း၊ လေယာဉ်ပျံပစ်အမြောက်သံကို လည်းကောင်း မကြားရချေ။

တစ်နာရီခန့်ကြာသော် ဘေးကင်းဥဩသံကို ကြားရလေသည်။

ဂူတွင် ၌ ထိုင်ကာ စကားပြောနေခိုက် လမ်းတွင် ဥဩပေးချက်နှင့် မိနေသော တရုပ် ၂ ယောက် ဂူထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြကုန်၏ ။ သူတို့အားထိုင်ရာနေရာများ ကို ကြည့်ဖြူစွာ ပေးလေသည်။ ကူမင်းမြို့ မှလာ၍ ကုန်များ ကို လာဝယ်ကြသော တရုပ်တို့တည်း။ ရန်ကုန်မှ ကုန်များ ကို ကူ မင်းမြို့ သို့ လော်ရီများ နှင့် တင်ဆောင်သွားမည် ဟု ပြောကြလေသည်။ တရုပ်ပြည်သတင်းများ ကို မေးသော ကြောင့် ရှေးကသိဖူးသကဲ့သို့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပင် စကားပြောဆိုကြလေ သည်။ ဘေးအမျိုး မျိုး ၊ ဒုက္ခအမျိုး မျိုး တို့နှင့် တိုးနေသာအခါကြီးတွင် လူမျိုး မရွေး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကူညီချင်သော စိတ်များ လူတိုင်းမှာ ပင် တိုးပွားလျက်နေလေသည်။ မာန်မနများ ယုတ်လျှော့လျက်နေ၏ ။

၁၂ နာရီအချိန်မှ ဥဩမှု တ်သည်မှာ ၂ နာရီထိုးပြီးမှ ဘေးကင်းဥဩသံကို ကြားရလေ သည်။ ဗုံးသံအမြောက်သံများ ကို မကြားရ။ လေယာဉ်ပျံသံတို့ကိုသာ ကြားရလေသည်။ တိုက်လေ ယာဉ်ပျံအချင်းချင်း တိုက်ကြဟန်တူ၏ ။ ရန်ကုန်တိုက်ပွဲများ တွင် ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများ ပျက်ကျ သည်မှာ များ လှပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် တိုက်လေယာဉ်ပျံများ ကိုသာ လွှတ်ဟန်တူလေသည်။ ဤတိုက်ပွဲမှာ အတော် ပင် ကြာလေသည်။ ရန်သူ့ လေယာဉ်ပျံ မည် မျှပျက်ကျသည်ကို သိလိုလှ၏ ။

နံနက်စာကို ၂ နာရီ ၁၅ မိနစ်မှ စားရလေသည်။ ၃ နာရီထိုးပြီးမှ ရုံးသို့ ရောက်၏ ။ ရုံးတတ်ချိန်တို့မှာ လည်း မမှန်တော့ပြီ။ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်နေတော့၏ ။ ရှေးနှင့် အနည်းငယ်မျှမတူ။

ရုံးရောက်သော အခါ နေ့ခင်းကတိုက်ပွဲတွင် ရန်သူ့ လေယာဉ်ပျံ ၇ စင်းကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်ဟု သတင်းသုံးသွဲကြားရ၏ ။ ဟုတ်မဟုတ်မသိ။ စစ်ဘက်က ကျေညာချက်ကို မြင်မှ အမှန်ကို သိရတော့မည် ။

ညက ဘန်ကောက်မြို့ ကို ဗုံးသွားကြသည့် သတင်းကိုလည်း သိရလေသည်။ ဤသတင်း ကား သတင်းအမှန်ပင် ဖြစ်၏ ။ ဘန်ကောက်မြို့ ကို အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်

လေယာဉ်ပျံတို့သွား၍ ဗုံးကြဲသည်မှာ သုံးကြိမ်ရှိပြီ။ ဘန်ကောက်သူ ဘန်ကောက်သားတို့ မည်မျှကြောက်ကြမည်နည်း။ မည်မျှကစဉ်ကရဲနှင့် ပြေးလွှားကြမည်နည်း။ ရန်ကုန်တွင် ပြေးလွှားကြသကဲ့သို့ ပြေးလွှားကြမည်ကား မလွဲတည်း။ ဘန်ကောက်တွင်လည်း ရန်ကုန်မှာကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေး၍ နေပေလိမ့်မည်။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင် ရန်သူတို့ ဗုံးကြဲသည်မှာ နှစ်ခါသာရှိသေး၏။ ဘန်ကောက်မြို့ပေါ်သို့ မြန်မာပြည်ဘက်မှ သွား၍ ဗုံးကြဲသည်မှာ သုံးခါပင်ရှိသွားပြီ။ ရန်ကုန်နှင့် ဘန်ကောက်တို့ ဘေးသင့်ကြကုန်၏။ ဤမြို့နှစ်မြို့တို့သည် မည်မျှကြာအောင် ဗုံးဒဏ်ကို ခံကြရဦးမည်လော။

၂၆.၁၂.၄၁ ရက်နေ့မှ ယနေ့တိုင် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်သို့ ဗုံးမကျသေးပေ။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ရန်ကုန်မြို့မှ အတော်ကလေးပြန်၍ စည်ကားလာလေသည်။ ဆိပ်ကမ်းကူလီများလည်း အတော်များများပင် အလုပ်ဆင်းကြလေပြီ။ သင်္ဘောများပေါ်မှ ကုန်များကိုချရာတွင်လည်း အတော်ကလေး မြန်မြန်ထက်ထက်ရှိလာလေပြီ။

လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်အခါကစ၍ တူးခဲ့သော ဂူသစ်မှာ ပြီးခါနီးပြီ။ ဤဂူသစ်ပြီးလျှင် ယခုထက်ပင် စိတ်အေးချမ်းသာနေရပေဦးမည်။ ဤဂူသစ်အပေါ်သို့ တော်ရုံတန်ရုံဗုံးများ ကျလျှင်ပင် စိုးရိမ်ဖွယ်မရှိ။

မော်လမြိုင်တောနယ်သို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်၍ နေကြရရှာသော ညီအစ်ကို၊ မော်နမ၊ ဆွေမျိုးများ ထံသို့ ကြေးနန်းရိုက်၍ လည်း ရမည်မဟုတ်။ စာပေး၍လည်း ရောက်မည်မဟုတ်။ သူတို့နှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်လေပြီ။ မည်သည့်အခါကျမှ သူတို့နှင့်တွေ့ရပါမည်နည်း။ သူတို့နှင့် မည်သည့်အခါကျမှ စာပေးစာယူလုပ်၍ ရပါမည်နည်း။ ခေတ်ဆိုးကြီးနှင့်တွေ့နေရလေပြီကား။

ရန်ကုန်မြို့တွင်လည်း စစ်မြို့ကြီးဖြစ်နေလေပြီ။ တစ်မြို့လုံး စစ်မော်တော်ကားများ၊ စစ်လော်ရီ၊ စစ်ဘတ်စ်ကားများနှင့် ပြည့်နေတော့၏။ လမ်းထဲတွင် မော်တော်ကား ၃ စင်းတွေ့လျှင် ၂ စင်းမှာ စစ်မော်တော်ကားများ ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၏။

စစ်ဘက်ကသုံးရန်အတွက် မော်တော်ကား၊ မော်တော်ဘတ်စ်၊ လော်ရီများ

ကိုလည်း ပုလိပ်ဘက်၊ စစ်ဘက်မှ တသိမ်းတည်းသိမ်းနေလေသည်။ မိမိ၏ မော်တော်
ကားမပါသွားရန် ပုလိပ် မင်းကြီးထံ စာရေး ထားရာ ယခုတိုင် သူ့ထံမှ
လက်မှတ်မရသေးသော ကြောင့် ရန်ကုန်တွင် ရဲရဲတင်းတင်း မသွားမလာဝံ့ချေ။

ကနေ့ည ကိုဂျွန်တို့ပေါ်မလာသေး။ တစ်ညလုံးပေါ်မလာပါစေနဲ့ ။
ကောင်းကောင်းအိပ်ချင်သည်။